

Bạch Hạnh Lang

Contents

Bạch Hạnh Lang	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	8
5. Chương 4	10
6. Chương 5	12
7. Chương 6	14
8. Chương 7	16
9. Chương 8	18
10. Chương 9	20
11. Chương 10	22
12. Chương 11	24
13. Chương 12	26
14. Chương 13	28
15. Chương 14	30
16. Chương 15	32
17. Chương 16	34
18. Chương 17	36
19. Chương 18	37
20. Chương 19	40
21. Chương 20	42
22. Chương 21	44
23. Chương 22	46
24. Chương 23	48
25. Chương 24	50
26. Chương 25	52
27. Chương 26	54
28. Chương 27	56
29. Chương 28	57
30. Chương 29	59
31. Chương 30	61
32. Chương 31	63
33. Chương 32	64
34. Chương 33	66
35. Chương 34	68
36. Chương 35	70
37. Chương 36	72
38. Chương 37	74

Bạch Hạnh Lang

Giới thiệu

Tên việt: Lang quân bạc tình Thể loại: Đàm mỹ, cổ trang cung đình, cường công cường thụ, lãnh khố

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-hanh-lang>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Lâu Lan cổ quốc, nằm trên mạch giao thông quan trọng với Tây Vực, ngược dòng lịch sử, từ trăm triều đại trước đã xuất hiện tại nơi đây, mặc dù nói là một quốc gia, nhưng thực tế là từ nhiều thành trấn hợp lại, địa vị các bên ngang nhau, không phân cao thấp, mỗi bốn năm lại đề cử một vị thành chủ lên làm quốc chủ, đối ngoại đại biểu cho Lâu Lan, đối nội thì xử lý bất hòa giữa các thành trấn, dựa vào bối cảnh lịch sử cùng chế độ độc đáo này nên ít có chiến tranh, mặc dù đất đai cằn cỗi, canh tác không dễ dàng, nhưng vẫn có thể xem là nhất phương nhạc thổ*.

Nhất phương nhạc thổ: Một nơi đầm ấm yên vui

Bích thành, thành trấn dân số hơn ba nghìn người, tọa tại biên cảnh phía nam Lâu Lan, cư dân đa phần sinh sống bằng nghề nông, lại có đồi núi bao xung quanh, đi lại khó khăn, gần như tạo thành một thế giới độc lập, cũng vì vậy, mà một gương mặt xa lạ của người bên ngoài cũng sẽ đặc biệt khiến người khác chú ý.

“Đại ca ca người đang làm gì vậy?” Nhóc con hoạt bát nghịch ngợm không sợ hãi mà tới gần lục y nam tử đang ngồi ở góc đường, mắt to đen láy nhìn chằm chằm đồ vật mới lạ kia.

“Ta đang làm chuồn chuồn tre*.” Tiểu đạo trên tay linh hoạt bào tước thân tre, nam tử ngẩng đầu cười.

Chuồn chuồn tre: Trúc tinh đình, tên này nghe hay hơn phải không =]]]

“Chuồn chuồn tre?” Oa oa, có thể bay lên trời chứ!

“Muốn chơi sao?” Y nhìn thấy trong mắt hài tử khát vọng cùng hưng phấn.

“Àn!” Đại ca ca thật là lợi hại! Toàn thân nam đồng lấp lánh quang mang sùng bái.

“Đại Bảo! Nói bao nhiêu lần rồi! Không thể tùy tiện cùng người xa lạ bắt chuyện, nếu hấn bắt người mang đi bán thì phải làm sao!” Một phụ nhân hỗn hển từ con phố đối diện đi tới, kéo nam hài trở về.

“Nương, đại ca ca không phải là người xấu.” Nam hài tính tình quật cường, muốn có đồ chơi, chơi xấu ỉ trên mặt đất không chịu đi.

“Người xấu sẽ nói cho người biết hấn là người xấu sao! Nhanh theo ta về nhà!” Gần đây trong thành xuất hiện nhiều phần tử phức tạp, một vài ngoại nhân lai lịch bất minh khắp nơi gây rối, quan sai cũng không quản, dân bản địa ai cũng hoang mang lo lắng.

“Vị đại nương này, tiểu đệ đệ bất quá cũng chỉ muốn cái này mà thôi, ngài nếu cảm thấy ta nguy hiểm, tại hạ rời đi là được.” Đem chuồn chuồn tre tinh xảo đưa cho nam đồng đang khóc nháo, y vỗ vỗ gió bụi bám trên y bào*, thẳng thắn nói.

Y bào: Áo khoác dài bên ngoài

Phụ nhân lúc này mới nhìn rõ diện mạo của y, nguyên lai là một thiếu niên thanh tú, tuy mang khẩu âm của ngoại nhân, nhưng cùng thô lỗ hán tử thích gây rối có thể nói là khác nhau một trời một vực, chỉ ít thoát nhìn vô hại hơn nhiều.

“Truy đuổi một năm, còn chưa chết tâm sao.” Miệng y thì thảo toái niệm*, vác bao y phục cũ nát lên vai, giả trang lữ nhân lang thang giống đến mười phần, sau đó mới bước từng bước về phía trước, đột nhiên “a” một tiếng, dọa phụ nhân phản xạ ôm chặt hài tử, tưởng y đảo mắt hung tính đại phát, lại nghe thấy tiếng y ảo não: “Lại đứt rồi.” Tầm mắt dời xuống, chân thiếu niên phủ một đôi giày rơm, dây bên chân phải đã đứt phụt, một mảnh lớn rơm đã nằm cô linh linh trên mặt đất, hoàn toàn không đuổi kịp bước của chủ nhân.

Toái niệm: Lời nói không chủ đích, buột ra suy nghĩ trong lòng

“Phốc.” Phụ nhân không khỏi buông lỏng đề phòng, trực giác thấy thiếu niên này quả thật không phải người xấu, người xấu sẽ ở giữa ban ngày ban mặt lấy ra cổ gấu vá lại giày hỏng ngay tại chỗ sao? Nàng vừa vặn liếc một cái, trong bao quần áo kia dừng nói đao kiếm, ngay cả cái y vật ngự hàn* cũng nghèo túng đến khó coi.

Y vật ngự hàn: Quần áo và đồ vật chống rét

“Để ngài chê cười rồi.” Y ngượng ngùng gia tăng động tác trên tay, hai ba cái đã đem phần bị rụng nối lại, giống như thập phần thuần thực.

“Người là từ bên ngoài tới đi, không nơi ở, muốn đến nhà đại nương tá túc mấy ngày không?” Nghĩ cũng biết thiếu niên này ngay cả sài phòng* của khách *** cũng ngủ không nổi, nàng dứt khoát làm một chuyện tốt đi.

Sài phòng: Phòng chứa củi

“Tại hạ không có tiền trả, hưởng hồ... cũng không tiện.” Thê tử mang nam nhân về nhà ở, trượng phu có muốn không hiểu nhầm cũng khó.

“Đại nương ta là cô nhi quả phụ, không có gì không tiện, vừa vặn còn thiếu một nam tử hữu lực, người giúp ta bổ chút củi, coi như là để trả tiền ăn ở tá túc, thế nào?” Tên trượng phu thối tha mấy năm trước kêu gào muốn mưu cầu nhất quan bán chức*, phong quang hồi hương, nàng không theo, gã liền trong đêm vợ vét hết đồ giá trị trong nhà, không từ mà biệt, đi rồi cũng không có thư về, tám phần là đã chết ở bên ngoài.

Nhất quan bán chức: Ý chỉ một chức quan nhỏ bé nào đó

“Nếu đã như vậy tại hạ liền không khách khí, làm phiền.” Cả tháng ăn ngủ ngoài trời, hiện tại có thể ở trong phòng ốc thoải mái, y hiển nhiên cảm kích vô cùng.

“Tên người là gì?”

“Tại hạ... Họ Mạc, tên một chữ Hàn.”

2. Chương 1-2

Người dân Bích thành định cư mấy chục năm tại nơi đây, mọi người đối với nhau đều vô cùng quen thuộc, trong nhà Chu đại nương thành Bắc mới có thêm một thiếu niên vừa khéo tay tâm tính lại thiện lương, khiến dân xung quanh hiếu kỳ, nhao nhao tiến đến xem. Chu đại nương này vốn nổi danh bài ngoại*, cho

dù không lấy gây gộc ra mà đánh đuổi người, thì cũng là tầng tầng lớp lớp đề phòng, chưa từng có ngoại lệ, nay thế nhưng lại cho phép một ngoại nhân tiến vào ở trong nhà, sao lại không ngạc nhiên.

Bài ngoại: Bài xích ngoại nhân, không thích người ngoài

“Mạc tiểu ca, giấy rơm hôm trước ta đặt đã bện xong chưa?” Cô nương yếu điệu làm gì có chuyện đi giấy rơm, chỉ là ý của Túy Ông không phải ở rượu*, nàng phao mị nhãn hướng tình nhân trong mộng chớp a chớp, đáng tiếc tên ngốc kia vẫn là một bộ không hiểu phong tình mà cười rạng rỡ, đem phần hồng giai nhân cùng lão bá đại thẩm bảy tám mươi tuổi xem như nhau.

Ý của Túy Ông không phải ở rượu: Có dụng ý khác

“Có có có, ở đây ở đây, tổng cộng ba đồng.” Mạc Hàn mặt mày hớn hở nhận tiền, tiền này cũng không phải kiếm cho bản thân, nguyên bản y tá túc một đêm, bỏ mấy chồng củi cho tốt rồi cáo từ, khả năng của Chu đại nương nửa đêm đột nhiên sốt cao, lại thêm tiêu chảy, nữ tặc người ta luống cuống tay chân, toàn bộ đều dựa vào y ôm đứa nhỏ đi gõ cửa nhà đại phu, bệnh tình cũng đã được khống chế, nhưng chẩn trị phí* đã tăng lại còn cả tiền dược liệu, từng khoản cộng vào đến hơn bốn mươi hai lượng bạc, nhà Chu đại nương cũng nghèo khó, làm sao có tiền trả, cố tình tên đại phu thất đức kia còn hăm dọa, nếu không thể trả tiền liền báo quan, Bích thành pháp lệnh quy định thiếu nợ không trả, sẽ bị biếm thành nô dịch, y sao có thể trơ mắt nhìn đôi mắt tử này chịu khổ, đành phải tạm ngừng hành trình, nghĩ mọi cách kiếm tiền giúp hai người họ.

Chẩn trị phí: Tiền khám chữa bệnh

“Mạc tiểu ca...” Cô nương chờ y mở miệng nói thêm gì đó, cố tình y không hiểu, chỉ biết cúi đầu tập trung bện thật nhiều kiểu giấy đa dạng.

“Sao vậy? Cô nương còn muốn đặt thêm đồ gia dụng sao?” Nhìn nàng muốn nói lại thôi.

“Vậy... Ta muốn một cái chiếu cói nữa.” Hai má không chịu thua kém, vừa thấy nét cười tuấn tú của Mạc Hàn, liền phốc một tiếng đỏ bừng, không thể kiềm chế liền mua thêm một ít đồ dùng trong nhà không cần, chỉ vì muốn lấy cố thân cận y nhiều thêm một chút.

“Tốt, ba ngày sau lấy hàng.” Y nhận làm đều là một vài việc lật vật, mặc dù kiếm không được nhiều tiền, nhưng ngược lại cũng không quá ít.

Mạc Hàn nhìn trời đoán đã đến giờ Mùi, liền thu dọn nhà cửa hỗn độn, đeo cung lên lưng đi tới khu rừng phụ cận săn thú, thực tế y căn bản không cần sử dụng cung, mang theo bất quá chỉ để che tai mắt người khác, Chu đại nương nghĩ y là chỉ là một lã khách bình thường, không biết y thân hoài tuyệt kỹ, một đôi kị long cước đạp bộ như bay, đi vách đá trên vách đá dựng đứng như giẫm trên đất bằng, đây là thiên sinh dị năng, cùng khinh công giang hồ bất đồng, bất quá không ai biết ảo diệu bên trong, chỉ là công phu này khi y chạy trốn đã luyện được đến trác tuyệt.

Khóe mắt liếc thấy có bóng đen khe nhúc nhích, chân thi triển công phu, liền mượn lực vài ba thân cây, trong giây lát đã đứng trước mặt mục tiêu, nó lại chưa rõ tình hình hiện tại, vẫn lao như bay về phía trước, Mạc Hàn nhẹ nhàng động khuỷu tay, lợn rừng lập tức trở thành vật trong tay.

Giữa mùa thu không tồi, nhưng một khi bắt đầu mùa đông, trong rừng sẽ không thể săn bắn được gì, thừa dịp hiện tại có nhiều liền làm chút đồ ăn khô* đi.

Yêm: Ướp muối, nhưng dịch là đồ ăn khô vì còn phải phơi khô thì thức ăn mới giữ được lâu

“Mạc gia, thật ngưng ngưng lại khiến người phí lực rồi.” Chu đại nương nhìn súc sinh bị trói gô trên vai y, vừa vui mừng lại vừa áy náy, con bị bệnh, nàng ngay cả một chút thực phẩm bổ dưỡng cũng không có, toàn bộ đều là nhờ cậy Mạc gia tương trợ, bằng không một kẻ bần cùng khổ khổ nào có thịt mà ăn.

Lại nói lúc nàng biết tuổi thực của Mạc Hàn, ước chừng gốc lã mất nửa ngày cũng không tỉnh lại, một bộ dáng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, cứ nhiên nhân sinh đã qua ba mươi mấy mùa đông hè, quả thực... Người không thể nhìn tướng mạo.

“Đâu có, ta xẻ một nửa giữ lại, một nửa nhân lúc trời chưa tối, mang ra chợ đổi chút tiền.” Thịt lợn rừng so với giấy rơm chiếu cói giá cao hơn, một cân có thể bán được hai mươi đồng. Y gọn gàng dùng vải bố bọc

thịt lại, ôm tới thành Tây chọn vị trí tốt, ngồi xuống đất, đem vải bố mở ra để khách nhân đi qua kiểm tra, nhưng không thét to rao hàng.

Người bán hàng rong bên cạnh cũng đã quen tác phong của Hàn tiểu ca, y tuyệt không giống người làm ăn, cũng không hiểu giá cả thị trường, lần đầu tiên bán hàng, còn thiếu chút nữa bị người ta lừa tiền, thịt thú rừng một cân hơn mười đồng, khách nhân thế nhưng lại kêu giá năm đồng! Khiến cho mấy nhà bán thịt khác như bị mãnh chùy tâm can*, nói thẳng ra là giá trị của thịt bị đập hư, từ đó liền lúc nào cũng thời khắc khắc nhìn chăm chăm Mạc tiểu ca, nếu có người ra giá không đúng, liền nhảy ra trượng nghĩa hộ vệ một phen, đây cũng là nói đùa mà thôi, còn không phải do cảm thấy Mạc tiểu ca tốt tính, không muốn để y bị người xấu khi dễ sao.

Mãnh chùy tâm can: Tim gan bị gây đánh mạnh

“A, một gương mặt mới a.” Một nam tử ăn mặc không hoa mỹ màu mè, phía sau còn đi theo hai gã gia đình, đứng trước sạp, đánh giá Mạc Hàn.

“Thành chủ đại nhân, lâu rồi không thấy ngài tới!” Đại thẩm bán rau bộc trực kêu to một câu, khiến tất cả mọi người trên phố đều biết khách quý quang lâm.

“Thành chủ đại nhân hảo!”

“Thành chủ hảo!” Thanh âm vui mừng tiếp đón liên tiếp truyền tới, đủ thấy danh tiếng của thành chủ Bích thành.

Thành chủ Bích thành Bích Diễn này tuổi còn trẻ đã thừa phụ đón vị*, nổi danh bình dị thân dân*, thanh liêm chính trực, rất được kính yêu, hẳn thường đi lại trên phố chợ, lấy hiểu biết thứ dân tác tức*, nhưng người này ngay từ trong bụng mẹ đã có bệnh tim, thể hư khí yếu, cũng là điều đáng tiếc nhất trong lòng người dân Bích thành.

Thừa phụ đón vị: Tiếp nhận chức vị của cha

Thân dân: Gần gũi dân chúng

Tác tức: QT dịch là làm việc và nghỉ ngơi, ở đây ý chỉ lấy dân làm gốc

“Mọi người hảo, gần đây sinh hoạt có tốt không?” Bích Diễn nói chuyện rõ ràng trung khí không đủ, nhưng tươi cười khả cúc*, thái độ thân thiết, Mạc Hàn vừa thấy liền có hảo cảm.

Tươi cười khả cúc: Hay “Tiểu dung khả cúc” để chỉ nụ cười đẹp đến có thể lượm được

“Nhờ phúc của thành chủ đại nhân, mọi chuyện đều yên ổn, chính là... Thỉnh cầu thành chủ phái người đuổi những ngoại nhân kia đi, bọn họ ở Bích thành làm xằng làm bậy đã lâu rồi.” Ông chủ sạp rau quả dẫn đầu nói ra tiếng lòng của mọi người, nhìn Mạc Hàn ngẫm lại thấy không đúng, đã kích quá rộng, vội vàng bồi thêm một câu: “Tiểu nhân là chỉ đám ngoại nhân ngang tàng bạo ngược trong tửu lâu, mười mấy đại hán kia không biết từ nơi nào đến, mỗi ngày đều quanh quẩn ở phụ cận tửu lâu, chẳng những hung ác vợ vét tài sản, còn khinh bạc cô nương nhà người ta, tiểu nhân cũng không dám đi qua nơi đó nữa.”

“Có loại chuyện này, các ngươi không thượng báo thành nha* sao?” Kỳ quái, Bích thành xuất hiện một ngoại nhân đã là hiếm thấy rồi, thế nhưng một lúc lại tràn vào mười mấy người, đây là có chuyện gì?

Nha ở đây là nha môn

“Có báo, chính là... Người xử lý những kẻ đó là thúc phụ ngài, phán là lương dân, đều thả đi.” Đoàn người vẻ mặt đau khổ, thúc phụ của thành chủ Bích Tứ là phụ tá đắc lực tiền thành chủ rất coi trọng, từ lúc Bích Diễn ốm đau, đều là lão ngồi ở vị trí cao nhất quản lý công việc, khả người này không thân dân như Bích Diễn, mà ngược lại, lão trường kỳ chủ trương Bích thành cần phải mở rộng đối ngoại, triển khai xây dựng một con đường từ Bích thành thông tới Tây Vực, linh hoạt thương mại kinh tế, gia tăng giao dịch, không đồng nhất ý kiến với thành chủ đã lâu.

“... Ta đã biết, ta sẽ xử lý.” Tộc Bích thị lúc trước chọn nơi đây kiến lập thành trấn, chính vì không muốn nhiễm phải những hỗn loạn bên ngoài, kỳ vọng có thể yên ả sống qua ngày, hẳn tuyệt đối sẽ không để thúc phụ phá hư mọi thứ, kinh tế mặc dù trọng yếu, nhưng so ra vẫn kém cuộc sống an ổn.

“Công tử hôm nay đừng đi dạo nữa, bên ngoài đã chuyển lạnh rồi.” Gia đình trộm nhìn môi Bích Diễm phấp phất, trong lòng biết nếu cứ đi tiếp như vậy nhất định không thể không phát bệnh, trung tâm nhắc nhở hắn.

“Ân...” Bích Diễm cũng hiểu thân thể của mình không thể làm quá, chỉ đành tạm thời mở đường hồi phủ, vừa chuyển đầu, liền thấy Mạc Hàn đang xé một khối thịt nạc, lấy dây buộc lại, đưa tới.

“Cho người bồi bổ thân thể.” Thân mật cười nói.

Bích Diễm hơi giật mình, chỉ vì khẩu khí đối phương, không hề bởi vì hắn là thành chủ mà tôn kính nịnh nọt, cũng không vì bản thân là ngoại nhân mà khúm núm, thái độ tự nhiên tựa như đối đãi với bạn tốt nhiều năm.

“Cám ơn, bao nhiêu tiền?” Bích Diễm đối y nổi lên hứng thú, nhìn không chuyển mắt.

“Hữu nghị là không cần trả tiền.” Lời này nếu là người khác mở miệng, Bích Diễm sẽ cảm thấy khó chịu vì quyền thế của hắn mà nịnh nọt, khả do thiếu niên trước mắt nói ra, hắn lại chỉ cảm thấy chân thành, thật sự bất khả tư nghị.

“Ta gọi Bích Diễm, còn người?” Tình hữu nghị lạnh lẽo nảy mầm, tới mạc danh kỳ diệu, lại khiến hắn chờ mong không thôi.

“Mạc Hàn.”

Bích Diễm sau nghĩ đến, người kia trừ bỏ dùng khuôn mặt búp bê bên ngoài gạt người, bản lĩnh lớn nhất hắn là khí chất hiếm có kia, giống như không khí mới mẻ thanh khiết trong rừng sâu, tinh thuần không chút vẩn đục, khiến mỗi người lần đầu tiên nhìn thấy đều không khỏi tâm sinh hảo cảm, vì y mà rộng mở trái tim, đối xử chân thành.

3. Chương 2

Bích Nhật lâu, hai hàng ghế gỗ được xếp thẳng tắp, bên trái một đám lão thần, kiêu căng ngạo mạn, bên phải là đám người phần hạn bất bình, lại ầm ầm không phát tác. Không khí thật giống như sóng ngầm mãnh liệt.

“Thành chủ.”

Nhìn thấy dáng người thon dài xuất hiện, cho dù có tức giận hay không mọi người cũng đều đứng dậy kính cẩn nghênh đón, duy chỉ có lão già ngồi đầu tiên phía bên trái là hờ hững bất động, chân mày bán liễm*, giống như người tu đạo nhập thiền điềm nhiên thoải mái.

Bán liễm: Nửa nhắm lại

“Thúc phụ.” Người khác còn chưa mở miệng tiếp đón, ngược lại Bích Diễm thân là thành chủ lại phải chào hỏi trước, địa vị của Bích Tứ quả thật không thể xem thường, hiện nay trong Bích thành hơn phân nửa chức vị quan trọng đều là do các lão trưởng bối từ thời tiền thành chủ đảm nhiệm, những người này hơn phân nửa đều cùng Bích Tứ giao hảo, lại không vừa mắt những quan viên mới do Bích Diễm bổ nhiệm, xung đột cũng không phải là chuyện mới xảy ra ngày một ngày hai.

“Thế chất, vội vã triệu tập mọi người tới họp như vậy, là vì cái gì? Nghe nói tim ngươi vừa mới lại phát bệnh, sao không hảo hảo nghỉ ngơi.” Gã bưng chén trà lên húp một hơi, ánh mắt già nua hiền từ.

“Nghe nói trong thành gần đây có một đám bằng hữu của ngài đến ngụ? Có việc này hay không?” Bích Diễm hỏi thẳng.

“Người trẻ tuổi nên ổn trọng một chút, thúc phụ là thỉnh bằng hữu bên ngoài đến Bích thành làm khách, người cần gì phải lớn tiếng như vậy, hay là người không hoan nghênh bằng hữu của thúc phụ?” Gã mở miệng trách cứ, bề ngoài vẫn cứ là một vẻ khinh miêu đậm tã.

“Nếu là bằng hữu của thúc phụ, tiểu chất sao lại không chào đón, chính là thỉnh thúc phụ nói lại với bằng hữu của ngài, nhập cảnh tùy tục, người ở Bích thành, phải tuân thủ phép tắc của Bích thành, nếu bọn họ làm gì phạm pháp, tiểu chất sẽ không niệm tình mà xử trí công bằng.” Khẩu khí cảnh cáo, Bích Diễm thế nhưng nói thẳng.

“Thế chất không cần nói như vậy, thúc phụ đi trước, già rồi, không ngồi được lâu, cái thắt lưng này a...” Không chính diện đáp lại, sắc mặt nặng nề, tỏ vẻ không vui, trong tộc Bích thị bối phận của lão là cao nhất, lại để cho hậu sinh tiểu bối trước mặt mọi người cảnh cáo, thật là mất hết mặt mũi mà.

Bích Tứ hai tay đập đập thắt lưng, một bộ dạng tuổi già sức yếu, con lão Bích Ngạn vội vàng chạy lại nâng dậy.

“Không tiễn.”

Đội bọn họ nói đuôi nhau rời đi, những người còn lại rốt cuộc bắt mãn trong lòng nhịn không được bạo phát.

“Thành chủ! Ngài nên nghĩ cách kiềm chế bọn họ, Bích thành chỉ có một chủ tử là ngài, không thể để cho những người kia trèo lên đầu, nhìn Bích Tứ kia, trưởng giả thì trưởng giả, bàn luận công sự, lão nhiều lắm cũng chỉ là tạm thời thay mặt thành chủ, thấy ngài không hành lễ, rời đi cũng không nhìn ai, còn ra thể thống gì nữa!”

Cứ tiếp tục như vậy, ấn tượng của người khác về thành chủ sẽ ngày càng mờ nhạt, mấy ngày trước điệu bộ đắc ý của Bích Tứ khi tuần tra nha môn kia, Bích Diễm không phát hiện, thế nhưng người khác nhìn vào không thể không tức giận, lão nghiêm nhiên đem mình trở thành thành chủ, chẳng những thoải mái quở trách nha dịch, lại còn cất chức ngay tại chỗ, bổ nhiệm người nhà đến nhận chức, buồn cười!

“Thành chủ, thuộc hạ cảm thấy Bích Tứ gần đây không bình thường, có tuần tra viên gác đêm hồi báo, nhìn thấy Bích Ngạn nửa đêm ở ven tường thành phóng bồ câu đưa tin... Hơn nữa những người bên ngoài này, nhìn thế nào cũng không giống người đứng đắn...”

Còn có chuyện như vậy sao...? Sự tình trọng đại, hấn không thể kết luận xằng bậy, tội phản bội thành phải ngũ mã phanh thây, vu hãm người khác phản bội thành, luận tội giống như phản bội, những lời này tạm thời bảo lưu, nhất định phải thận trọng.

“Ta nghĩ... Thúc phụ hấn chưa đến mức làm như vậy đâu, nhưng để chắc chắn, vẫn nên phái người đi điều tra rõ ràng thì tốt hơn.”

Người Bích thành mặc dù nghèo, nhưng vẫn có kiêu ngạo của người Bích thành, tuyệt không bán đứng đồng bào!

“Đúng rồi, thuộc hạ nghe nói còn có một ngoại nhân ở tại thành Tây, có phải cũng nên thuận tiện điều tra một chút hay không?”

“Không cần, y không phải người khả nghi.”

Nói đến Mạc Hàn, Bích Diễm giấu không được nét vui mừng trên mặt, hấn thường xuyên đến thăm hỏi nhà Chu đại nương, hai người càng tán gẫu càng hợp ý, nhất thời làm càn, mạnh mẽ lôi kéo người ta uống máu ăn thề, đốt vàng mã tế thiên địa, lúc này Mạc bằng hữu đã trở thành Mạc huynh đệ, khiến cho đứa con độc đinh như Bích Diễm hưng phấn đến cả đêm không ngủ được, thân thể vừa tốt lên một chút liền chạy đi tìm y.

Nói muốn giúp y trả nợ, y liều chết không chịu, còn xuất ra tuyệt chiêu, nói trả xong nợ nhất định sẽ rời đi, Bích Diễm đành nghe theo lời y, nhưng một mặt vẫn trộm giáo huấn đại phu xấu xa kia, không cho phép gã tái nâng giá bóc lột bách tính.

Thuộc hạ nhìn thành chủ bộ dạng ngốc nghếch cười cười, thiếu chút nữa tưởng rằng ngoại nhân ngụ tại thành Tây là một tiểu mỹ nhân yếu điệu, cuối cùng cũng khiến chủ tử của họ biết thế nào là yêu, biết thế nào là rung động*.

Thực ra nguyên văn là: Tình đậu sơ khai, tâm hải sinh ba; ý nghĩa tương tự như mới biết yêu thương rung động

Bên kia Bích Nhật lâu vẫn còn nói nói cười cười, bên này phủ thượng của Bích Tứ lại là quỷ ảnh lay động.

“Hạ quyết tâm rồi sao?”

“Lão phu đành đánh cược thôi!”

“Tốt lắm, đây là chỉ thị mới nhất, ngài xem qua một chút.”

“Việc nhỏ nhất này không thành vấn đề, điều ngài đáp ứng lão phu...”

“Chỉ cần ngài có đủ thành ý, chúng ta tự nhiên sẽ giữ chữ tín.”

“Được!”

Thanh âm già nua tràn đầy phần nộ cùng căm hận, cái gai đâm trong lòng ba mươi năm qua, nhằn nạy không nhỏ, hiện tại rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa rồi!

4. Chương 3

Hôm đó, Chu đại nương đang ở trừ phòng chuẩn bị bữa tối, luyến tiếc xẻ thịt heo khó có được này ra một khối lớn, xé nhỏ trộn lẫn với cháo loãng đang sôi sùng sục, ninh nhỏ lửa, nghĩ chờ lát nữa mức một chén uy đứa nhỏ, còn lưu lại một phần cho Mặc gia vẫn chưa về, chợt nghe ngoài cửa tiếng bước chân dồn dập, có người lớn tiếng hô.

“Mẹ nó! Mẹ nó ơi, nãi* mau ra đây a!”

Nãi: Gọi người phụ nữ đã có chồng

Ai nha, vừa nghe, hai lỗ tai nàng đã linh mãnh dựng thẳng lên, thanh âm này không phải của lão quỷ nhà nàng sao! Còn biết đường về! Chu đại nương nổi giận đùng đùng vớ lấy dao phay, vén gấu váy đã bẩn hề hề lên, lao ra ngoài cửa rống to: “Lão quỷ chết tiệt! Quay về làm cái gì! Không phải không muốn ta với đứa nhỏ sao! Mau cút xa một chút!”

“Mẹ nó, nãi hiền thực một chút, nãi hiền tại chính là phu nhân của quan lớn nha.” Chu Hoà ngày thường tứ chi nhỏ dài, đơn đơn bạc bạc, thân thể không dày, đi làm nông cũng không được bao lâu đã thở không ra hơi lại còn lười nhác, không chịu gian khổ, ý vào biết chữ, hiểu được một chút sách thánh hiền, luôn nghĩ có một ngày có thể thiên lý mã gặp được Bá Nhạc*, có quý nhân phong cho chức quan mấy phẩm, lão bà già chê già mơ mộng hảo huyền, không lường được có một ngày mộng đẹp trở thành sự thật!?

Thiên lý mã gặp được Bá Nhạc: Ý chỉ một người gặp được người khác trao cho mình cơ hội thể hiện bản lĩnh

“Lão quỷ, người... Người đây là...” Nàng giật mình nhìn bạch hạc quy linh đồ thêu trên tử y trước ngực già, đây không phải là trang phục dân chúng có thể mặc nha! Đằng sau còn có hai tùy tùng mặc trang phục gia nô, cung kính xách theo bao lớn bao nhỏ.

“Sớm nói trượng phu nãi là nhân trung long phụng, chung quy sẽ có một ngày lên như điều gặp gió! Thầy tướng số cũng nói như vậy, nãi lại không tin, ta đây không phải giờ tới đón nãi cùng đứa nhỏ đi hưởng phúc sao!” Chu Hoà ôm thê tử, đắc ý dào dạt. Láng giềng nghe được tin tức đều đến góp vui, ai ai gờ ngón tay cái khen ngợi, xích lại gần nịnh bợ.

“Người làm quan gì?” Chu đại nương khó có thể tin, chẳng lẽ này lão quỷ thực sự có tài?

“Ngũ phẩm! Là Côn thành Đại lão gia ban cho.” Côn thành chỉ cách Bích thành trăm dặm về hướng đông nam, cũng thuộc Lâu Lan quốc, nhưng không giống Bích thành phong bế tự tuyệt*, lượng khách buôn tới nơi này giao lưu trao đổi được xếp vào hàng nhất nhì Lâu Lan quốc, kinh tế phát triển mạnh, thành chủ nhiều lần được đề cử làm Lâu Lan quốc chủ, địa vị cực cao.

Phong bế tự tuyệt: Đóng cửa, không giao tiếp với bên ngoài

“Thật hay giả đấy?”

“Ai, mẹ nó ơi, y phục cũng đã mặc tới cho nãi nhìn, còn có thể giả bộ? Trộm mặc quan bào chính là tội chém đầu, ta vẫn còn luyện tiết tính mạng lắm.” Chu Hoà liếc mắt một cái, hai gã gia nô lập tức mở bao bố, bên trong đều là gấm vóc lụa là, kỳ trân dị bảo, Chu đại nương cả đời chưa từng thấy qua kim quang lấp lánh như vậy, còn có một bao căng phồng toàn vàng thỏi, sợ tới mức trợn mắt há mồm.

“Đại lão gia ở Côn thành còn thưởng cho một tòa trạch tử, ta, nãi cùng Đại Bảo, giờ có thể tới đó sống cuộc sống sung sướng rồi, nãi cũng không cần làm mấy việc may vá thêu thùa vất vả nữa, chờ người đến hầu hạ nãi rửa chân đi!” Gã cười hi hi, vẽ lên một viễn cảnh mỹ lệ.

“Thật sao?” Nàng hai mắt sáng lóa, cả đời vất vả khổ cực, phục dịch lớn, chăm sóc nhỏ, ngày ngày chỉ biết hầu hạ kẻ khác, bây giờ phong thủy luân chuyển*, đổi lại người khác tới hầu hạ nàng? Chu đại nương nghĩ tới cảnh tượng thư thái kia, vui mừng hơn hớn.

Phong thủy luân chuyển: Ý chỉ sự việc thay đổi, ở đây mang hàm ý tốt

“Ha ha.”

“Ta đã trở về.”

Mạc Hàn đưa hàng khách đặt đến quý phủ, trở về vừa vào cửa, liền thấy một gã nam tử ôm Chu đại nương, vẻ mặt không có hảo ý, y tưởng là sắc ma to gan lớn mật, giữa ban ngày ban mặt dám kết bè kết đảng xông vào nhà dân khinh bạc đàn bà con gái, vội vàng bước nhanh tới đẩy hai người, lực đạo quá lớn, Chu Hoà cả người văng ra ngoài, hai chân lão đảo, té ngã trên mặt đất tay đập thất lưng ai ai kêu rên.

“Lão quỷ người có sao không? Đụng vào chỗ nào rồi? Có nặng lắm không?” Mắt thấy lần này ngã không nhẹ, nàng chạy nhanh qua đỡ dậy.

“Mẹ nó, nãi dám sau lưng ta ở nhà dưỡng gian phu! Còn nuôi một tiểu tử tuần tú như vậy! Sự việc bại lộ lại muốn mưu sát chồng! Các người bắt hẩn cho ta!” Chu Hoà đau đến nhe răng há mồm, hung tợn trừng mắt hai người.

“Nguyên lai là Chu đại thúc, ngược ngùng, hiểu lầm hiểu lầm rồi, lỡ tay thôi.” Lúc này mới biết bản thân hiểu sai, Mạc Hàn vội vàng giải thích, khả đối phương vẫn còn đang tức giận, căn bản không nghe biện giải, một mực chắc chắn mình bị y cho đội mũ xanh*, hai gã gia nô một tả một hữu xông tới, cuối cùng nhào đến ngay cả người ở nha môn Bích thành cũng lo lắng chạy tới.

Đội mũ xanh: Bị cấm sùng

“Chu đại nhân của Côn thành? Ngài không phải hôm nay cao hứng áo gấm hồi hương sao?”

“Ta là vô cùng cao hứng trở về, không nghĩ tới cư nhiên phát hiện lão bà ta cùng một tiểu bạch kiểm sống dưới một mái nhà, ngay cả làm bộ làm tịch trốn trốn tránh tránh một chút cũng không có, cứ đi qua đi lại như vậy chọc tức ta! Bắt lại! Ta muốn cho hẩn đẹp mặt!” Chu Hoà thất lưng đau, nghiêng rằng nghiêng lợi cũng thấy không đủ, đều là do tên đầu sỏ đáng ghét kia gây nên!

“Lão quỷ, ta và Mạc gia chính là thanh thanh bạch bạch*, không làm chuyện gì có lỗi với người, người đừng oan uổng người tốt! Người ta lúc Đại Bảo bị bệnh, còn giúp chúng ta nhiều lắm đấy!” Nàng nôn nóng giải thích, khả trạng phu lại mất điếc tai ngơ.

Thanh thanh bạch bạch: Trong sạch

“Tổng bố đầu, Côn thành cùng Bích thành đều thuộc Lâu Lan quốc, quan viên Côn thành và quan viên Bích thành đều là quan lại của Lâu Lan, người sẽ không không nhìn mặt ta đi! Hôm nay không tính toán rõ ràng, con mẹ nó không thoả mái! Bất quá người yên tâm, ta tốt xấu cũng là người sinh ra ở Bích thành, luật lệ của Bích thành ta biết, sẽ không cho rước thêm phiền toái cho người, người giúp ta đem tên gian phu này bắt giam vào đại lao, đợi ta thu thập bằng chứng hai kẻ này thông gian, nhất định sẽ trình lên phủ nha đại nhân công thẩm!” Dứt lời, Chu Hoà quay đầu lại quát: “Xú lão bà, người vào trong phòng quỳ cho ta! Đêm nay chúng ta tái tính toán, tốt nhất người nên thành thật kể rõ đầu đuôi ngọn ngành cho ta!”

Nàng trước kia đã quen cùng lão quý cãi nhau ầm ĩ, gã mỗi lần quay về đều là một bộ dạng hèn yếu, chưa bao giờ mang khí phách đại nam tử giống như bây giờ, thật xứng với bộ quan phục kia, thật có phong thái đại nhân, khiến Chu đại nương sợ tới mức sắc mặt xanh trắng, suýt nữa khóc ra, run run trở về phòng, không dám tái làm trượng phu sinh khí.

Tổng bồ đầu cân nhắc một chút, dù sao cũng chỉ là chiếm một chỗ trong lao, hưởng hồ thông gian ở Bích thành là trọng tội, người nơi khác tới cũng không được miễn trừ, chuyện nào ra chuyện nấy, xử trí công bằng, hắn cũng không có lý do bênh vực Mạc Hàn, cho dù y có là huynh đệ của thành chủ.

“Mạc công tử, thỉnh cầu ngài ủy khuất một chút, tạm ở đại lao, nếu phủ nha đại nhân thẩm tra xong có thể chứng minh ngài trong sạch, tại hạ nhất định tự mình hướng ngài bồi tội.”

“Ta đã biết, ngươi cũng chỉ là tận trung cương vị, ta sẽ không trách ngươi.” Mạc Hàn than nhẹ, gặp phải phong ba lớn như vậy, y muốn tự mình giải quyết phiền toái của bản thân, mà không muốn dựa vào Bích Diễn dùng đặc quyền hỗ trợ, bởi vậy liền tùy theo Tổng bồ đầu vào đại lao, y là người ngay thẳng, cúi đầu không hổ với đất ngẩng đầu không thẹn với trời, muốn tra liền tùy bọn họ tra đi.

Các nàng cho ta ít comt đi~ Nhà vắng như chùa bà đanh thế này ToT

~À hơn nữa góp ý cho ta xem có nên edit bộ Trọng sinh chi mệnh định kia không, đọc tóm tắt với mấy chương đầu thì hay, càng về sau càng thấy chán, lại còn dài nữa, những 24 chương mà tâm lý nhân vật thay đổi cũng quá nhanh, chả hợp logic gì cả, nên ta đang đắn đo đây~ Cầu góp ý a~

5. Chương 4

“Đây là có chuyện gì!?”

Khi Bích Diễn nghe tin Mạc Hàn bị tống vào đại lao, liền từ trên giường bệnh nhảy dựng lên, tim thiếu chút nữa thì ngừng đập, hạ nhân kinh hách vội vàng đi mời đại phu, thủ hạ tâm phúc biết chuyện cũng vội vã chạy tới.

“Thành chủ, bằng hữu của ngài bị tố cáo cùng người khác thông gian, phủ nha đại nhân vẫn đang điều tra.”

“Hoang đường! Hai người bọn họ quy quy củ củ, nào có chuyện gì không thể cho ai biết! Ta cũng thường xuyên lui tới Chu gia, có phải cũng tính luôn ta cùng hai người họ cấu kết hay không!?” Mấy ngày trước bệnh tim tái phát, hắn chỉ đành phải nằm yên trên giường nghỉ ngơi, tuy rằng hiện tại vô cùng tức giận, cũng không che giấu được hai gò má tái nhợt.

“Cho dù Chu đại nhân Côn thành khăng khăng tố cáo Mạc công tử, nha môn vẫn hoàn toàn hành sự theo luật, không hề vu oan người tốt. Thành chủ người đừng lo lắng nữa! Phủ nha đại nhân ngay thẳng chính trực, nếu Mạc công tử xác thực vô tội, sẽ cho y một cái công đạo. Ngược lại ngài phải an tâm tĩnh dưỡng, phải tránh nổi giận a!”

“Hừ...” Bích Diễn cũng biết bản thân xúc động, thời điểm Hình đại nhân thay cha lên giữ chức ở nha môn, kinh nghiệm phá án phong phú, công chính nghiêm minh, quả thật không phản đối... Hắn cố gắng bình ổn nôn nóng trong lòng, nhưng vô ích, bất an mơ hồ kia là vì cớ gì?

“Thành chủ ngài quay về nghỉ ngơi thêm chút đi, sắc mặt ngài thoát nhìn rất kém.” Ai, sao trời sinh ngài lại có thứ bệnh khó chữa như vậy, dốc hết lực của toàn thành cũng chỉ miễn cưỡng có thể kéo dài sinh mệnh, nếu không thể tìm được tử liên hoa ngàn năm khó gặp, sinh trưởng trên đỉnh trời, thì về sau thành chủ tuổi càng nhiều, bệnh sẽ càng nặng, chỉ sợ...

“Ân...” Đông đông đông tiếng tim đập nhanh vượt quá người bình thường, cực nhanh co rút lại, khiến cho Bích Diễn cảm thấy tầm mắt có chút mơ hồ, hắn mệt mỏi cực điểm thiếp đi, đột nhiên nhớ tới chuyện chưa làm xong.

“Thúc phụ đầu... Có động tĩnh gì...”

“Lão đã tổng những ngoại nhân nháo sự đi rồi, gần đây cũng thu liễm rất nhiều, không có dị trạng gì.”

“Vậy sao, vậy là tốt rồi...”

Dân chúng Bích thành chỉ muốn sống an an ổn ổn, không cần cuộc sống phồn hoa phú quý, không cần hưởng thụ hư vinh mỹ lệ thoáng qua, mỗi ngày trôi đi có thể quý trọng phần hạnh phúc bình đạm an ổn này, không bị chiến tranh loạn lạc ảnh hưởng, không bị bệnh dịch hoành hành, bảo hộ hạnh phúc của người dân Bích thành, chính là chức trách của thành chủ hân.

Thế nhưng bảy ngày sau, thuộc hạ hấp tấp hướng hân báo cáo, Mạc Hàn có thể bị phản quyết có tội, Bích Diễn quả thực khó mà tin được, không để ý người khác khuyên can, chống đỡ thân thể vẫn còn mang bệnh thay y phục đi tới hình đường.

“Chu thị phu nhân tái cung khai một lần nữa, nhưng bản đại nhân nhắc nhở phu nhân, ngục cung chính là đại trọng tội, chẳng những phải điều hành thị chúng, mà còn bị chặt đứt hai tay trục xuất khỏi Bích thành, phu nhân khả rõ ràng!” Kinh đường mộc* đập xuống, thanh thanh uy vũ.

Kinh đường mộc: Là thứ quan huyện thời cổ dùng để đập lên bàn, có tác dụng làm phạm nhân kinh sợ, đôi khi cũng dùng để thể hiện sự tức giận. (theo nhuoclinh.wordpress.com)

“Dân, dân phụ không dám lừa gạt đại nhân... Xác thực, đúng là Mạc Hàn này, súc sinh... Đêm hôm khuya khoắt leo lên giường dân phụ, thú tính đại phát, bôi nhọ thanh danh của thiếp thân...” Không làm thì thôi, nếu đã làm phải làm đến cùng, cần rằng, tiếp tục cung khai: “Lúc trước thấy hân lẻ loi một mình đáng thương, mới hảo tâm cho hân nghỉ lại một đêm, không ngờ hân nửa đêm trở mặt, về sau cũng không chịu đi, uy hiếp đe dọa dân phụ, còn nói nếu không mặc hân lăng nhục, hân sẽ đem chuyện nói cho mọi người đều biết... Thiếp thân... đành phải tạm nhân nhượng vì đại cục... Ô ô...” Nàng cúi đầu nước mắt rơi lã chã, bị thương khóc kêu, cũng là tận lực tránh đi mục quang của Mạc Hàn.

“Mạc Hàn, người giải thích thế nào!?”

“Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ*. Mặc dù sống cùng một nhà, nhưng Mạc Hàn này tuyệt đối chưa hề vượt qua quân tử chi lễ, ta không biết Chu đại nương vì sao phải nói như vậy.” Thán*, vì sao phải nói dối? Vì sao phải vứt bỏ tình nghĩa bọn họ từng có? Mạc Hàn không hiểu, chính là trong lòng chua xót, có lẽ căn bản mình không thích hợp cùng người khác ở chung lâu, lưu lạc thiên nhai có lẽ là số mệnh.

Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: Ý là có người cố ý đổ tội, tránh cũng không được

Thán: Tiếng thở dài

“Đại nhân ngài nhất định phải vì tiện nội chủ trì công đạo! Thê tử trong lúc ta đi xa bị người khác vũ nhục như vậy! Đó cũng là xúc phạm lớn đối với ta! Trừ bỏ lời khai của tiện nội, còn có nhiều vị hàng xóm cũng chứng thực lang tử *** tâm* của Mạc Hàn, chứng cứ chuẩn xác, thỉnh ngài nghiêm trị!” Chu Hoà chỉ vào Mạc Hàn lên án, từng câu từng chữ âm vang.

Lang tử *** tâm: Có ý đồ bất chính đối với người phụ nữ

“Không có khả năng...” Bích Diễn tuyệt đối không tin Mạc Hàn làm ra việc cầm thú như vậy, Chu đại nương nói dối! Nhìn ánh mắt nàng phiêu di bất định*, rõ ràng là thấp thỏm không yên!

Phiêu di bất định: Ý chỉ ánh mắt không dừng tại một nơi mà đảo liên tục, phản ứng thường có ở người đang nói dối

“Thế chất sao có thể chắc chắn như vậy, nhân chứng vật chứng ở đây, đều chỉ hướng Mạc Hàn, chẳng lẽ thế chất muốn bao che kẻ có tội?” Bích Tứ vẫn lấy thân phận Bích thành trưởng lão ngồi một bên chờ phán xét, gặp Bích Diễn muốn nhúng tay, không đồng ý lên tiếng thu cương ghìm ngựa*.

Thu cương ghìm ngựa: Ý chỉ ngăn cản không cho Bích Diễn nhúng tay vào

“Ta không phải đang bao che kẻ có tội, chỉ là cho rằng nhân chứng vật chứng còn có nhiều điểm khả nghi, cần điều tra kỹ càng, không nên vọng loạn kết luận, để tránh oan uổng người tốt.” Ánh mắt Mạc Hàn thanh trong thấu triệt, tuyệt đối không phải loại *** ma ô uế, đây nhất định là cố ý vu oan! Chỉ cần cho hân thời gian hân nhất định có thể điều tra rõ ràng chân tướng!

“Quá trình thẩm tra xử lý từng nghi phạm đều đối xử bình đẳng, không có đạo lý vì Mạc Hàn đặc biệt có ngoại lệ, bản phủ muốn điều tra toàn bộ nhân chứng vật chứng.” Hình Thiên Uy chương lý nha môn Bích thành hơn năm mươi năm, điều tự hào nhất chính là hần trên công đường, chưa từng đối xử đặc biệt với bất cứ ai.

“Hình đại nhân, chứng cứ xác thực có khả năng phải điều tra thêm, tốc thẩm tốc quyết* tuy là chuyện tốt, nhưng không nên bởi vậy mà coi thường việc tìm ra chân tướng, bản thành chủ nguyện ý thay Mạc Hàn bảo đảm, thỉnh đại nhân tạm hoãn phán quyết.” Bích Diễm lấy thân phận thành chủ, thành khẩn thỉnh cầu, nhưng hần chung quy cùng Mạc Hàn quen biết không sâu, đã phạm vào một sai lầm nghiêm trọng mà không hề hay biết...

Tốc thẩm tốc quyết: Thẩm tra và kết luận nhanh

“Pháp lý bắt ngoại nhân thường*, nếu thành chủ người đảm bảo, vậy bản phủ sẽ tiếp nhận. Người tới! Đem Mạc Hàn quay về đại lao, hai mươi ngày sau chọn ngày tái thẩm!” Vung tay lên, vận mệnh Mạc Hàn như vậy đã định.

Pháp lý bắt ngoại nhân thường: Hình như là pháp luật cũng xét đến tình người thì phải

Ta nói sao mấy người này dốt thế nhỉ, án này chỉ dùng một mẹo nhỏ là giải xong, cần gì cãi qua cãi lại làm gì. Mạc Hàn chỉ cần lên thì thẩm với Hình đại nhân cầu ngài cùng y diễn một vở kịch, kêu đại phu đến bắt mạch chứng thực Mạc Hàn bị bắt lực là bọn kia lòi đuôi ngay. Sau khi bắt bọn chúng nhận tội, Hình đại nhân chỉ việc nói đây là mưu kế của ngài, để thử bọn người kia. Vậy là Mạc Hàn vừa được minh oan mà Hình đại nhân còn được thêm tiếng thơm, một mũi tên trúng hai con chim. Đơn giản mà hữu dụng, thế mà chả ai nghĩ ra

Mà ngẫm lại nếu như thế chắc chương sau hém được gặp anh công quá, đây là ta đoán thôi nhá, chương sau anh công sẽ nhảy ra cướp mỹ nhân về bên mình, há há (3)

6. Chương 5

Bích Diễm sau khi trở về, liền lập tức hạ lệnh tra rõ việc này, tự mình phá án, nhưng thân thể suy yếu trụ được ba ngày đã không nổi, không lâu sau liền bị phụ tá mạnh mẽ ngăn cản, đành phải ở trên giường quản lý tiến độ điều tra.

Chu đại nương nói dối, nhưng nàng vì sao nói dối? Là ai sai sử nàng nói dối, tất cả đáp án của những vấn đề này đều hướng về trượng phu của nàng Chu Hoà! Nhưng Chu Hoà lại vì sao phải vu hại Mạc Hàn? Người này tài học thường thường, chăm chỉ không đủ, Côn thành cho gã chức quan ngũ phẩm, thực có điểm khả nghi, thế nhưng bề tôi Lâu Lan mặc kệ là thành trấn nào, cũng đều ngang hàng nhau, chịu đại luật của Lâu Lan bảo hộ, hần không thể tùy tiện dụng hình bức cung, đây mới là chỗ khó giải quyết, hần đã phái người khoái mã đến Côn thành minh tra ám phóng*, mong tìm được chân tướng.

Minh tra ám phóng: Điều tra cả công khai lẫn bí mật

Nhưng... Sâu trong nội tâm luôn có một thanh âm không biết tên thúc giục hần... Phải nhanh... nhanh chứng minh Mạc Hàn trong sạch... Hình như có một bóng đen tối tăm mờ đang lặng lẽ bao phủ lên Bích thành, khiến hần tọa bất an ổn, dạ bất an thuy*... Là cái gì? Cái gì uy hiếp hần? Cái gì uy hiếp Mạc Hàn?

Tọa bất an ổn, dạ bất an thuy: Ngày ngồi không yên, đêm ngủ không ngon, chỉ sự bất an

Hần không nhận được những bất an trong lòng, qua loa khoác ngoại bào, đêm khuya một mình đi tới đại lao. Bụi bặm bẩn thỉu, điều kiện dơ bẩn hôi hám như vậy, mà Mạc huynh đệ của hần lại tuyệt không bị ảnh hưởng, khoan chân ngồi trong đám rơm rạ, một bộ dáng an nhàn tự tại vô tranh đấu, tùy ngộ nhi an*, không khỏi mỉm cười.

Tùy ngộ nhi an: Bằng lòng với mọi hoàn cảnh

“Sao lại đến đây?”

“Chỉ là đột nhiên muốn gặp người.” Bích Diễm cách song sắt đại lao nhìn Mạc Hàn phía đối diện, không hiểu vì sao tâm tình đang hỗn loạn bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, không còn hoang mang, không còn lo lắng.

“Người thân thể không tốt, nơi này ẩm thấp lạnh lẽo, đừng ở lại lâu.” Mạc Hàn khẽ nói, mỉm cười chân thành, khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy một trận ấm áp.

“Thực khó hiểu... Ta và người mới quen biết không bao lâu, cảm giác lại giống như đã làm bằng hữu vài thập niên, từng cùng nhau vào sinh ra tử, người rốt cuộc có ma lực gì, lại có thể khiến ta dốc lòng dốc dạ ra đối tốt với người như vậy.” Bích Diễm bất tri bất giác thốt ra lời nói từ đáy lòng, cảm giác này là có chút ảo não không cam lòng, nhưng lại có cả vui sướng khoái hoạt.

Mạc Hàn ngẩn ra, ha hả cười nói: “Tình cảm chân chính không phải ở thời gian dài lâu, mà chỉ cầu mỗi giây mỗi phút đều sâu sắc thấu hiểu đối phương, không cần một năm gặp mặt vài lần, chỉ là trong đêm khuya yên tĩnh, không tiếng động nhớ lại những vầng trăng chung chưa hề quên...” Biểu tình của Mạc Hàn lúc này, Bích Diễm chưa từng thấy qua, y có chút tịch liêu nhìn về hướng Đông, dường như có thể xuyên qua bức tường đá dày này, nhìn thấy vị bằng hữu y lo lắng nơi phương xa có được bình yên vô sự hay không...

“... Ta nhất định sẽ trả lại trong sạch cho người, như vậy người có thể đi nhìn bằng hữu của người.” Bích Diễm đưa tay luồn qua song sắt nắm lấy bàn tay Mạc Hàn, trịnh trọng thề.

Mạc Hàn mỉm cười không nói, cảm giác lạnh băng từ hai bàn tay truyền tới khiến cho hắn hai mắt khẽ nhắm, hạ quyết tâm.

Đêm khuya sương sớm, tình ý sâu xa.

Kỳ hạn hai mươi ngày đã sắp tới, Bích Diễm liên tiếp phái đi trình thám tình nhuệ, rốt cục cũng hồi báo tin tức tốt khiến người khác phấn chấn, Bích Diễm cầm báo cáo trên tay mà kích động không thôi, vội vàng gọi gia nô thông tri phủ nha đại nhân trực tiếp thăng đường, rốt cục có thể rửa sạch tội danh cho Mạc Hàn rồi!

“Chu Hoà lớn mật! Dám giả mạo mệnh quan triều đình! Người thật sự không muốn sống nữa phải không?!” Hình Thiên Uy lộ vẻ bất khả át.

Nộ bất khả át: Vô cùng giận dữ

“Oan uổng quá, tiểu nhân xác thực là nhận được thư mời của đại lão gia Côn thành, sao, sao có thể là giả mạo được! Đây! Tiểu nhân có chứng cứ!” Chu Hoà sợ đến choáng váng, luống cuống tay chân lấy ra giấy trắng mực đen trình lên.

“Đây là giả!” Dùng sức một cái, giắc mộng vinh hoa của Chu gia liền vỡ thành từng mảnh giấy vụn, không thể chấp lại. “Thành chủ đại nhân đã phái người kiểm chứng qua, Côn đại nhân chính miệng chứng thực trước nay chưa hề mời tới người nào là Chu Hoà của Bích thành, người đầu tiên là giả mạo bề tôi của Lâu Lan, sau lại lên án Mạc Hàn cùng thê tử thông gian, nói ra toàn là lời bịa đặt, rốt cuộc đâu là thật đâu là giả? Mau mau thành thật khai báo! Bằng không bản quan sẽ phải nghiêm hình tra khảo!”

Kinh đường mộc đập xuống, Chu Hoà lúc này đầu óc trống rỗng, rốt cuộc nói không ra lời, giả mạo mệnh quan triều đình... Chính là tội chết...

Gã hiện tại thật không có cốt khí mà tiểu cả ra quần, bốc lên một trận khai thối, khiến những người xung quanh phải che miệng bịt mũi.

“Lão quỷ đáng chết! Người, người hại ta thê tử rồi!” Chu đại nương khóc âm lên, tên phu quân chết dẫm, khiến nàng đánh mất đi lương tri của mình, một lòng theo đuổi cuộc sống phú quý, giờ giống như hoa trong gương, trắng trong nước, một khắc tan biến, còn phải chịu thêm tội lớn tày trời, vậy, vậy bây giờ phải làm sao mới tốt đây!

“Trên công đường, không được gây náo động!”

“Mạc, Mạc gia! Đại nương nhất thời bị quỷ ám, vu hại người tốt, người, người tha thứ cho ta đi! Nể tình ta từng thu lưu người, thay ta cầu xin đại nhân, ta chỉ có một trưởng phu, không nghe lời gã, còn có thể nghe

ai! Thực xin lỗi, đại nương hướng người dập đầu bồi tội! Hướng người dập đầu bồi tội!” Nàng lệ rơi đầy mặt xin lỗi Mạc Hàn, Mạc Hàn lại bắt vi sở động*, chỉ khép hờ hai mắt, thẳng tắp đứng lặng tại kia.

Bắt vi sở động: Không động đây dù một chút

“Phủ nha đại nhân, nếu chân tướng đã rõ ràng, có phải hay không nên...” Kết quả thế này tin tưởng thúc phụ sẽ không thể nào soi mói nữa.

“Khụ khụ... Bản phủ tuyên án, Chu Hoà giả mạo mệnh quan triều đình, vu cáo người khác, tội không thể thứ, áp giải vào đại lao, mùa thu năm sau hành quyết! Chu thị ngu muội mù quáng, cùng trượng phu vu hại Mạc Hàn, tuyên án phạt tù bốn năm, biếm làm nô tì! Mạc Hàn vô tội, lập tức phóng thích!” Hình Thiên Uy nghĩ vụ án kết thúc, vở hài kịch này giờ cũng nên hạ màn rồi, không ngờ tình huống đột nhiên chuyển biến ngược lại.

Ngoài cửa bỗng có rất nhiều quan binh tay cầm binh khí xông vào, bao vây hình đường! Bích Tứ từ đầu đến giờ vẫn trầm mặc chậm rãi đứng đây, cười nham hiểm.

7. Chương 6

“Thúc phụ đây là có ý gì!?” Bích Diễm không kịp đề phòng, thiếp thân hộ vệ muốn nhân cơ hội bảo hộ chủ nhân chạy trốn, bị những kẻ vừa xông vào nháy mắt chế phục trên mặt đất, bẻ gãy một cánh tay, hảo hán chịu đựng đau đớn không phát ra thanh âm, lại giấu không được kinh ngạc trong mắt, bọn họ là cao thủ được Bích thành tuyển chọn kỹ lưỡng, hiện tại cư nhiên bị người ta xem như hải đồng mà chế ngự!?

“Hiền chất, đừng trách thúc phụ, là phụ thân người rất không có tình người, luận lại lịch, luận bồi phạt, luận cống hiến, lão phu không có điểm nào không tốt, ta nhiều lần ám chỉ hẳn truyền lại vị trí này cho ta, thoả mãn tâm nguyện nhiều năm, cũng hứa hẹn đợi ta trăm tuổi, nhất định trả lại quyền hành, vậy mà lão hồ đồ kia lại không muốn, thả chết cũng không làm trái phép tắc, nếu hẳn đã ngoan cố như thế, lão phu cũng đành phải tự mình động thủ cướp đoạt.” Cởi ra tấm da dê ôn hoà, một bộ lòng muông dạ thú hiển hiện rõ ràng, chính là... nhận ra thì đã quá muộn.

“Thậm chí không tiếc cấu kết ngoại nhân, bán đứng tổ hương*? Thúc phụ! Người như vậy có còn là con cháu Bích thành sao!” Những binh lính này mặc dù mặc quan phục bản địa, nhưng gương mặt mỗi người đều không quen thuộc, ánh mắt nhìn thành chủ không hề có áy náy, thái độ với Bích Tứ cũng không phải là trung thành, vậy đây là người nơi nào?

Tổ hương: Quê cha đất tổ, nơi tổ tiên sinh sống và lập nghiệp

“Lão phu không phản bội Bích thành! Ta sở tác sở vi chính là vì suy nghĩ cho Bích thành, lão phu luôn chủ trương mở cửa giao thiệp với bên ngoài, chấn hưng kinh tế dân sinh, người lại tìm mọi cách quấy nhiễu, trù tính đoạt quyền cần có binh lực, cố tình người tuy là chỉ suốt ngày nằm giường uống thuốc, lại đối với binh quyền quản lý vô cùng nghiêm ngặt, thật may có quý nhân nguyện trợ giúp lão phu một tay, lại sẵn lòng cung cấp viện trợ thiết yếu cho công cuộc mở cửa của Bích thành, một hòn đá trúng hai chim, lão phu sao lại không làm!” Binh sĩ tinh nhuệ nhất Bích thành toàn bộ trực thuộc thành chủ, cho dù đại thành chủ hạ lệnh, cũng sẽ không tuân theo, lão muốn nắm giữ Bích thành, trừ bỏ xin giúp đỡ bên ngoài, không còn phương pháp khác.

“Thành trấn Lâu Lan không được đồng thất thao qua*, đây chính là tổ huấn chung, ai dám cả gan phá luật giúp người!” Khóe mắt thoáng nhìn, phát hiện bên ngoài cũng bị một đám binh lính không rõ ở đâu ra tăng tầng thủ vệ, dân chúng cũng bị đuổi về nhà, phát sinh thiên đại tào động* như vậy, Bích huyết quân đóng tại thành Bắc không thể không có động tĩnh, trừ phi... Toàn bộ bị tiêu diệt...!?

Đồng thất thao qua: Đấu đá lẫn nhau

Thiên đại tào động: Biến cố lớn

Chẳng lẽ Bích thành phải hủy trong tay đứa tử tôn* bất hiếu này?

Tử tôn: Con cháu, đời sau

Bích Diễm kích động, bệnh cũ tái phát, một tay che ngực, một tay bám chặt ghế dựa, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, có chết cũng không ở trước mặt tặc nhân* yếu thế, nhưng khước môi trắng bệch lại ần ần chảy ra tơ máu, hiển nhiên là bị thương hại đến tim.

Tặc nhân: Kẻ cắp, ở đây ám chỉ những kẻ cướp đoạt ngôi vị

“Diễn!” Mạc Hàn bước tới trước một bước, đại hán hai bên nhanh chóng bắt lại lấy dây thừng trói chặt, ai ngờ Mạc Hàn kinh khí chấn động, dây thừng thô to người trưởng thành hai tay cầm không nổi liền gãy sinh sinh đứt đoạn! Dây thừng bốn phía không biết là trùng hợp hay do chủ tâm tính toán, đập thật mạnh tới trên người binh lính, nhất thời năm sáu đại nam nhân bị bắn ra xa ba thước, dọa sợ người xung quanh.

Đương lúc Mạc Hàn một đường phá vây, tới gần Bích Diễm, bên dưới Bích Diễm lại yên lặng xuất hiện một lưỡi dao sắc nhọn, đặt ngay chỗ yếu hại, tàn nhẫn nói: “Nếu như dám tiến thêm một bước, kiến huyết phong hầu*.”

Kiến huyết phong hầu: Lập tức một đao giết chết

“Hắc Ly, đừng đả thương bằng hữu của ta!” Mạc Hàn không chút nghi ngờ đối phương có bản lĩnh trong nháy mắt lấy mạng người ta, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Y ngưng thần chuyên chú tại nhìn hung khí đang uy hiếp hảo hữu kia, không chú ý tới tình thế xung quanh, đợi đến lúc hồi thần, thì đã cả người cứng ngắc rơi vào một cái ôm lạnh lẽo, hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ này, đêm khuya tỉnh giấc mộng... luôn khiến y cảm thấy buồn nôn không thôi!

“Hàn ngự thê a Hàn ngự thê, bao lâu không thấy, trẫm nên trừng phạt con chim hoàng yến tự ý thoát khỏi ***g như thế nào đây?” Gương mặt nam nhân tuần khốc tà mỵ chậm rãi cọ cọ bên gáy Mạc Hàn, giống như hắc báo biếng nhác ngửi ngửi hương khí con mồi khuất phục dưới móng vuốt sắc bén của mình, hưng phấn! Thệ huyết! Run rẩy không thôi!

Môi mỏng hé mở, từng câu từng từ thoát ra, ngữ khí nhẹ nhàng mềm mại, lại khiến người nghe thấy đều khiếp đảm kinh hồn, hai mắt đào hoa ngả ngón bắt gặp ánh nhìn lo lắng của Bích Diễm, ác ý tứ khởi, cúi đầu hướng bả vai mềm mại cắn một phát, huyết hoa nhanh chóng nhuộm đầm y phục phạm nhân bắn thối, thậm chí tràn tới tận đầu ngón tay, từng giọt từng giọt chảy xuống, hắt lại tựa như cực kỳ vừa lòng hưởng thụ mà gặm cắn vết thương lần nữa, phẳng phất giống như dã thú chân chính.

“... Buông tha bọn họ.” Run rẩy, bởi vì đau đớn? Hay là vì nam nhân từng tổn thương bản thân sâu sắc nhất xuất hiện đột ngột không báo trước này?

Sớm biết rằng hết thảy mọi chuyện không bình thường đều do những binh lính truy đuổi mình gây ra, lại không ngờ hãn thế nhưng tự thân xuất mã, nơi này cách Lạc Dương đâu chỉ có vạn dặm, Hắc Hoàng cư nhiên có thời gian rảnh ngự giá thánh lâm, thật sự là vinh hạnh.

“Thân mang tội còn muốn theo trẫm cầu xin hộ?” Giống như yêu thương nâng tay trái Mạc Hàn lên, liếm liếm vết máu còn đang chảy, giây tiếp theo trong mắt chợt lóe, cực kỳ tàn bạo bẻ gãy cổ tay y, phát ra một tiếng khách rõ ràng, trừ bỏ Hắc gia quân cải trang bên ngoài, không ai không mao cốt tung nhiên*.

Mao cốt tung thiên: Sồn gai ốc

“... Không cần tham gia tranh đấu nội bộ Bích thành... Đem... Tử liên hoa cấp Diễn... Ta liền... trở về với người...” Cẩn rằng nhện xuống đau đớn tận xương tủy, không kêu đau, cũng không oán thán, thần nhiên rũ mắt che đi hỉ nộ.

“Trẫm đoán không ra tự thân mình đã khó bảo toàn, người còn có lợi thế gì cùng trẫm đàm điều kiện.” Ngón tay mạnh mẽ nâng cằm y lên, bắt buộc y cùng hãn đối diện, không thể lảng tránh, trong đôi mắt thanh triệt kia không hề có khắt liên*, không có tiện cầu*, chỉ có kiên nghị sáng ngời, cùng với không thỏa hiệp.

Khắt liên: Tổ vẽ đáng thương để cầu xin người khác

Tiện cầu: Hạ mình cầu xin

“... Người sống... hoặc là... thi thể... Chỉ có một thứ... có thể trở về với người...” Mạc Hàn khóe môi khẽ nhếch. Giờ đổi lại người lựa chọn, kẻ phụ tình! Anh công xuất hiện hoành tráng quá nha~ Mà tính cách anh cũng đúng loại ta thích luôn (^o^)/

8. Chương 7

Hắc Kinh còn chưa mở miệng, Bích Tứ bên kia đã vội vàng nói: “Không biết Huyền Minh Hắc Hoàng giá lâm, không tiếp đón từ xa, xin quỳ thứ tội.” Trong thiên hạ còn ai có đủ quyền lực trên lãnh thổ Lâu Lan xưng trẫm? Thiên a! Lão cầu trợ giúp bên ngoài lại đúng vào Thiên triều thượng quốc, đây thật giống như cơ hội trời ban a!

“Hắc Ly đại nhân từng đáp ứng tiểu nhân nếu có thể giữ Mạc Hàn ở lại đây ba mươi ngày, liền cho tiểu nhân binh lực đảo chính đoạt lấy chức vị thành chủ, tiểu nhân may mắn gặp mặt Hắc Hoàng bệ hạ, nguyện dẫn Bích thành sẵn sàng góp sức vì Huyền Vũ thánh quốc, xin bệ hạ vui lòng thu nạp.” Lão dứt lời, lại càng không biết xấu hổ mà hành lễ rạp người bái lạy Hắc Kinh, khiến những người Bích thành đứng nơi này huyết khí cuộn cuộn!

“Bích Tứ ngươi là đồ súc sinh không thuốc nào chữa được!” Ngay cả hai tiếng thúc phụ cũng không gọi, Bích Diễm lúc này gần như đã giảo thối ngân nha, mục nhược đồng linh*, hận không thể đem lão tặc phản bội này đi lăng trì xử tử!

Giảo thối ngân nha, mục nhược đồng linh: Cẩn võ răng, hai mắt trợn to như chuông đồng; chỉ sự tức giận tới cực điểm

Hắn cũng oán chính mình thế nhưng không nhìn ra được lòng dạ Tư Mã Chiêu*, một mực cho rằng lão chí ít còn có kiên quyết trung tâm của người Bích thành, hiện giờ lại liên lụy Mạc Hàn rơi vào tình cảnh gian nan này, mặc dù không biết nguyên do, nhưng nhìn ra được Hắc Hoàng cùng Mạc Hàn có bất hoà sâu sắc, nếu y thuận theo quay về Huyền Vũ, kết cục sẽ thế nào... hắn không dám nghĩ tới.

Lòng dạ Tư Mã Chiêu: Ý chỉ âm mưu phản bội được biểu hiện rõ ràng

“Thành chủ!” Bích Diễm dưới cơn thịnh nộ, tim đập càng lúc càng nhanh, thân thể không chịu được, cả người ngã trên mặt đất, mắt thấy sắp thổ không nổi, mọi người trong lòng đều nóng như lửa đốt.

“Hắc Kinh! Ngươi mau quyết định đi!” Mạc Hàn rống to, tay phải đã đặt trước ngực, nội kinh bộc phát, tựa như trong chớp mắt sẽ đoạt đi hồn phách.

“Trẫm bình sinh ghét nhất là bị người khác uy hiếp...” Chỉ cần nói không, mọi thứ đều sẽ kết thúc, Bích thành nhỏ bé này không đáng nhắc tới, nhưng Tử liên hoa ngàn năm mới khai hoa một lần, có thể trị bách bệnh, loại độc giải cổ*, kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn có tác dụng cải tử hồi sinh, quý giá vô cùng, trong cung cũng chỉ có một gốc, là do các vị tiên đế nhiều đời truyền lại, sao có thể đem tặng người khác!

Cổ: Trùng độc

Hắc Kinh há lại là hạng người tầm thường, người khác nếu cấp hai sự lựa chọn, hắn cố tình nhất định phải chọn cái thứ ba!

Tay áo khẽ động, vô thanh vô tức kẹp thanh ngân châm dài mảnh giữa hai đầu ngón tay, lấy tốc độ sét đánh bắn vào thất lưng Mạc Hàn!

“Người...” Thế nhưng... Tiểu nhân ám toán... Trừ bỏ mất mũi tai miệng, tri giác toàn thân phảng phất như bị cướp đi, không thể khống chế, càng đừng nói đến tự sát.

“Hàn ngự thê, trẫm tổn nhiều tâm tư như vậy bắt giữ ngươi, sao có thể cam lòng để ngươi chết ở chỗ này.” Vì muốn dứt khoát bắt được người này về, hắn rõ ràng ngay cả tay phải của y cũng đã bẻ gãy, giờ thêm một lần nữa tàn nhẫn vô tình ngay tại vết thương bóp nát xương cốt, tựa ma quỷ mà thoả lòng mẫn ý nhìn

y như chim non gãy cánh mềm mại dựa vào ngực mình, dường như có chút yêu thương đối thiên hạ đang hôn mê trong lòng khẽ nói: “Trẫm với loại man di này không có hứng thú, về phần Tử liên hoa, trẫm không thể cấp, người quan tâm tới tên kia như vậy, trẫm không thoải mái, nhưng trẫm vẫn muốn khen ngợi hắc ngu xuẩn một phen, không có hắc đảm bảo cho người, làm to chuyện khiến người cố kỵ không dám bỏ chạy, trẫm sao có thể đuổi kịp tới bắt người, bằng này, trẫm có thể ban thưởng cho hắc một ít danh y lương được*.”

Thanh y lương được: Thầy giỏi, thuốc tốt

Hắc Kinh đắc ý nhìn Bích Diễm sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nhớ tới Hắc Ly báo cáo người này cùng Mặc Bắc tương giao có chút quá mức thân thiết, không khỏi tái mặt tiêu sái tới trước mặt hắc ngòi xồm xuồng, khiêu khích: “Nghe rõ cho trẫm, người này không phải Mặc huynh đệ của người, y là thê tử của trẫm, họ Hàn, tên Mặc Bắc, đáng thương người kết bái huynh đệ với y, y lại ngay cả tên thật cũng không thành thực nói cho người biết, ha ha ha ha!” Hắc mặc kệ những người xung quanh, cúi xuống liếm cánh môi dính máu của Mặc Bắc, cuồng vọng cười to, sau đó ôm lấy chiến lợi phẩm của mình, nghênh ngang mà đi.

“Hắc, Hắc Hoàng bệ hạ!” Bích Tứ bối rối nhìn binh lính như thủy triều rút đi, hoàn toàn không đếm xỉa đến tiếng kêu gào khẩn thiết của lão, Hắc Hoàng từ đầu đến cuối chưa hề liếc lão lấy một cái. Khi bóng dáng viện quân biến mất bên ngoài, từng cây đao của thị vệ Bích thành gác lên cổ chính mình, lão rốt cục sáng tỏ... Bản thân chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi... Lão một đời bày mưu tính kế, hy vọng quyền khuynh Bích thành, nhưng đối với Hắc Hoàng cao cao tại thượng mà nói, Bích thành bất quá chỉ như một hạt cát, không đáng để vào mắt, chỉ đáng là thứ bị hắc giẫm đạp dưới chân.

Lão tự xưng đa mưu túc trí, không ngờ cuối đời danh tiết khó giữ được, tội danh phản bội Bích thành... Ngũ mã phanh thây... Bích Tứ kinh ngạc quỳ rạp dưới đất... Mờ mịt thất thổ.

Bích thành sau đó thanh trừng hơn tám mươi đồng phạm của Bích Tứ, cực hiếm thấy viết xuống một trang sử đẫm huyết tinh suốt bao thế hệ yên ổn qua.

Một đội nhân mã bí mật nhanh chóng vượt qua biên giới các quốc gia, nghe nói có nông dân thấy giữa đội ngũ kia có một hoa kiệu cực lớn, nhìn từ xa giống như một cung điện thu nhỏ, nhao nhao phỏng đoán bên trong là quan to quý nhân nào? Thế nhưng có thể có một cỗ kiệu xa hoa đến vậy.

“Hôm nay cũng không nói chuyện với trẫm? Ân?” Không gian to lớn bên trong cỗ kiệu, là thứ giống như cái giường, bốn năm người nằm xuống cũng dư sức, hiện giờ chỉ có hai nam nhân dây dưa, không khí trong trướng mỏng bằng vải bông vẫn như trước nóng bỏng mà ái muội.

Đùa nghịch hai mắt nhắm nghiền của thiên hạ trong lòng, từ sau khi rời đi Bích thành y liền không nói một câu, nếu có thể, chỉ sợ ngay cả mắt cũng không muốn mở, cùng bộ dáng hầu hạ lấy lòng trước kia của y đúng là khác nhau một trời một vực, khiến cho Hắc Kinh thấy thập phần mới lạ.

“Còn đang trách trẫm không đem Tử liên hoa cấp tên kia?” Bàn tay lưu luyến đảo trên cần cổ ẩm áp tinh tế, yêu thích không buông tay, da thịt người này thật giống như trẻ sơ sinh, không giống nữ nhân trắng mịn, càng không giống nam nhân bình thường thô ráp, da mặt cũng vậy, đều là độc nhất tinh thuần.

Tuy rằng được hiệu đã hết, nhưng y vẫn không được tự do hoạt động, cổ tay võ vụn được đắp được, dùng ván gỗ cố định, hai chân thì là bị một sợi xích màu vàng tinh tế trói ngụ, hai mắt cá chân chỉ cách nhau đúng ba mươi phân, thật là một sợi dây xích không tầm thường, quả thật Huyền Vũ hoàng gia có một loại kim thiên ti thăng* đặc biệt, bình thường dùng làm vật liệu may kim tâm bảo giáp*, thập phần hiếm hoi trân quý, đao thương chém không đứt, nước lửa bất xâm, cực kỳ bền chắc, hiện tại dùng làm dây thừng cột chân, thì có chấp cánh cũng không thể bay được.

Kim thiên ti thăng: Sợi tơ tằm vàng

Kim tâm bảo giáp: Giáp quý làm bằng tơ tằm vàng

Hôm nay 2 chương nha

9. Chương 8

Mặc Bắc vẫn cứ không nói gì, ti bào rộng rãi tùy tiện buông lỏng bên người, lộ ra một mảng da thịt phần nộn màu anh đào, trước ngực hồng ửng loang lổ, trơn bóng sáng rực chứng tỏ chủ nhân mới vừa trải qua một trận sắc tình. Đã hơn mười năm không sung hạnh, đối lấy thân phận một phi tần bị biếm lãnh cung không được nhận thánh ân, sau đó tái thi triển ôn hương nhuyễn ngọc lưu lại ánh mắt quân vương, khả đem qua lại hoàn toàn không phải vậy.

Y tứ chi bị trói không thể nhúc nhích, tự nhiên không thể kháng cự, nhưng Hắc Kinh cho dù trở hết bản lĩnh, Mặc Bắc nhiều nhất cũng chỉ phát sinh một vài tiếng thở gấp nho nhỏ, không chút hưởng ứng, càng không có biểu tình mê loạn lúc cao trào, khiến đế vương tức giận hiềm thấy.

Nếu y không to gan lớn mật chạy trốn khỏi cung, Hắc Kinh đã sớm quên mất Hàn Mặc Bắc này là ai, nếu không có người một phen khiêu khích, hẳn sẽ không nghĩ tới đích thân đi bắt chim nhỏ khiến hẳn mất hết mặt mũi này quay về, khả người trước mắt cùng trong trí nhớ, dường như đã thay đổi thành một người khác.

“Hỏi không trả lời, chính là đại tội chém đầu, trẫm dung túng ngươi một lần, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể cùng trẫm làm bộ làm tịch!” Bàn tay bỗng siết chặt cái cổ trong tay, khí tức tàn nhẫn hung ác quét lên mặt y, nổi lên từng trận hàn ý.

Hắc Hoàng nổi giận cũng chỉ một thoáng, lập tức yên lặng, dung nhan non trẻ tựa như thiếu niên mười tám tuổi kia từ sung huyết trường hồng, dần dần chuyển sang xanh trắng, thế nhưng vẫn thủy chung không nói một lời.

Bính! Tức giận đánh một chưởng, lại chỉ là vỗ vào trên giường, nhìn y giống như sắp chết mà thu tay lại, đối với một người không sợ chết, lấy tử vong ra uy hiếp thì có tác dụng gì! Hắc Hoàng vén rèm đi ra, ngồi xuống chuyên chúc ngự kỵ*, phát tiết mà phi như bay.

Chuyên chúc ngự kỵ: Ngựa đặc biệt chỉ dành cho vua cưỡi

Chuyện này cũng không phải lần đầu, thị vệ tùy thân vội vàng cắt vớ đuổi theo. Hắc Ly là người bầu bạn bên cạnh Hắc Kinh từ nhỏ đến lớn, cực kỳ tin cậy lẫn nhau, Hắc Kinh đăng cơ, hẳn chuồng quân đội hắc vệ cấm cung bảo hộ Hắc Hoàng, trong cung chuyện lớn nhỏ không gì không biết, chưa từng thấy qua người nào dám chọc giận Hắc Hoàng như vậy, Hàn Mặc Bắc không chỉ có công phu chạy trốn cao, phương diện này cũng là một cao thủ.

“Hàn ngự thê, Hắc Hoàng sung hạnh là phúc phận của ngươi, là cơ hội có một không hai, ngươi đừng tái vọng tưởng đào tẩu nữa, nên hầu hạ Hắc Hoàng cho tốt, để hẳn vui vẻ sau này ngươi sẽ được sống thoải mái, trên đường trở về cũng chỉ có một thiệp phi người, mới có cơ hội này, chờ trở lại hậu cung, tam cung lục điện thập lục viện, còn có một Tiêu hồn mê lâu, đến lúc đó dù ngươi muốn gặp thì đến gót chân Hắc Hoàng cũng không thấy được đâu, ngươi hiểu rõ rồi chứ.” Hắc Ly ở ngoài kiệu cách la trưởng khuyên bảo, cứ tưởng nhất định có hiệu quả, lại không biết Mặc Bắc bên trong nghe thấy hẳn nói, biểu tình mỉa mai đến thế nào.

Như thế, lại phải một lần nữa vì hẳn phần nữ trang mà khiêu vũ? Lại một lần nữa vì hẳn tranh giành sủng ái, dụng hết tâm tư lưu quân chủ lại qua đêm? Hay là lại một lần nữa vì hẳn vô sỉ phóng đảng, ngày ngày hứng chịu ánh nhìn khinh bỉ của triều thần, bị đề lên bàn, hầu hạ hẳn phong lưu khoái hoạt?

Bảo y vui vẻ mà sống!/? Thật sự là nực cười đến không tin nổi! Một thê tử bị vứt bỏ mười năm, ở trong lãnh cung mười năm, hiển hiện trước mắt, y tội gì phải vì một kẻ phụ bạc mà đoạn hồn thương tâm thêm một lần, kẻ kia buộc y trở về, y trở về, nhưng đừng mơ tưởng lại biến y trở thành một người đáng thương thêm lần nữa!

Y, đã không còn là Hàn ngự thê nguyện ý đau khổ chờ đợi nữa rồi.

Thiên triều thượng quốc Huyền Vũ, thống trị thiên hạ, lịch sử khai quốc lâu đời, dân sống tập trung trên Trung Nguyên đại địa, định đô tại Lạc Dương, quyền thịnh một thời, cung điện Hắc Hoàng rộng ngàn dặm, lại phân đông, tây, nam, bắc, trung, năm uyển*.

Uyển: Cung điện

Bắc uyển là khu trung tâm sinh hoạt của Hắc Hoàng, chính là Long cung tẩm cư của hoàng đế, Phượng Loan cung của hoàng hậu, còn có ngự thư phòng, ngự hoa viên, Thông Thiên các cùng thái miếu tổ tiên, ngày thường không có chiếu lệnh, kẻ dám tự tiện xông vào vô luận địa vị cao thấp, giết không tha.

Trung uyển là nơi thượng triều, Chân Vũ điện, Thái Vũ điện, Bảo Vũ điện, là ba điện chính, ngoài ra còn có nghị sự phòng, những thính phòng quan trọng đều đặt ở đây, trên nguyên tắc là cung trung ương dùng cho trọng thần thương nghị việc triều chính.

Đông uyển thuộc Thái tử, là một tòa cung điện hùng vĩ, nguy nga lộng lẫy, phi diêm giao thác*, toàn bộ trong điện đều do hơn mười thạch trụ vĩ đại chống đỡ, trong đó có mười hai thạch trụ lớn, điêu khắc đủ loại hoa văn bát tiên du sơn, phù vân xuyên hải, kiều, động, kỳ cầm dị thú, vị thế Thái tử tương đối trang trọng, trước mắt Hắc Hoàng tổng cộng có ba mươi bốn vị Hoàng tử, hai mươi bảy vị Hoàng nữ, chưa lập Thái tử.

Phi diêm giao thác: Mái đình cong cong xen kẽ lẫn nhau

Nam uyển mặc dù gọi là Nam uyển, nhưng không phải cung phía Nam, kỳ thật là khu vực hình vành khuyên không theo quy tắc, là nơi thái giám, cung nữ chờ nội thị phủ an bài công tác sinh hoạt, nằm bên ngoài Hoàng thành, cũng có thị vệ canh gác, đứng đầu là tổng quản phủ nội thị, quản lý huấn luyện các nô tài, đốc sức hầu hạ hoàng gia.

Cuối cùng, Tây uyển chính là hậu cung, có tam cung, lục điện, thập lục viện, nhất mê lâu, xuân tại đình tạ* ngắm hoa, hạ trên mặt hồ du thuyền, thu tới Hải Sơn điện xem ca múa, đông đi Mộc Chiêu lâu thưởng tuyết rơi. Tứ thì tứ quý, nhạc bát khả chi*.

Đình tạ: Nơi nghỉ chân giữa vườn hoa, thường được vua chúa hoặc nhà quyền quý dùng để ngắm hoa thưởng trà

Tứ thì tứ quý, nhạc bát khả chi: Bốn mùa đều có cảnh đẹp để ngắm, không gì vui vẻ hơn

Huyền Vũ hậu cung gồm có bốn phu nhân (hàng nhất phẩm), chín phi tần (hàng nhị phẩm), hai mươi bảy thể phụ (hàng tam, tứ, ngũ phẩm), tám mươi một ngự thê (hàng lục, thất, bát phẩm), còn lại đều là thị thiếp cung nữ không có danh phận. Những phi tần này có người có điện các chính thức, có người không, hiện tại mặc dù cùng một cấp bậc, nhưng phi tần có được điện các chính thức so với không có địa vị cao hơn.

Mà thiếp phi có tên trong hồng sách của Hắc Hoàng tổng cộng có tám trăm sáu mươi một người, những người không có tên, cũng chính là chưa sủng hạnh có hơn một ngàn người, bởi vì Hậu vị vẫn còn trống, y theo bài danh, trong hậu cung cao nhất là Đức phi Trịnh Tương Tương, Thục phi Lạc Phù Linh cùng Hiền phi Tiêu Uyển Dung, các nàng là ba trong bốn phu nhân, cũng là chủ nhân tam cung, trong đó Đức phi có nường gia* là Tể tướng làm hậu thuẫn địa vị cao nhất, toàn bộ thiếp phi chốn hậu cung đều nhất nhất nghe theo.

Nường gia: Gọi nhà mẹ đẻ của người con gái sau khi đi lấy chồng

Nghe nói Hắc Hoàng sắp hồi cung, chúng gia tỷ muội đều hoan hoan hỉ hỉ, chăm chút y phục dày công trang điểm, hy vọng sau khi đế quân bốn ba tứ xứ mệt nhọc trở về, sẽ khâm điểm mình thị tẩm đầu tiên, hảo hảo phiên vân phúc vũ* thừa long ân.

Phiên vân phúc vũ: Chuyện mây mưa

Càng edit càng thấy nản, sao khó quá trời, chương này không biết edit đúng được mấy câu nữa ToT

~Ps: Giờ đọc lại mới thấy sao anh lăm con thế, toàn hai chục ba chục, định phần đầu làm Lạc Long Quân à =.=

10. Chương 9

Hắc Ly tự mình áp giải Hàn Mặc Bắc trở lại nơi ở trước kia, Quế Mộc viện vẫn là một bộ dạng như khi y rời đi, trên bức tường thấp loang lổ vài cọng hoa nhỏ màu vàng khô héo đến nhìn không ra chủng loại, lá rụng tiêu điều, hậu trần tích bổ*, mái hiên thiếu góc, mái ngói thủng dột, quang cảnh thực giống quỷ trạch*, hẳn tự nhận trong cung chỗ lớn chỗ nhỏ không nơi nào không biết, mắt thấy đồng đồ nát này, cũng không khỏi có chút biểu lộ kinh ngạc.

Hậu trần tích bổ: Bụi bám tạo thành lớp dày

Quỷ trạch: Nơi ở của quỷ

Mặc Bắc quá khứ từng hãm sâu trong bể tình, thấy không rõ bản thân, khi đó từng cọng cây ngọn cỏ đều không dám nhìn, có nhìn cũng là thấy cảnh thương tình, giờ trở về chốn cũ, tâm như chỉ thủy*, cảnh vật dĩ vãng từng đem trái tim y cắt đến máu tươi đầm đìa, giờ phút này lại cảm thấy vân đạm phong thanh.

Chỉ thủy: Dòng nước khô cạn

“Ly gia mời trở về, ta muốn nghỉ ngơi.” Y chậm rãi bước qua cánh cửa xiêu vẹo, xiềng xích vàng kim dưới vạt áo theo từng bước đi mà như ẩn như hiện.

“... Ta sẽ để tỷ nữ lại đây hầu hạ người bắt đầu cuộc sống hàng ngày, đừng muốn chạy trốn nữa, xung quanh đây đều có trọng binh canh gác.” Hai cổ tay gân cốt đã đứt đoạn không sử dụng được võ công, cho dù phục hồi lại như cũ sau này cũng chỉ có thể suốt đời yếu ớt vô lực, Hắc Ly đối với Hắc Hoàng luôn luôn trung thành tận tâm, tuyệt không bao giờ nghi ngờ mệnh lệnh Hắc Hoàng ban ra, nhưng nhìn Hàn Mặc Bắc gắng gượng thẳng lưng bước đi, lại tự nhiên nảy sinh một cổ đồng tình.

Tây uyển hậu cung tuy có hàng ngàn thiếp phi, nhưng nam thê vền vẹn chỉ có một mình y, Hắc Hoàng cũng không phải hạng người ham mê nam sắc, lại từng đặc biệt chuyên sủng người này, nữ nhân coi phụ quân như trời, thiên kinh địa nghĩa, cho dù xuất cung cũng không tính kế mưu sinh, không được lọt vào mắt xanh của quân vương, ở lại lãnh cung cũng còn có một bữa cơm lạnh, nhưng Hàn Mặc Bắc... Tuy có một thân bản lĩnh, cũng đành chết già trong chốn thâm cung...

Lắc đầu, thở dài rời đi.

Ngự thư phòng

Xuất cung hơn mười ngày, công văn tích tụ không ít, Hắc Kinh mới xem lướt qua vài kiện tấu chương quan trọng đã quá canh ba, thái giám tùy thị* Lý Tổ nhìn hoàng đế mệt mỏi đứng dậy, liền như thường lệ xin chỉ thị: “Hoàng Thượng đêm nay thánh ý là?”

Thái giám tùy thị: Thái giám theo hầu bên người

Cấm cung quy củ quá nhiều, nếu muốn tới cung phi tần qua đêm, đầu tiên phải phái người đi trước bố trí, chuẩn bị chu đáo, nếu như tại Long cung nội diễn cho mời, thì thái giám bọn họ trước hết phải đem thiếp phi được chọn đi tắm rửa, để trần trụi chỉ quấn một tấm thảm đưa đến, sau khi xong việc cho quay về, còn nếu đi Mê lâu hưởng lạc, kia công trình còn lớn hơn nữa, trong lâu bốn ngàn trinh nữ đều phải tự vào chỗ của mình, để quân vương chọn lựa.

Mà đương nhiệm Hắc Hoàng đăng cơ đã hơn một năm, nhiều lần ở Mê lâu qua đêm, ít khi ngủ lại cung phi tần, lại chưa bao giờ tại Long cung cho gọi thiếp phi, hồng sách kia tám trăm người nhìn thì có vẻ nhiều, kì thực hầu hết sau một đêm phá thân, rốt cuộc không thể diện kiến thánh nhan một lần nữa, có thể được sủng hạnh lần thứ hai không vượt quá ba mươi người, cho dù là Đức phi được sủng ái nhất, Hắc Hoàng tối đa một tháng cũng chỉ lâm hạnh một lần.

“Bãi giá Mê lâu.” Nhớ tới chim nhỏ cô độc mà bất tuân kia, Hắc Kinh cười lạnh, bay ra ngoài một chuyến còn học được thủ đoạn dục cự hoàn nghênh*, còn thực cho rằng trăm không ăn được người hay sao, trăm muốn kẻ nào, không ai không hoan hỉ tiếp nhận, hiếm lạ người Hàn ngự thê? Hừ!

Dục cự hoàn nghênh: Thủ đoạn dùng cách từ chối khéo để lấy lòng người yêu

Hai gã tiểu thái giám xách đèn ***g mở đường, đi tới toà nhà tại trung tâm Tây uyển, Mê lâu chủ yếu từ bốn dãy bảy tầng lầu bát giác tạo thành, phân biệt là “tán xuân sâu”, “túy vong quy”, “dạ hàm hương” cùng “thu truy nguyệt”, sắp hàng thành các cạnh hình thoi, giữa các tầng các dãy đều có đường nối liền.

Tán xuân sâu: Giải sầu xuân, xuân ở đây có nghĩa là ái tình, dục vọng

Túy vong quy: Say quên về

Dạ hàm hương: Đêm say sưa

Thu truy nguyệt: Thu ghẹo trăng

Lầu các mỗi tầng tổng cộng có hai mươi lăm gian phòng, lớn có nhỏ có, mỗi gian có ít nhất hai khuê nữ trở lên, trước cửa treo một hồng bài, bên trên ghi đầy đủ tuổi tác, quê quán, tài nghệ, đặc thù cùng những điều đặc biệt khác của nữ tử. Hoàng đế sau khi tiến vào Mê lâu, trước sau trái phải tùy ý lượn một vòng, nếu nhìn thấy bài nào mà cảm thấy thú vị, thái giám sẽ mở cửa phòng, để Hoàng đế xem kỹ nữ tử bên trong, có khi là liếc mắt một cái, cũng có thể là vài giây, nếu như có thể khơi mào hứng thú của Hoàng đế, khuê nữ phòng kia sẽ được may mắn trở thành nữ nhân của Hoàng đế, chỉ một đêm thôi.

Mê lâu có thể nói là cực hạn quyền thế của đế vương có thể thể hiện tại hậu cung, lúc Hắc Kinh hạ lệnh tấn kiến Mê lâu, triều đình không thiếu những người phản đối, cho rằng Hoàng đế trầm mê nữ sắc, nhưng Hắc Kinh chỉ cần phẩy tay một cái, những dị nghị kia toàn bộ tiêu thanh nặc tích*, hẳn cũng không che dấu mình là một quân vương tính dục thịnh vượng, một đêm không ngủ vài người thì không thể thỏa mãn, nhưng không một nữ tử nào có thể chi phối ý chí của hắn, không có.

Tiêu thanh nặc tích: Im hơi lặng tiếng

Hậu cung Hắc Kinh có nhân số nhiều nhất kể từ khi Huyền Vũ khai quốc tới nay, nhưng cũng là có quy củ nghiêm minh nhất, bất luận kẻ nào chỉ cần có chút không an phận, nhất loạt ban tử, tàn nhẫn vô tình, bởi vậy không nữ nhân nào dám can thiệp chuyện triều chính, cho dù ở trước mặt Hắc Kinh nói vài câu ghen tuông, cũng sẽ bị coi là tội lớn, biếm vào lãnh cung, nhận hết lương bạc, riêng cấu kết đầu đá, tranh sủng đưa tình lại càng cấm kỵ, trước đây quý phi Phùng thị chính là ý vào mình chỉ kém Hậu vị một bước, tự cho mình tại hậu cung dưới một người, muốn chủ trì đại cục, đối với phi tần không nghe lời lạm dụng tư hình, thậm chí còn ra lệnh sớm hôm tới thỉnh an, nếu không sẽ đánh chửi trách phạt, kết cục đó là một cái bạch lăng*, giữa ban ngày treo cổ trước mặt chúng phi tần.

Bạch lăng: Vải trắng, một hình phạt thời xưa, thưởng bạch lăng là ban cho cái chết

Từ đây về sau không ai dám tự cho mình là đứng đầu hậu cung nữa, phẩm cấp thiếp phi bất quá chỉ là để hưởng thụ vinh hoa phú quý, không đại biểu cho bất kì quyền thế gì, chủ tử hậu cung là Hắc Hoàng, chuyện duy nhất nữ nhân cần làm chính là lấy lòng Hoàng phu, trừ việc đó ra toàn bộ hành vi khác đều là vượt quá phép tắc.

“Mở cửa.” “Dạ hàm hương” lầu ba, Hắc Hoàng dừng bước, Lý Tổ lập tức phân phó.

“Hoàng Thượng cát tường.” Ánh nến hân ám, hai thanh xuân nữ tử chỉ quần quanh người đọc một tấm sa mỏng đỏ thắm nhẹ quỳ trên mặt đất, nhũ ba* xinh xắn mềm mại to đến khiến người phát hoảng, phát ra hương thơm của xử nữ, hai gương mặt tựa như song sinh ngẩng lên nhìn Hoàng đế ngoài cửa, tựa hồ có chút khẩn trương, nhưng sau nhìn đến tướng mạo Hắc Hoàng anh tà tuần khốc, toàn bộ hóa thành nồng đậm e lệ rụt rè, nhất là một đôi hoa đào mắt biết phóng điện khiến người khác toàn thân mềm nhũn của hắn, chỉ cần nhìn thôi, đã khiến cho hai tỷ muội phương tâm đại động, xuân triều phiếm lạm*.

Nhũ ba: Người di động thì cặp bước di động theo đó, ta cũng hể biết tả thế nào nữa --

Phương tâm đại động, xuân triều phiếm lạm: Tâm thần xúc động, song dục lan tràn

Hắc Hoàng bước vào trong phòng, càng làm cho nữ nhân vui sướng như phát cuồng, các nàng từ trong gần hai ngàn cung nữ trở hết tài năng! Giành được Hoàng thượng lâm hạnh!

“Cởi áo ra cho trẫm.” Thanh âm trầm thấp tà mị, giống như một mệnh lệnh không thể kháng cự. Hai tổ nhan* đỏ hồng thay Hoàng thượng cởi giày, chiêm ngưỡng khối thân thể nam nhân hùng tráng uy vũ tối

nay sẽ cướp đi chữ trinh của hai nàng, nắm giữ lần đầu quý giá nhất của một nữ tử, đầu ngón tay không khỏi run rẩy, vừa mừng lại vừa sợ.

Tổ nhan: Gương mặt trắng trẻo

Đúng vậy, thiếp phi nên như vậy, chỉ cần hầu hạ trăm là đủ sống thoải mái rồi.

Hắc Kinh nhìn hai nữ nhân ý loạn tình mê, hài lòng cười nhạt, hẳn không cần để ý Hàn Mặc Bắc không biết tốt xấu kia, có rất nhiều nữ tử cam tâm tình nguyện mở rộng đùi mặc hắn tiết dục, quản hắn là ôn nhu hay thô bạo.

“Trẫm sẽ không thương hương tiếc ngọc.” Cứng rắn đem một nữ thiếp đẩy ngã vào bàn, xé rách sa mỏng, không hề tiền diễn liền xâm chiếm mật địa non mềm, điên cuồng chiếm đoạt, cười nhạt đầy rõ ràng là một xử nữ, lại ướt át cơ khát giống như đi *** thủ tiết nhiều năm, rên rỉ phóng đảng như vậy, tay nắm chặt như vậy, chân quăn gắt gao, người cũng kiềm chế không nổi mà từ phía sau dán lên, đầu nhũ mềm mại cọ cọ bắp tay rắn chắc của Hắc Hoàng, hy vọng hắn mau mau động thân mình.

Để vương thuật, Hắc Kinh từ trước tới nay chính là một nhân tài kiệt xuất, không ai không đối hắn phục phục thiếp thiếp!

Ta ghét chương này, cứ như đang edit ngôn tình ấy >.< toàn="" nói="" về="" hậu="" cung="" ba="" ngàn="" giai="" lệ="" của="" anh="" công,="" đoạn="" cuối="" lại="" còn="" h="" nữa,="" ta="" đâm,="" ta="" chém,="" đứt="" của="" quý="" đi="" này,="" cho="" đỡ="" tinh="" trùng="" thượng="">

11. Chương 10

Bên kia Hoàng đế đang tiêu hồn, bên này lại là một cảnh trí khác.

Trong phòng hôn ám, vền vền chỉ có một cây nến sứt sẹo, Mặc Bắc dựa vào gần ánh sáng nhàn nhạt, cẩn cẩn dục dục dùng cả miệng, tháo tấm vải gỗ cổ định hai cổ tay, dùng chính là hoàng thất ngự dược trân quý, xương gãy đã sớm lành lại, Mặc Bắc thử nắm tay lại vẫn có cảm giác, nhưng sức nắm không lớn, cầm vật nặng liền không nhịn được run rẩy, Hắc Kinh bóp nát xương tay y quả thực nát đến triệt để.

Đồng đồng... Có tiếng gõ nhẹ.

“Vào đi.” Lấy vải trắng sạch sẽ quấn thêm một vòng nữa lên tay, phi thường quý trọng, ôn nhu tựa như ôm một tiểu anh hài* sơ sinh, y biết thứ mình nên trân trọng nhất hiện tại là thân thể của chính mình.

Anh hài: Trẻ nhỏ

“Nô, nô tỳ Tích Thu, thỉnh, thỉnh an ngự thê nương nương.” Quế mộc viện là lãnh cung sâm sâm thiên tích* nhất, chẳng những không bố trí nô bộc, ngày thường ngay cả nô dịch tới quét tước cũng đều không có, người đưa cơm cũng chỉ đến vách tường bên ngoài cung, thả một cái liễn đi, không dám ở lâu thêm một chút, một tiểu nữ tỳ cư nhiên bị sai khiến đến, còn vào ban đêm báo danh, e là doạ sợ nàng rồi, nhìn nàng lui thành một đoàn, đầu thấp đến sắp chạm mặt đất.

Sâm sâm thiên tích: Âm u tĩnh mịch, hoang vu hẻo lánh

“Đừng gọi ta ngự thê, ta không thích.” Ân oán rõ ràng, không nhìn mặt Hoàng đế là một chuyện, nhưng không có nghĩa là y phải trút giận sang người khác.

“Vâng, vâng.. Vậy, vậy nô tỳ kêu ngài... A? Mặc Bắc ca!” Nữ tỳ kia sợ hãi rụt rè, nghĩ vừa mới tới liền khiến cho chủ tử chán ghét, vội vàng muốn văn hồi, mong sau này có thể có được ngày tháng tốt lành, không nghĩ tới ngẩng đầu lên liền hé ra gương mặt quen thuộc, che miệng kinh hô.

Mặc Bắc nghe xưng hô này, lực chú ý hướng qua, nhẹ nhàng đem ánh nến lập lòe kéo lại, cẩn thận nhìn người vừa tới, gương mặt hai mươi mấy tuổi của cô nương tú mỹ chậm rãi hoá thành vẻ mặt đáng yêu của

hài tử trong trí nhớ... Cả ngày theo sau mộng y, la hét chờ nàng chờ nàng.”Thu Nhi?” Y thử kêu, nhưng vẫn nghi hoặc không xác định.

“Đúng vậy đúng vậy, chính là Tịch Thu Nhi, Mặc Bắc ca còn nhớ rõ ta sao, bắt quá Mặc Bắc ca sao lại ở... A... Người, người chính là Hàn ngự thê!” Tin tức cũ mới ùn ùn kéo đến, nàng có chút choáng váng, lúc hỏi thăm Hàn ngự thê, cung nữ đều nói người này từng nhận hết sủng ái của Hắc Hoàng, nhưng sau khi bị biếm vào lãnh cung liền trở nên kỳ quái, điên điên khùng khùng, thậm chí còn không tiếc hành hạ cung nữ đến chết, lấy máu đường nhan, lời đồn truyền ra nên mới không có cung nữ hầu hạ, hại nàng nơm nớp lo sợ, không nghĩ tới chính là Mặc Bắc ca!?

“Nhiều năm không gặp, giờ mới có duyên hạnh ngộ.” Y cười khê, thần thái thả lỏng rất nhiều.

“Mặc Bắc ca...”

Làng chài nhỏ chất phác ven vùng biển phía Bắc, đó là cố hương của hai người bọn họ, cư dân đều theo nghề đánh bắt cá, phụ thân Hàn Mặc Bắc Hàn bá là một thôn trưởng rất giỏi giang, dẫn dắt thôn dân góp vốn đóng thuyền, người thôn khác chỉ có thể làm bè gỗ bắt cá gần bờ, ngư dân thôn bọn họ lại có thể ra cách bờ đến vài dặm, cơ hồ hàng năm đều đánh bắt được rất nhiều cá, so với làng chài bình thường giàu có và đông đúc hơn nhiều.

Hàn Mặc Bắc mười tuổi liền đi theo thuyền rời bến bắt cá, thân thuyền gặp sóng to gió lớn lắc lư vô cùng dữ dội, người lớn cũng không tránh được run rẩy, y tuổi còn nhỏ lại có thể bám vịn leo trèo, như giẫm trên đất bằng, thể hiện khả năng thăng bằng hơn người, là ngư sư* tương lai được xem trọng nhất trong số hài tử đồng trang lứa.

Ngư sư: Bậc thầy đánh cá

Tịch gia cùng Hàn gia là láng giềng, trước đây nàng rất thích dính lấy đại ca ca nhà bên này, mỗi khi Mặc Bắc ca phải rời bến, nàng luôn một khóc hai nháo ba ăn vạ, như thế nào cũng không đồng ý, nhưng Mặc Bắc ca luôn có biện pháp khiến nàng ngoan ngoãn nghe lời, về nhà chờ y mang cá lớn trở về.

Năm ấy sinh nhật nàng tám tuổi, Hàn đại nương bắt Mặc Bắc ca lưu lại bồi nàng một ngày, không để y lên thuyền, chỉ một lần như vậy... Thuyền rời bến gặp phải bão táp, ba chiếc thuyền có hai chiếc chìm ngấm... Trong bất hạnh có may mắn là đại bộ phận thôn dân đều còn sống, người chết chỉ có năm sáu người, trong đó lại có cha của Mặc Bắc...

Người sống sót nói lúc ấy mưa to gió lớn, mắt thấy hai chiếc thuyền tương đối cũ sẽ không chịu được sóng lớn, Hàn bá rất nhanh quyết định, hạ lệnh bỏ thuyền, tránh nạn trên thuyền chủ tương đối chắc chắn, vì thế đang lúc ba thuyền lôi kéo lẫn nhau hướng về phía chủ thuyền, đa số người đã đến được tới nơi, thân thuyền số hai và thuyền số ba đột nhiên bắt đầu nứt ra, sàn thuyền dần dần vỡ vụn, tình huống nguy cấp, thôn trưởng khi đó đang ở trên thuyền số hai, lão lại không để ý an nguy bản thân, kiên trì để cho những người khác đi trước, chính mình lại ở trên sàn thuyền sắp nát vụn cần răng chống đỡ, một con sóng dữ đánh lên, lão không đứng được nữa bị hất văng ra khỏi thuyền, rốt cuộc không có tung tích...

Hàn đại nương cùng trợ thủ phu mến nhau từ thuở thiếu niên, chung sống nhiều năm, kiêu diệp* tình thâm, chịu tin dữ này, bộc phát tâm bệnh, không đến một tháng, cũng theo đuôi phu quân mà đi, con trai độc nhất Mặc Bắc trong ngắn ngủn ba mươi ngày chịu nỗi đau mất đi song thân, chôn cất cha mẹ xong không bao lâu sau liền rời quê hương, Tịch Thu Nhi từ đó không còn được gặp Mặc Bắc ca của nàng nữa.

Kiêu diệp: Kiêu: Một loài chim mà hai con trống mái luôn luôn chấp liền cánh bay cùng nhau. Diệp: Cá bơn, thứ cá hai mắt dính liền nhau lệch về một bên. Ý chỉ tình cảm vợ chồng.

Hôm nay gặp lại, Mặc Bắc đã là ngự thê của Hắc Hoàng, nàng là cung nữ, hai người đã không còn có thể như xưa được nữa rồi.

“Tha hương ngộ cố tri, bản đương bả tửu sường ẩm*, bắt quá phỏng chừng không có rượu, lấy nước trà thay thế được không?” Y muốn rót nước, tay lại không nghe sai sử, Tịch Thu Nhi vội vàng tiếp nhận ấm trà, thoáng nhìn hai tay y bó vải trắng dày đặc, còn có ẩn ẩn được hương, liền biết nguyên do, tốt xấu cũng ở trong cung lẫn lộn một thời gian, những năm tháng thiên chân vô tà giờ đã là quá khứ, muốn sinh tồn được

trong thế giới quỷ mị tà ma hoành hành này, phải khôn khéo hơn so với bất luận kẻ nào, cũng phải ngu xuẩn hơn bất cứ ai, nhưng ở trước mặt cổ nhân trang mô tác dạng*, nàng tuyệt đối không muốn.

Tha hương ngộ cố tri, bản đương bả tửu sướng ẩm: Xa quê gặp bạn cũ, vốn là phải nâng cốc chúc mừng

Trang mô tác dạng: Diễn kịch

Mỗi người trong lòng đều có một góc tinh khiết nhất tốt đẹp nhất, dù có ra sao cũng không muốn lay động một chút tỳ vết nào.

“Nơi này cũng không cần như những nơi khác, trước mặt người khác ta vẫn sẽ gọi người nưê thê nương nưê, còn khi riêng tư kêu công tử thì thế nào?” Nàng cũng sắp thành bà lão rồi, giờ còn gọi một tiếng Mặc Bắc ca thật sự là thẹn thùng.

“Ha hã, ta mới rồi còn tưởng tiểu cô nương mạnh mẽ bướng bỉnh kia thế nào lại trở nên nhát gan như vậy, nguyên lai nha nguyên lai...” Vừa mới còn lấp bắp, hiện tại lại tự nhiên hào phóng, nhìn ánh mắt khôn khéo giải giang của nàng, người bên trên đưa nàng tới đây chắc là muốn hù dọa nàng mà thôi.

“Không có biện pháp, những nương nương này một người so với một người còn khó hầu hạ hơn, dụ dỗ Hoàng thượng không được, lại không thể đả kích tình địch, suốt ngày không có việc gì làm, đành phải đem tức giận toàn bộ trút lên đầu hạ nhân, hơn nữa đối với cung nữ mỹ mạo thông minh, liền ghen ghét đố kỵ, dùng tấn thủ đoạn, đúng là không nên gần nữ sắc, cung nữ tiến cung cùng với ta đã bị tàn phá đến không còn tàn phá hơn được nữa, hủy dung, điên điên, tàn tật, đều có hết, ta không giả ngốc thì sao có thể toàn thân trở ra.” Nàng khoa trương giống như diễn kịch tự vỗ bả vai mình, dường như quả thực đã phải giả bộ đến mệt mỏi, đùa giỡn cười cười với Mặc Bắc.

Đêm tĩnh lặng, hồ sâu nước lạnh, tán gẫu chuyện cũ, nhẹ giọng nói cười, đến tận bình minh.

Cố gắng chạy chương xong trước Tết

12. Chương 11

“Hoàng thượng?” Hai nữ tử dựa vào ngực đế vương đột nhiên bị đẩy ra, dường như không muốn, ngón tay thon dài hữu ý vô ý khẽ vuốt cơ bụng nam nhân rắn chắc hữu lực, hờn dỗi dụ dỗ, nhuuyến nông tể ngữ*, ý đồ tái khởi mào một phen kích tình.

Nhuuyến nông tể ngữ: Nhỏ nhẹ thì thăm

“Hồi cung.” Không nhìn hai cơ thể nữ nhân đầy đặn trước mặt, miệng vàng gọi một tiếng, nô tỳ ngoài cửa lập tức tiến vào thay quần áo, tổng quản thái giám Lý Tổ đem nữ tử Hoàng đế vừa lâm hạnh ghi vào hồng sách, Mê lâu là nơi chỉ chứa những nữ nhân còn trinh, đưa họ đến nơi khác.

Ngư ngốc cũng biết nữ tử này cho rằng đây là một bước lên trời, hưởng thụ vinh hoa phú quý, không biết đợi chờ mình, chính là cả đời không có tương phu, không có tương lai, không có hạnh phúc, có, cũng chỉ là cuộc sống lạnh lẽo áo cơm không lo mà thôi.

Thân là nữ nhân của Hoàng đế, chính là tàn khốc như vậy, cố tình vẫn có vô số người sau tiếp bước người trước, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Đêm lạnh như nước, ve kêu chít chít, trong cung nghiêm cấm ồn ào ầm ĩ, không hề có tiếng người, Hắc Kinh đi trên gian đạo giữa cung vàng điện ngọc, đột nhiên cảm thấy thập phần khó chịu, đây là Hoàng thành của hắn, hắn có được thiên hạ, nhưng vì sao vẫn không thoải mái!

“Hoàng thượng muốn ngự giá cung viện khác?” Lý Tổ thấy Hắc Hoàng dừng bước, cung kính hỏi.

Bất luận là phi tần người nào mà không phải cùng một dạng, khuôn mặt si mê đắm đuối, ẩn chứa đố kỵ cùng ân cần nịnh nọt, tham lam vô độ tác cầu, có gì khác biệt sao, hừ.

“Đúng rồi, Hàn ngự thê của Quế Mộc viện gần đây thế nào?” Một tháng có lẽ lạnh nhạt, y chắc hẳn đã biết bốn phận của mình rồi.

“Quế Mộc viện...” Cái tên xa lạ thốt ra từ miệng đế vương, lão suy nghĩ một chút, giật mình nhớ ra đó là cung viện hẻo lánh nhất Tây uyển, Hoàng đế sao lại đột nhiên hỏi? “Tựa hồ không có động tĩnh gì đặc biệt.” Cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Là vậy sao.” Nhớ tới dáng vẻ Hàn Mặc Bắc vô ngôn kháng cự, Hắc Kinh xoay người, tính toán hiện tại ghé qua.

Còn chưa tới Quế Mộc viện, một đường cảnh sắc tiêu điều thê lương làm cho Hắc Kinh vi liễm mi phong*, so sánh với kim ngõ hồng lung* bên kia, phong thái hoa lệ về đêm vẫn rực rỡ ánh sáng, này cơ hồ có thể gọi là u ám nghèo túng, không chỉ có lá khô tích tụ, vô chúc vô quang*, ngay cả cung nhân trực đêm cũng không có, tiểu thái giám cầm đèn ***g soi đường thậm chí còn sợ hãi run lấy lấy.

Vi liễm mi phong: Nhú mày

Kim ngõ hồng lung: Ngõ vàng ***g son, ý chỉ Mê lâu

Vô chúc vô quang: Không nến, không ánh sáng

Mới đến ngoại viện, nhưng lại truyền đến từng trận phiêu hương không hợp phong cảnh, trong gió còn giống như văng vẳng tiếng cười, Hắc Kinh chau mi, vòng qua gian phòng lung lay sắp đổ, trong hậu viện hắc tướng tên Hàn ngự thê kia hẳn phải là lệ thủy lạc chẩm*, hồi hận không thôi, khẩn thiết cầu xin hắc tha thứ, lại thấy kẻ một bên lấy cành cây chọc đồng lá đang đốt, một bên thao thao bất tuyệt những điều mắt thấy tai nghe khắp đại giang nam bắc, thần thái phi dương, điệu ngữ như châu*, chọc cho tỷ nữ ngồi một bên nghe đến nhập thần khản khách cười.

Lệ thủy lạc chẩm: Nước mắt thấm ướt gối

Điệu ngữ như châu: Ăn nói dí dỏm hài hước

“Khụ khụ... Hoàng Thượng giá lâm!” Lý Tổ sát ngôn quan sắc, biết Hắc Hoàng khẳng định không vui, vội vàng cất tiếng nhắc nhở hai người bọn họ, khả ngoài mong muốn, chỉ có cung nữ quý thỉnh an, Hàn ngự thê kia đầu cũng không chuyển.

“Xem ra là trăm sai lầm rồi...” Hắc Kinh đi tới phía sau Mặc Bắc, vòng tay bao quanh, lại cúi đầu cẩn thận nhìn người trong lòng, hai mắt thấu triệt thanh trong, không chứa tạp chất, giống như đôi mắt chung tình dành cho hắn khi trước...

Giúp đỡ hảo hữu, quan tâm săn sóc, quát mắng sắc lang có ý đồ khinh bạc, khản thương kiên định, tình cảm bộc lộ đơn thuần mà tinh khiết, tựa như sơn tuyết lãnh liệt trong rừng sâu, từ từ chảy qua linh hồn khô cạn khát khao của chính mình, khiến hắn không thể tự kiềm chế mà trăm phương ngàn kế đoạt lấy tâm của thiên hạ* này...

Thiên hạ: Cách gọi người yêu, người quan trọng trong lòng

“Mặc Mặc...” Hắn thất thần thì thào, hắn của hơn mười năm trước cùng với hiện tại, lần thứ hai khớp lại làm một, thân thể ôm trong tay nhất thời cảm thấy độ ấm cùng trọng lượng rõ ràng.

“Chịu không nổi.” Nghe thấy danh xưng thân mật trước kia, Mặc Bắc chấn động, lập tức lạnh lùng đáp lễ một câu rét lạnh, y gạt cánh tay Hắc Kinh ra, đi vào trong phòng.

Đổi cử chỉ bất kính như vậy, Hắc Hoàng thế nhưng lại không giận dữ? Lý Tổ giật mình nhìn Hắc Hoàng đi theo Hàn ngự thê vào phòng, cùng tiểu thái giám hai mặt nhìn nhau, không biết hiện tại nên làm thế nào cho phải?

“Mặc Mặc.” Toàn thân run rẩy, nhưng lại cực kỳ hưng phấn, Hắc Kinh mặc dù kiên cố bá đạo, nhưng không phải hạng người mất mủ nô độn, cái gì muốn, cái gì không muốn, hắn luôn cực đoan trung thành với dục vọng của mình.

Mặc Bắc căn bản không muốn để ý tới, nhưng đế vương cũng không bằng lòng buông tha, nắm cổ tay phải bị thương đau đớn, mãnh liệt đem y kéo vào trong ngực.

“Cút ngay!” Trần ngập trong mũi là vị đạo son phấn hỗn tạp trọc loạn, biết hẳn trước khi tới đây nhất định đã cùng vài nữ nhân mập hợp mua vui, Mặc Bắc lại thấy buồn nôn, cổ tình cánh tay rắn chắc của Hắc Kinh bất động như núi, ngửi mùi ghê tởm kia, một trận toan hủ*, không khách khí nôn thẳng lên long bào một bãi uest vật.

Toan hủ: Buồn nôn đó

“Người...” Chưa từng có ai to gan lớn mật dám ở trên người hắn làm càn, Hắc Kinh nhất thời sững sốt, càng miễn bàn đến chính mình bị phi tần cự tuyệt đến mức phát nôn, hẳn hoàn hồn lại muốn phát tác, lại nghe Hàn Mặc Bắc lạnh lùng châm biếm nói: “Tiện thiếp thấp hèn, không khoẻ không muốn lay dính long thể tôn quý, mời Hoàng thượng trở về đi.” Y lấy khăn trên giá lau đi nước dính bên miệng, lại đối Hoàng đế đầy người dơ bẩn như nhìn không thấy.

Từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, Hắc Kinh chưa từng chịu qua loại đãi ngộ này, không khỏi trong lòng tức giận, mỉa mai: “Người còn biết tự xưng là tiện thiếp, sao không biết bốn phận của thiếp thất chính là hầu hạ trượng phu, trăm hôm nay đang lúc rảnh rỗi, liền tái dạy người một hồi!” Dứt lời, tự cởi bỏ long bào, thô bạo quăng Mặc Bắc lên giường, tay xé một cái, hai người liền trần truồng như nhau.

Hai tay vô lực, chân lại bị xích vàng trói buộc, làm sao có thể phản kháng Hắc Kinh, thôi, bất quá mặc hắn chà đạp một đêm, Mặc Bắc quay mặt đi, bất kháng bất ngênh.

Bất kháng bất ngênh: Không kháng cự cũng không ngênh đón

Không muốn lại sa vào yêu hận khúc mắc, không tự không do, tình yêu của y từng không hề giữ lại, yêu đến vỡ tim, oán hận của y cũng từng cuộn cuộn ngút trời, lại hận đến mỗi một, hiện tại bất luận là yêu hay là hận, y cũng không muốn nữa rồi.

Chương sau liệu có H hem???

13. Chương 12

“Chết tiệt!” Không không chế được đem gối đầu xé nát, sợi bông ẩm ướt cũ kỹ bên trong bay tứ tung trong không khí, đáng thương là tả rơi rụng lên giường, hẳn chính là không nên lưu tâm! Quản ý nguyện của Mặc Bắc là cái gì, chỉ cần thứ hắn muốn không gì không có được, khả hắn chết tiệt lại đi để ý!

Hắn cũng không dám nói chính mình trên phương diện này là tốt nhất, nhưng nhiều năm qua trên giường dù giai nhân vô số, lại chưa từng có ai có thể chống lại, các nàng cho dù miệng từ chối, tay chân kháng cự, tâm cũng vẫn là vui mừng cam nguyện. Nhưng hôm nay hẳn dù lừa mình dối người, cũng hiểu được đây không phải dục cự hoàn ngênh*, mà là cự tuyệt, phi thường chắc chắn là cự tuyệt, mặc dù tứ chi không thể phản kháng, nhưng mỗi tác da thịt truyền đến... đều là kháng cự.

Dục cự hoàn ngênh: Chính là từ chối để tăng thêm tình thú và kích thích cho đối phương

Cực kỳ phiền não ngồi dậy, nhìn ánh nến leo lét trước bàn, hô hấp của người phía sau từ đầu đến cuối đều bình ổn lãnh đạm, thô suyền của chính mình lại nặng nề như đã thú, Hắc Kinh nhất thời nổi lên cảm thụ khác thường.

Mặc Mặc lúc trước là dạng gì? Tâm tư của hắn thời điểm thú y nhập môn là như thế nào? Thời điểm tân hôn yến* hai người chung sống ra sao? Vì chuyện gì mà bắt đầu xa cách? Tại sao lại quên đi một Hàn Mặc Bắc như vậy? Rồi lại hà cớ gì một lần nữa nhớ lại?

Yến: Yến tiệc, chỉ thời điểm vừa mới lấy

Trong đầu ngàn vạn ý nghĩ, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thông minh như Hắc Kinh nhất thời cũng không hiểu rõ, chỉ biết một sự kiện, chính là thiên hạ này trên giường lần thứ hai thành công khơi mào khát vọng sâu nhất trong lòng hắn, chiếm cứ toàn bộ lực chú ý của hắn.

“Trẫm đi, nhưng còn có thể lại đến.” Kéo cảm bị* dày dặn ẩm áp che đi thân hình Hàn Mặc Bắc, Hắc Kinh trườn lên hoàng bào dơ bản, như khi tới không tiếng động rời đi.

Cảm bị: Áo ngũ bằng gấm

Đắp cảm bị trên thân, Mặc Bắc mở to hai mắt, trong hôn ám vẫn nhìn thấy rõ ràng đường cong mạnh mẽ của cơ bắp màu đồng trên thân Hắc Hoàng, vẫn còn lưu lại mấy vết trảo trong lúc kích tình, lại nghe hắn nói như thế, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

“Lệ thấp la cân mộng bất thành, dạ thâm tiền diện án ca thanh. Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn, tà ý huân lung tọa đảo minh.*” Hướng tới nơi quân vương vừa rời đi, Mặc Bắc khẽ ngâm nga: “Thâm cung khuê oán, khứ giả dĩ hĩ. Tước phát hoàn tình, vô oán thân khinh.*”

*Hai câu thơ trong bài “Hậu cung từ” của Bạch Cư Dị, bản dịch cuối chương

Thâm cung khuê oán, khứ giả dĩ hĩ. Tước phát hoàn tình, vô oán thân khinh: Thâm cung khuê oán, người trong dĩ vãng đã xa rồi. Đành xuất gia báo đáp ân tình, không oán hận số mệnh hẩm hiu

Nghĩ ngày mai tái xử lý đồng tro tàn trong hậu viện đi, Mặc Bắc mộng đẹp trầm xuống, ngủ đắc an ổn.

Sau đêm đó Hắc Hoàng cứ cách hai ba ngày sẽ giá lâm Quê Mộc viện một lần, tần suất cao cơ hồ vượt qua toàn bộ hậu cung, chính là hắn tới muộn, đi càng muộn, mặc dù chưa từng ở lại qua đêm, nhưng đã dẫn tới cả Tây uyển chấn động, nhóm phi tần ào ào phái tiểu thái giám bên mình bí mật thăm dò Hàn ngự thê này đã sử dụng thủ đoạn gì, chính mình cũng muốn thử một phen.

“Nơi này hoàn cảnh không tốt, trẫm đã nói nhiều lần là phải đổi nơi ở khác.” Ghế tựa thiếu góc, bàn lung lay, bức tường cũ nát thủng lỗ chỗ gió cũng lọt qua, còn có... mái nhà mưa một chút là dột... Hắc Kinh không hiểu được ý vì cái gì kiên trì ở đây.

“Ta cũng nói nhiều lần, không đổi.” Người khác xem Hắc Hoàng là bảo vật, y lại đem Hắc Hoàng so với cây cỏ giống nhau, để quân tôn quý biết bao ngồi tại kia uống nước lạnh, bản thân thì bận rộn chuyện khác, ngay cả liếc hắn một cái cũng lười liếc.

“Kia trẫm sai người làm chút gia cụ ra dáng chút mang lại đây.” Sửa đi đường khác.

“Không cần.” Không thèm tiếp nhận.

“Hàn Mặc Bắc!” Người không cự tuyệt đến không lưu tình như vậy không thể sao!

Mặc Bắc thở dài, ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Người đường đường vua một nước, hà tất phải hạ mình lấy lòng ta, ta thật tình nói với ngươi, ngươi đi tìm người khác đi, các nàng khẳng định so với ta thức thời hơn nhiều, ngươi không chịu thả ta xuất cung thì thôi đi, muốn nhốt ta cả đời ta cũng chấp nhận, nhưng tội gì phải ở trong này chịu tức giận của ta.” Cái gì thì cũng đã về đúng chỗ của mình, còn muốn gây sức ép cái gì.

“Trẫm nếu có thể không để ý tới ngươi, đã sớm đi Mê lâu khoái hoạt, đừng được tiện nghi còn khoe mẽ, trẫm sẽ không thả ngươi xuất cung, ngươi nếu dám tự tiện chạy trốn, trẫm không chỉ đem cửa nữ tỳ chỗ ngươi dụng cụ hình, còn lập tức phát binh đi tiêu diệt Bích thành, một người cũng không lưu, ngươi nên hiểu trẫm nói được thì làm được!” Dây trời vàng kim không bởi vì hắn để ý tới y mà đỡ xuống, ngược lại gia tăng một tầng, chỉ sợ xiềng xích trùng điệp này không giam cầm được thiên tính thích tự do bay lượn của y, còn sợ không đủ liền bổ sung thêm khoản uy hiếp hung dữ nữa mới an tâm.

“Ta biết.” Thản nhiên hưởng ứng, Mặc Bắc cúi đầu tiếp tục đeo gọt, thủ nghệ khéo léo trong quá khứ cũng không còn, đao nhỏ run rẩy phải mất cả một buổi chiều mới có thể mài nhẵn một cây gỗ nhỏ, y lại nhẩn nại mười phần chậm rãi gọt giũa.

“Sinh khí?” Hắc Kinh từ phía sau ôm ôm Mặc Bắc, nhẹ giọng hỏi.

“Không có.” Hắn là hoàng đế, thích thế nào được thế đó, chỉ có long nhan thịnh nộ, nào có ai dám đối hắn sinh khí.

Nhìn thấu lòng người luôn là sở trường lớn nhất của Hắc Kinh, mấy lão hồ ly tung hoành quan trường mấy chục năm cũng đều trốn không thoát khỏi nắm ngón tay hắn, biến thành con rối của hắn, chịu hắn điều khiển, Hàn Mặc Bắc sáng trong như gương lại có thể nào trước mặt hắn che dấu tâm tư.

Đây nên là ưu thế lớn, thế nhưng Hắc Kinh lại một chút đặc ý cũng không có, chỉ vì hắn nhìn ra Mặc Bắc quả thật vô tình, thật không phải là phi tần trong lòng vì yêu hắn say đắm mà oán trách, cũng không phải cung thiếp sùng bái chờ mong, hắn nhìn ra trong ánh mắt người kia dây dưa hơn mười năm qua của cả hai cũng chỉ là một hồi quá khứ xa xôi đã lãng quên, không hề lưu luyến...

Hắc Kinh có chút hoảng, lúc trước hắn tổng cho rằng mình chỉ cần muốn tùy thời đều có thể tìm về, cho nên bỏ được dễ dàng, bỏ được đương nhiên, hiện giờ có ý muốn thu hồi, mới phát hiện không chỉ bản thân đánh mất Mặc Bắc, Mặc Bắc cũng đã vứt bỏ chính mình... Tuyệt nhiên, không hề quay đầu lại.

“Trẫm sẽ không giải thích.” Một tay đỡ lấy cổ tay phải run rẩy của y, thanh âm ám ách, trong đó ẩn chứa rất nhiều chuyện.

“Không quan hệ.” Ngắn ngủn ba chữ, ẩn ý sâu xa, ẩn ẩn co rút trái tim người nào đó đến đau đớn.

Lệ thấp la cân mộng bất thành, dạ thâm tiền điện án ca thanh.

Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn, tà y huân lung tọa đảo minh.

Hậu cung từ – Bạch Cư Dịch

Dịch nghĩa:

Nước mắt ướt đầm khăn mỏng, giấc mộng không thành, đêm khuya tiền điện truyền đến tiếng ca.

Hồng nhan chưa già, ân sủng đã đoạn tuyệt, cô độc ngồi trong ***g son ấm áp tới bình minh.

Đây là nỗi lòng một cung nữ từng được Hoàng thượng sủng hạnh, đêm đêm ngồi chờ để quân tới.

14. Chương 13

Trong ngự thư phòng, tấu chương chất chồng đầy ắp cả một cái bàn, Hắc Kinh tay phải kéo đến một quyển, phê duyệt ước chừng mất một hai phút đồng hồ, tay trái liền ném ra ngoài, đọc nhanh như gió, đã nhìn qua liền không quên, thế nhân tổng nghĩ rằng Hắc Kinh giống phụ hoàng hắn ham mê sắc dục, dung tục phóng đãng, lại không nghĩ tới nếu là như vậy, tân đế đăng cơ một năm, Huyền Vũ quốc nguồn căn tệ nạn kéo dài lâu năm vì sao thông thả nhất nhất bị thu thập? Nếu thật sự là thị phi không phân biệt được, mắt thánh nhìn không rõ người, sao có thể khiến tộc của mẫu thân không thể tham dự triều chính, quyền thần nơm nớp lo sợ?

“Hoàng thượng, đêm nay vẫn là đi Quế Mộc viện?” Lý Tổ tận chức trách hỏi.

“Không... Quá muộn.” Giờ sửu bốn khắc, y hắn đã ngủ đi.

Hắc Kinh ra khỏi điện các, đêm khuya sương lạnh, hoàng cung yên tĩnh đến có chút tịch liêu.

“Hoàng thượng xin mặc thêm kiện áo choàng, long thể thụ hàn không tốt.” Hắc Ly đảo mắt một cái, Lý Tổ lập tức hiểu ý lấy áo khoác da gấu, choàng lên vai Hắc Hoàng.

“Người quay về nghỉ ngơi đi.” Bên ngoài khô giáp đã kết thành một tầng băng mỏng, một động tác liền bong ra từng mảng, đủ thấy hắn đã bất động bao lâu.

“Thứ cho thần không thể tòng mệnh.” Hắc Ly đối với an toàn của Hắc Hoàng tuyệt không có nửa điểm thỏa hiệp, cho dù là Hoàng lệnh cũng thế thôi.

Biết hần tình nguyện chịu tội kháng chỉ vẫn cố chấp, cũng không kiên trì nhiều, cho lui thái giám nô tỳ hai bên, chỉ có Hắc Ly hộ tống hần quay về Long cung, chậm rãi vừa đi vừa tán gẫu, Hắc Kinh đột nhiên hỏi: “Ly, người ở cạnh trẫm đã bao lâu?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, gần ba mươi năm.” Phụ thân trong hoàng thất phả hệ là một họ hàng xa có quan hệ rất nhỏ, chỉ mang họ Hắc, lại cùng Huyền Minh Hắc gia chủ chính thống huyết mạch không gần, phụ thân dựa vào liên quan bé nhỏ không đáng kể đó đến cửa, muốn đòi một chức danh, nhưng bị đuổi đi, tươi sống loạn đánh chết, hần lòng tràn đầy oán hận, nhưng một tiểu nhi có thể làm những gì, không đối bụng chết đã là vạn hạnh.

Sau lại được kẻ thù không đội trời chung Bát vương gia Hắc Kinh ở trên đường tưởng là hành khất mang trở về, năm ấy Hắc Kinh bảy tuổi liền bày ra thủ đoạn sắt thép, cường ngạnh trừng phạt gia phó giường oai, không để ý mọi người phản đối đem hần mang theo bên người, từ đó là nô tài cũng là bạn, là bằng hữu cũng là cừu nhân.

Đến tốt cùng vì sao phải thu lưu một người oán hận hần, tùy thời có thể gây bất lợi cho hần, tâm tư của hần Hắc Ly ít nhất mười năm sau mới hiểu, mà toàn tâm toàn ý đem tính mệnh kính dâng chủ tử, trung thành không hai lòng, kia lại là chuyện mười năm sau.

“Ba mươi năm a... Trẫm tư tiền tướng hậu, mấy năm nay đều vô thanh vô tức, người nhất định không tính toán sao.” Hắc Kinh quay đầu lại hướng Hắc Ly nhắc nhở: “Lập nghiệp thành gia, người chung quy cũng phải có người nói dối đi.” Hần cơ hồ ngày ngày tùy thị*, phỏng chừng cũng không có thời gian cho phương diện này, lệnh hần trở về, hần lại còn kháng mệnh không tuân.

Tùy thị: Theo hầu bên người

“Hắc Hoàng lệnh thần thành thân, thần liền thành thân, tương lai có tử có tôn, cũng có thể hộ quân nhiều thế hệ chu toàn.” Hắc Ly ngẫm lại, hoàng tử cũng cần hộ vệ, mới có thể vĩnh viễn bảo hộ ngài vàng an khang.

“Ly, người chắc biết trẫm mới không cần vương triều như vậy, không cần hết hy vọng như vậy.” Hần tuy có phần đông con, lại tuyệt không thân, tương lai chọn người nào làm thái tử, nhóm phi tần gấp đến độ mắt, nhưng hần lại không để tâm, người nào cũng được.

“Hoàng thượng gần đây qua chỗ Hàn ngự thê kia không thoải mái?” Bằng không sao lại nhắc tới chuyện tình cảm, bây giờ chỉ có hai người, Hắc Ly mới hỏi như vậy, trước mặt người khác quân là quân, thần là thần, phần đông mọi người, nếu dung tư tình, đó là cơ hội để cho người khác bắt được nhược điểm, cung đình hiểm ác, Hắc Ly đã sớm tự mình kiến thức* qua.

Kiến thức: Ở đây là chứng kiến và nhận thức

“Y đã sớm không thừa nhận mình là ngự thê, trẫm bị y bỏ.” Hắc Kinh khó có được vui đùa, biểu tình lại mang theo chút thần nhiên cay đắng, liên tục ba tháng, chưa từng với hần một lần nhìn thẳng hay đối đãi, nếu là người khác, hần đã sớm giận tím mặt tha đi ban thưởng tử, sao còn có thể giống hiện tại ngốc ba ba mỗi đêm còn đi trình diện.

“Hoàng thượng nói y là, thì y chính là.” Hắc Ly cũng biết Hàn ngự thê đối Hắc Hoàng trong lời nói chưa từng có giả dối, chính là không ngờ Hắc Hoàng thể nhưng nhãn nhện y lâu như vậy.

“Vương gia chi thân... Có chuyện làm không được... Đế vương chi tôn... Cũng có chuyện không thể a...” Hắc Ly trên tay cầm một chiếc đăng chiếu sáng không nổi thiên không khắp Hoàng thành, che đi bóng ma ẩn ẩn trong đôi mắt Hắc Hoàng, khe khẽ thở dài, gương mặt nhìn nghiêng mông lung giống như toả ra một chút hơi thở tịch liêu, Hắc Ly từng nhìn qua biểu tình yếu ớt như vậy... Trước kia có một lần... Hôm nay... là lần thứ hai...

Bỗng nhiên, Hắc Hoàng tà quang lưu hiện, diễm thế bùng trương*, cho dù bị vây ở chỗ tối, cũng khiến người bất nô tự y*, tạo cảm giác bá vương cuồng vọng vô cùng áp bách, Hắc Ly gần như đồng thời lắc mình chắn trước mặt Hắc Hoàng, một mũi tên phá không tới, kinh lực mười phần, nhưng bắn không xuyên qua được hắc giáp kiên cố, ba một tiếng gãy đôi rơi xuống đất, mũi tên sắc nhọn phiếm thanh hắc, rõ ràng có kịch

độc, Hắc Ly lập tức tắt đăng, lấy còi ngọc thổi vang, tiếp theo trở tay phi đao, chuẩn xác nhắm trúng thích khách trốn ở chỗ tối dưới mái hiên, xuyên qua hai chân!

Tà quang lưu hiện, diễm thế bùng trương: Ánh lên ánh sáng ma quỷ, ngọn lửa bùng cháy, ý chỉ khí thế kinh người phát ra

Bất nộ tự uy: Không giận mà vẫn uy nghiêm

“Hộ giá! Hộ giá!” Đại đội nhân mã trước tiên khẩn cấp chạy tới, bắt thích khách bị thương, tạo thành tầng lớp vây quanh, lục soát xem còn đồng bọn ẩn nấp hay không.

“Nội cung cấm địa, nhưng lại có thích khách lên vào, ngươi là thị vệ trưởng sao có thể kém cỏi như vậy!” Tất cả nhất thời chăm chú nhìn, Hắc Kinh giáng một cái tát lên mặt Hắc Ly, nghiêm khắc mắng, Hắc Ly khoe miệng bị tát mà xuất ra tơ máu, không hề biện giải, chỉ nói: “Thần tội đáng chết muôn lần, thỉnh Thánh thượng giáng tội.”

Đối với trung thần theo hầu mấy chục năm, Hắc Hoàng cũng không lưu tình, thét ra lệnh: “Kéo ra ngoài đánh một trăm đại bản.” Lại mệnh cho phủ nội thị, âm ngoan nói: “Hảo hảo khảo vấn tên không biết sống chết kia cho trầm, nhất định phải bắt được đồng đảng, tru di cửu tộc, lăng trì xử tử.” Dứt lời, lạnh lùng đảo qua tất cả một cái, những thị vệ nhàn hạ trong lòng có quỷ, nhìn không được sợ hãi, một đám nhuyển chân quỳ xuống, răng nanh đánh vào nhau, cái trán đập xuống nước bắn lạnh như băng dưới đất cũng không dám động, muốn tự mình thỉnh tội, lại sợ hãi đến đầu lưỡi như bị tha mất, một chữ cũng không nói nên lời.

Đang lúc bọn họ trì trệ đợi không được miệng vàng mở lời, lại vừa sợ hãi vừa ngẩng đầu nhìn kỹ thì, lại phát hiện Hắc Hoàng đã sớm rời đi, lúc này trong lòng thở phào nhẹ nhõm lại vẫn không kiềm được run rẩy, thật đúng là tra tấn.

15. Chương 14

Quyền cao lắm thị phi, Huyền Vũ trong chúng quốc lại đứng đầu, có vô số sản vật phong phú, tự nhiên tránh không khỏi gây thù chuốc oán với nhiều người, bị kẻ khác đổ kỵ tính toán, hoàng đế các triều trước ít nhất một phần tư chết vì ám sát, Huyền Minh Hắc cung cấm vệ sâm nghiêm không phải là nơi có thể so sánh được, bố trí như vậy mà thích khách vẫn có thể ẩn nấp, đó là tội lớn tày trời, nhưng nếu mỗi lần có thích khách, liền chém đầu một đám người, chỉ hại dao động quân tâm, không có lợi cho đại cục, bởi vậy chỉ trừng phạt nặng người đứng đầu, còn lại những kẻ dưới thất trách vẫn toàn quyền giao Hắc Ly xử lý, dựa vào hiệu quả làm việc mà thưởng phạt.

Hắc Kinh trở lại Long cung, cả đêm không ngủ, trời còn chưa sáng, đã sớm vào triều, vì chuyện ám sát, thiên uy chấn nộ*, những việc nhỏ nhặt không đáng kể, đều không phân trắng đen liền tước mũ, nghiêm trọng hơn còn bắt vào đại lao, giam giữ không cho người khác gặp, trong triều một trận gà bay chó sủa, đều chỉ cầu mong có thể bảo toàn tính mạng chính mình.

Thiên uy chấn nộ: Nổi giận lôi đình

Vấn đề là Hắc Hoàng hỉ nộ vô thường, trung thần giết, bất trung cũng giết, gian thần dùng, không gian cũng dùng, hôm nay dựa vào núi này, nhìn như vững chắc, ngày mai Hắc Hoàng đã có thể hạ lệnh dời núi lấp biển, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, quá mạo hiểm, khó có thể tính toán, biện pháp tốt nhất vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến, chớ tự tiện phỏng đoán thánh ý mới có thể bình an vượt qua...

Bởi vậy ngoại trừ tân Tả tướng Hoắc Hối kể tục vị trí của phụ thân, đã tự có một bề cánh, cùng Hữu tướng Trịnh Đắc trong phủ có môn hạ là người bên ngoại Hoàng đế, hơn phân nửa triều thần không dám tùy tiện qua lại, đôi lúc hướng Tả thăm hỏi, có khi lại hướng Hữu ân cần, nhìn tình hình mà quyết định. Đó cũng là do Hắc Hoàng quyền kế cao minh.

“Hoàng thượng giá lâm!” Trời còn chưa tối, Hắc Kinh đã tới Quê Mộc viện, Tích Thu lâu ngày quen với việc Hắc Hoàng thường xuyên lui tới, nhưng cũng không dám qua loa, quỳ củ hạ thấp người thỉnh an, khả chủ

tử nhà nàng vẫn không để tâm tự mình mức nước, trăm lần như một, bất luận sắc mặt tốt hay xấu, cũng chưa từng thưởng cho Hắc Hoàng.

“Trẩm đêm nay ở lại đây, những kẻ không có việc gì lui ra ngoài.” Một lời của hắc thốt ra, Tích Thu thầm giật mình, Hắc Hoàng muốn làm gì? Nhưng đây không phải là lúc nàng có thể thất thần suy nghĩ, ngoan ngoãn theo thái giám công công rời đi, Quế Mộc viện nhất thời chỉ còn lại hai người quá khứ từng có thiên ân vạn oán*, đây đưa không dứt này.

Thiên ân vạn oán: Nhiều ân oán

Trong ang* nước trong vắt, Mặc Bắc buông thủ dừng*, mới ngẩng đầu, lại giống như bị một bức tường vững chắc bao lấy, mũi ngửi được một mùi hương sạch sẽ hơn rất nhiều so với trước kia, là mùi Long xạ hương nhàn nhạt, chợt ngửi được, tựa như nồng đậm hương hoa đào câu hồn động phách, lâu hơn một chút, lại cảm thấy đó là một loại mùi hương không thể miêu tả khác, giống như hương thơm phi thường phức tạp do nghệ nhân tạo thành, rồi lại thấy thập phần đơn giản mà không đối nghịch.

Ang: Vật chứa nước thời xưa

Thủ dừng: Thùng mức nước

Hắc Kinh chỉ nhẹ ôm một chút rồi buông ra, thấp giọng nói: “Giường của ngươi trẩm mượn một đêm.” Không phải thỉnh cầu, đương nhiên sẽ không để ý người khác có đồng ý hay không, chính là bá đạo thông báo như vậy, sau đó tự nhiên chiếm cứ, không coi ai ra gì, đúng là Hắc Hoàng tự tôn tự đại!

Mặc Bắc nghĩ đây là tuyên cáo nhậm nại của hắc đến hôm nay chấm dứt, đã sớm đoán được, bởi vậy cũng không nhiều lời, lặng lẽ theo vào phòng, Hắc Kinh cởi giày vứt cái nghiêng cái ngã, thoát đai lưng ném đi, Long bào tán loạn trên mặt đất, hắc là đang thú tính đại phát, y thấy Hắc Kinh hạ trướng mạn, sau đó trên giường liền vô thanh vô tức.

Không biết hắc âm mưu cái gì, Mặc Bắc đến bên giường, ngón tay còn chưa chạm tới bố mạn, bên trong đã lạnh giọng quát: “Không cho phép kéo ra, trẩm lệnh ngươi cả đêm canh giữ bên giường, không được ngủ.” Dứt lời, giống như thấy hắc hơi xoay người, không nói tiếp.

Hoá ra thị thiếp làm không được, sửa thành chính mình tới làm thị vệ, Hàn Mặc Bắc mới không chịu thua đâu, giường bị đoạt, y cũng có thể đến chỗ khác ngủ, không có giường thì ngủ trên cây, trên mặt đất, y đương đương tự đắc, đang muốn trốn đi, đuôi mắt thoáng nhìn Hắc Kinh trong trướng mạn, không hiểu sao đáy lòng có trực giác, việc khác y không có khả năng, nhưng lần này...

Nhiều may, chân phải mới bước ra khỏi cửa lại thu trở về, Mặc Bắc cảm thấy mình chính là gốc tử, cư nhiên còn vì kẻ phụ bạc sớm nên hôi yện phi diệt này gác đêm, y ảo não ngồi trước bàn, bên tai truyền đến tiếng hít thở sâu vững vàng, chợt thấy dường như có chỗ nào đó không thích hợp!?

Mặc Bắc lâm vào khổ tư, y tính tình lơ đãng, trong lòng khi thô khi tế*, xử sự với người ngoài toàn bộ bằng trực giác yêu thích, không hiểu tâm cơ, lại càng không giỏi mưu lược, trong cuộc đời tình cảm khiến y đau thương lẫn lộn nhất mười một năm trước đã bị phá nát, đau thương tột cùng, bởi vậy y với Tích Thu có thể chuyện trò vui vẻ, thân thiết ấm áp, với Bích Diễm có thể thẳng thắn thành khẩn, đối đãi cởi mở, nhưng khi đối mặt Hắc Kinh, lại như hóa thân thành một Mặc Bắc khác, không chỉ ít nói ít cười, vô tâm vô tình, cho dù nói với hắc hai câu, cũng không đem hai câu nói này để trong lòng.

Khi thô khi tế: Khi thô lỗ khi tinh tế

Hiện giờ phá lệ, Mặc Bắc còn thật sự suy nghĩ tới nửa đêm, lại phân không ra nguyên do, bỗng một trận cước bộ khe khẽ kéo y hoàn hồn, trẻ như thế này còn ai tới? Không phải nói người không phận sự lui xuống sao.

Mặc Bắc chậm rãi mở cửa gỗ, dưới ánh trăng một hắc bào nam tử trẩm mặc đưa lưng về phía gian phòng, đứng lặng trước cửa, nắm chặt kiếm bên hông, hoàn toàn một bộ dáng cảnh giới, hiển nhiên là đang thực thi chức trách hộ vệ.

“Ly gia?” Bên trong cổ áo còn thấp thoáng bóng vải trắng, cùng với mùi thuốc đông y... Hắc bị thương?

Hắc Ly nghiêng người, gật đầu chào hỏi, lập tức phục hồi tư thế, mắt nhìn bốn phía, điều này khiến cho Mặc Bắc kinh ngạc, Hắc Ly đối người ở hậu cung luôn luôn khinh miệt, chưa từng có cử chỉ tiếp đón.

Mặc Bắc càng ngày càng không hiểu, y trở lại phòng, bên trái cách màn có một Hắc Kinh, bên phải cách vách có một Hắc Ly, y ở giữa, tâm tình nhất thời có chút căng thẳng.

16. Chương 15

Đêm đó thập phần đặc biệt, Hắc Kinh ngủ tới chính Ngọ mới tỉnh, nghe nói các vị trọng thần đứng trên tại Chân Vũ điện suốt ba canh giờ, mới có người tới tuyên bố hôm nay Hoàng Thượng không tảo triều, mà căn bản không có ai đến Quế Mộc viện nhắc nhở Hắc Hoàng, thật sự không một ai, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình Hắc Ly canh gác.

“Mang khăn nóng đến cho trẫm.” Từ trong màn phát ra mệnh lệnh, không phải lớn tiếng sai khiến, trái lại giống như tiếng nhắc khẽ nói.

Hắn làm cứ như Quế Mộc viện là Long cung ấy, có người ngày ngày chờ đợi chuẩn bị cho hắn trà nóng nước ấm, khinh khinh trừng mắt một cái, Mặc Bắc đem khiết bố* ném vào nước giếng lạnh như băng, nhào qua nhào lại một hồi, cầm lên qua loa vắt vài cái.

Khiết bố: Khăn sạch

“Trẫm muốn nóng.” Nam âm bắt đầu dĩ hiềm thấy, nhưng có vẻ không khó chịu.

“Nơi này không củi lửa, không nước nóng, không cần đánh đổ.” Miệng nói tay cũng đưa qua, lại bị lôi kéo, cả người ngã vào trong màn, đôi môi liền bị khinh bạc, hôn hôn mút mút, không phải loại xâm lược như trong dĩ vãng, mà là càng thâm trầm tinh tế liếm hôn.

“Một đêm không nghỉ ngơi, giờ ngươi ngủ đi.” Không có áo mũ uy nghiêm chỉnh tề, tóc dài xoã tung tán loạn trước ngực, Hắc Hoàng ngồi xếp bằng, kiêu ngạo thường ngày lúc này tựa hồ đi rất nhiều, hai tay hắn dùng sức, tha Mặc Bắc lên giường, cầm lấy khăn bố ẩm ướt lạnh băng, lau mặt.

Mặc Bắc nghi hoặc càng sâu, lại thông minh mà thận trọng không nói, dù sao cũng không liên quan đến y, trở mình một cái, ngủ bù quan trọng hơn.

“Ly.” Hắc Kinh tùy tay đắp tốt chăn bông cho Mặc Bắc, xuống giường gọi.

“Hoàng thượng có gì phân phó?” Hắc Ly bước vào phòng, ôm quyền nghe chỉ.

“Trẫm đã tỉnh, ngươi lui đi.” Mặc vào long bào kim ngoa*, trong lời nói dường như có chút ý tứ khác, cũng chỉ có Hắc Ly nghe được, hắn sau khi ăn mặc chỉnh tề, đi thẳng ra ngoài.

Ngoa: Giày của vua

Hắc Ly thân còn chịu thương, mặc dù lấy khinh bào* thay thế khôi giáp, giảm bớt áp lực đè lên da thịt, nhưng dù sao đứng một đêm, sương đêm xâm nhập, quần áo đã ướt mất một nửa, khiến thương thế nặng thêm, đợi Hắc Hoàng rời đi, hắn lão đảo nghiêng ngả, đông một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, chỉ cảm thấy trước mắt mờ đi, trời đất quay cuồng.

Khinh bào: Áo dài mỏng nhẹ để khoác bên ngoài

Mặc Bắc còn chưa nhập mộng, nghe thấy tiếng động lạ, đẩy màn, nhìn hắn nửa tựa vào vách tường, sắc mặt không đúng, liền xuống giường coi, chạm vào mới biết hắn cả người nóng ran, hắn là thương cùng bệnh đan xen.

“Ngươi hồng đầu rồi sao, bị thương đến vậy còn muốn đứng.” Kéo cổ áo ra, phát hiện vải trắng đã thấm đẫm máu, còn có mùi hôi của mủ, hiển nhiên đã bị nhiễm trùng. Cầm vệ quân đều chết sạch rồi phải không, cử thương binh đi gác.

Hắc Ly nhắm mắt một lát, miễn cưỡng điều hoà hơi thở, lão đảo đứng lên, đây vẫn còn trong hậu cung, hắc không thể ngủ ở đây được.

“Hắc Kinh đáng giá để người bán mạng như vậy sao.” Hắc Ly lòng bắt y suốt một năm, phương pháp cũng có thể nói là quang minh lỗi lạc, ngay thẳng không thẹn với trời đất, một chút cũng không hoài nghi, Mặc Bắc biết hắc trung tâm, kỳ thật cũng chỉ là nghe lệnh mà hành sự, bởi vậy không ghét hắc, còn gọi hắc một tiếng Ly gia, hiện giờ nhện không được mở miệng nghi ngờ, hắc trung thành tận tâm đến vậy rốt cuộc là vì sao.

Hắc Ly nghe xong, không thể tin bình tĩnh nhìn Mặc Bắc một hồi, mới cắn răng nói: “Người nói lời này, ta mới không biết người rốt cuộc có chỗ nào tốt, đáng giá cho Hắc Hoàng bận tâm đến vậy.” Hắc tựa hồ tức giận đẩy bàn tay đang đỡ lấy mình của Mặc Bắc ra, từng bước từng bước chống lên vách tường tập tễnh đi.

“Lúc trước là hắc lưu luyện phần hoa*, đoạn tuyệt ân tình, không phải ta biệt luyện*!” Mặc Bắc tức giận, sao có thể lão đại hắc nói một tiếng ta coi trọng người, chính mình liền phải đầu hoà tống bảo, báo hoàng ân, bằng không chính là đại nghịch bất đạo, bạc tình quả nghĩa sao! Hắc Ly này cũng trung thành quá mức đi.

Lưu luyện phần hoa: Giống với bắt cá nhiều tay đó mà =)))

Biệt luyện: Thay lòng đổi dạ; Đầu hoà tống bảo: Yêu thương nhưng nhớ

Ai ngờ Hắc Ly lại lắc đầu, nhìn biểu tình hơi khó chịu của Mặc Bắc, có chút thất vọng, còn có nhàn nhạt đau thương.”Người nếu thực sự hiểu Hắc Hoàng, hắc làm sao có thể rời bỏ người, đừng nói chuyện sùng, tam sinh tam thế mấy độ luân hồi vì người mà chết trăm lần ngàn lần hắc cũng đều cam nguyện, người không hiểu... Người không hiểu... Người cùng những nữ nhân khác giống nhau... Đầu chỉ nhìn thấy bề ngoài...” Hắc quay mặt đi, mạnh mẽ chống đỡ, đi ra khỏi Quế Mộc viện.

Mặc Bắc nhất thời một bụng tức giận bạo khai, hùng hực quay trở vào, trong không khí phảng phất còn lưu lại hương vị đế vương kia, y quát: “Ta sai! Ta sai! Nguyên lai đến cùng vẫn là ta sai! Thân cùng tâm đều cho hắc, mặc hắc đùa bỡn hai năm, phụ bạc mười năm, cao hứng thì đến xem, mất hứng thì bỏ chạy, ta đã cút xa lắm rồi, hắc còn muốn giăng lưới đem ta bắt trở về, uy hiếp đe dọa, nguyên lai những điều này là lỗi của ta! Là ta chết tiệt không hiểu hắc nên giờ phải nhận báo ứng!” Một trận binh binh bang bang, phát tiết đập bể bát đĩa bình sứ thành một đồng hỗn độn, một năm trước khi y rời nơi này, huyết lệ loang lổ, một năm sau y quay về nơi đây, vẫn như cũ không được an bình, Hắc Kinh rốt cuộc muốn như thế nào, không phải muốn nhốt chết y ở đây đây chứ!

Tâm phiền ý loạn, ném mình lên giường, những điều Hắc Ly nói khiến lòng y gợn sóng, đầu không tự chủ được hồi tưởng lại thời điểm cùng Hắc Kinh ở chung, mười năm qua mỗi lần nhớ tới, đều tự thấy hối tiếc, oán hận Hắc Hoàng vô tình vô nghĩa, nhìn lại hai năm trước đó, đều là nùng tình mật ý, hiện tại xem ra, thật giống như một chiếc ***g bọc đường, là loại đường tốt nhất thơm ngọt nhất, dụng công dùng tài vật làm ra, hương bay xa trăm dặm, nhưng khi ngọt ngào qua đi, còn lại cũng chỉ là một chiếc ***g trống rỗng...

Ngọt ngào là cái gì..? Trống rỗng lại là cái gì..?

Mặc Bắc đột nhiên kinh ngạc nhảy dựng, rốt cục y biết tối qua hắc khác lạ ở đâu rồi!!!

... Là hô hấp! Trong trí nhớ mặc dù từng vô số lần triển miên dây dưa, nhưng y chưa bao giờ nghe qua tiếng hít thở sâu khi ngủ say của Hắc Kinh, hắc luôn ngủ sau khi y đã ngủ, lại trước khi y dậy thì đã tỉnh rồi, tiếng hít thở mòng lung như còn bên tai, khi Hắc Kinh nhắm mắt nghỉ ngơi, tiếng hít thở của hắc đều là... cùng... cùng bình thường không giống...

Mặc Bắc giật mình, mồ hôi lạnh nhảy mắt thấm ướt lưng.

17. Chương 16

Toàn bộ quần thần mấy ngày nay đều khổ sở dày vò như lâm đại địch, Hắc Hoàng có thể nói là xử xử địa lôi, tăng tăng huyền kỳ*, đáp lời nếu có hơi sai lệch, đương nhiên sẽ được ban thưởng vài gậy, cố tình lại không ai có thể nhìn thấu tâm tư đế vương, lâm triều một đồng thần tử nhìn như thông thả, lòng lại tràn đầy sợ hãi bất an.

Xử xử địa lôi, tăng tăng huyền kỳ: Tức giận không hiểu vì sao, trút giận lung tung

Bất quá mây tan trăng lộ rạng, cuối cùng cũng có cơ hội biến chuyển tình thế. Hắc Hoàng ra lệnh thiết Bách hoa khánh hoà yến*, tất cả trọng thần triều đình đều nhận được ngự thiếp*, mọi người ai cũng thở phào, tươi cười chuẩn bị lễ vật dự tiệc.

Bách hoa khánh hoà yến: Tiệc thưởng hoa của vua cùng quan lại

Ngự thiếp: Thiếp mời vua ban

Bách hóa khánh hoà yến đời trước được gọi là Bách hoa yến, vốn là yến hội thưởng hoa mà Tổ đại Hắc Hoàng tổ chức tại hậu cung, người tham dự thường chỉ là đế vương cùng thiếp phi, đương nhiên tước ông chi ý bất tại tửu*, người so với hoa càng xinh đẹp hơn, hoa nào có yêu kiều động nhân như vậy, yến tiệc thưởng hoa nói trắng ra chính là tiệc hưởng lạc, nghĩa cũng như tên, mời một trăm vị phi tần đến dự yến, nghe nói hậu cung người đông, trong hơn ngàn người chọn lựa trăm người, đều có phần học vấn.

Túy ông chi ý bất tại tửu: Ý của Túy Ông không ở rượu, còn có dụng ý khác

Bốn phu nhân, chín phi tần cùng hai mươi bảy thế phụ là bốn mươi người được tuyển chọn nội bộ, tất nhiên có quyền tham dự, năm mươi người khác, là Hoàng đế tự mình chọn lựa, hoặc giao phủ nội thị tuyển chọn, mười người cuối cùng, tất cả bốc thăm quyết định, đặt ra như vậy, tất nhiên là cấp thượng vị tần phi một loại đặc quyền, cấp hạ vị cung thiếp một cơ hội, Hoàng đế nếu không chọn, phủ nội thị tuyển lựa hơn phân nửa sẽ chọn người có tư sắc tốt, lại có chút đầu óc, hiểu được phải biết ưu ái cho những công công có quyền hành một ít lễ vật, nếu là hàng ngũ phẩm trở lên, lại không có gia thế chống lưng, liền chỉ có thể tha thiết mong đợi may mắn rút xuống đầu mình, trở thành một trong mười người cuối cùng.

Bách hoa yến có lệ được tổ chức ở Huyền cung Tây uyển đã nhiều năm, cho đến khi Hắc Hoàng tiền nhiệm, ngự khẩu đổi tên thành Bách hoa khánh hoà yến, tức ngoại trừ phi tần, còn cùng quần thần vui vẻ nữa, mang ý chân thành hài hoà, trong tiệc không nói chuyện công sự, chỉ thưởng người và hoa, đối với thần tử mà nói, được mời đến là một vinh quang cực lớn, Tả tướng Hữu tướng lễ nghi chu toàn, trang phục long lẫy tham dự.

“Các ái khanh không cần giữ lễ tiết, tối nay cứ việc thống khoái.” Hắc Kinh nằm nghiêng trên chủ vị, liếc trọng thần bên dưới, tựa tiểu phi tiểu, Đức phi Trịnh Tương Tương tay nhỏ nhẹ đấm vai trái hắn, Thực phi Lạc Phù Linh bóp vai phải, Hiền phi Tiêu Uyển Dung gối đầu lên chân Hoàng đế, thỉnh thoảng nhẹ phiêu ánh mắt lên trên.

Ca vũ du âm là trò tiêu khiển không thể thiếu trong yến hội, vũ giả cùng nhạc giả của Bách hoa khánh hoà yến đều do phi tần đảm đương, bởi vì có cơ hội đạt được nhiều sự chú ý hơn, đương nhiên cũng sẽ tranh giành đến sứt đầu mẻ trán.

“Tạ chủ vinh ân.” Tả tướng bên trái, Hữu tướng bên phải, ranh giới rõ rệt, tuy nói không cần giữ lễ tiết, nhưng trong yến hội đều là người đầu ấp tay gối bên người Hoàng thượng, làm thần tử nào dám loạn ngấm mị sắc, càng đừng nói đến động tay chân, nếu không cẩn thận đắc tội cung phi nương nương nào đó, đợi ngày cáo trạng, chưa nghĩ đến kết quả ra sao, chỉ cần tưởng tượng cảnh tượng kia, cũng đủ khiến bọn họ mất xem mũi, mũi nhìn tâm, thu liễm sắc dục.

“Đức phi, lực đạo sao lại nhẹ như vậy? Đấm bóp cho trầm mệt sao?” Dem mỹ nữ kéo vào trong ngực, Hắc Hoàng kề sát lại, trêu tức nói.

“Đâu có, nô tì là sợ làm đau Hoàng thượng.” Bị Hoàng thượng nhìn tới ngượng ngùng, e lệ buông hạ tầm mắt, hơi thở Hắc Hoàng liền phả ra bên cổ, làm cho nàng khô nóng như lửa, xuân tình nhộn nhạo.

“Lực đạo nhỏ đến đập ruồi cũng không chết, sao có thể là thương trầm, a? Hảo Đức phi của trầm sao mặt lại hồng như vậy, có phải sốt rồi không? Trầm sờ chút.” Hắc Kinh tà tứ* cười, bàn tay tham nhập vào cổ áo Trịnh Tương Tương, nào phải quan tâm nàng có phát sốt hay không, rõ ràng là khinh bạc, mọi người rõ ràng nhìn thấy tay Hắc Hoàng đặt trong y phục Đức phi, tại ngực trái vân vê xoa bóp.

Tà tứ: Yêu mị mà tùy tiện

“Hoàng thượng...” Trung Nguyên nữ nhân bản tính dẫu sao cũng bảo thủ, tại nơi đông người bị đùa bỡn như vậy, thật sự cảm thấy thẹn, hướng hồ nàng là Đức phi, không thể ở trước chúng gia tỷ muội đánh mất đoàn trang, nếu không ngày sau sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ, bởi vậy cho dù sớm ý loạn tình mê, nàng vẫn giữ một tia lý trí, không dám phóng dăng thờ dốt ra tiếng.

“Xem ra Đức phi xác thực ngọc thể an lành a, ân? Thực phi cũng phát sốt?” Rút tay ra, dấy mắt trào phúng nhìn về mặt bất mãn của nàng, rõ ràng muốn, còn cố tình ra vẻ, Hắc Kinh ngược lại chú ý một nữ nhân khác, không giống Trịnh Tương Tương rụt rè như danh viện thực nữ, Lạc Phù Linh lại có vẻ thành thực hơn.

“Hoàng thượng, nô tì cảm thấy ngực có chút khó chịu...” Dụ dỗ câu hồn, đôi môi ngang ngược đỏ thắm dụ hoặc bên má Hắc Kinh, nói chưa xong, hai tay đã tự động đưa ra kéo tay Hắc Hoàng đặt lên ngực, mượn nhiệt độ lòng bàn tay nam nhân, an ủi cơ khát tịch mịch lâu ngày.

“Thật sao, trầm xem xem.” Kéo mở sa mỏng, liền nảy ra cặp hồng đào căng phồng xinh đẹp, là nam nhân khác thì đã nhìn không được nghĩ muốn bóp một phen, Hắc Kinh thể nhưng lại thuần túy thưởng thức, mặc cho Lạc Phù Linh như thế nào đem bộ ngực dán tại trên người Hắc Hoàng cọ cọ, hẳn cũng bất vi sở động.

“Hoàng thượng, thần có lễ vật đặc biệt muốn hiến Thánh thượng.” Hoắc Hợi đứng dậy, nuốt nước miếng cười lấy lòng nói.

“Trình lên đây đi.” Hắc Kinh quay về phía chúng nữ, thành thạo điều luyện, xem các nàng âm thầm tranh giành tình nhân, quả thật là một lạc thú.

Hoắc Hợi vỗ tay một cái, một đệ quốc nữ tử tóc vàng mắt xanh bước tới, áo bào thuần trắng xẻ tà trong suốt trể ngực lộ vai, một cặp đùi xinh đẹp thon dài, còn có hồng nhũ anh đào khéo léo như ẩn như hiện, khuôn mặt trái xoan cao ngạo bày ra nụ cười băng lãnh câu hồn động phách, tựa như một đóa tuyết liên sinh trưởng trên đỉnh núi thanh cao thoát tục.

Hắc Hoàng chăm chú nhìn người trước mặt, trong mắt lấp lánh ánh lửa, Hoắc Hợi liền biết Hắc Hoàng động tâm, nịnh nọt nói: “Đây là đệ quốc thánh nữ, thanh nhã cao thượng, thần ngẫu nhiên có được, nhưng không phải long thân thánh thể không dám lấy đỉnh, bởi vậy muốn hiến lên bệ hạ, kỳ thần long mập hợp, thiên địa vĩnh an.”

Trịnh Đắc Phủ vừa nghe liền hoảng hốt, khẩn trương lập tức can gián: “Hoàng thượng, đệ nhân không rõ, không phải tộc ta, không thể lâm hạnh, không có dòng máu tinh thuần thánh khiết của Huyền Minh Hắc triều, thỉnh Hoàng thượng suy nghĩ kĩ càng.” Bách hoa khanh hoà yển là nội yển cấm cung, Hoắc Hợi thể nhưng mang nữ nhân không thuộc hậu cung tham gia, tổn hại thể thống, nhất định là bụng dạ khó lường!

Hai người còn muốn đôi co, đã thấy Hắc Hoàng bỏ lại ba vị phi tần trên chủ vị, một mình đi tới trước mặt nữ tử, nâng một nhánh tóc vàng lên nhẹ hôn.”Phu nhân tên gọi là gì?” Kiến liệt tâm hỉ* là bốn chữ đầy đủ nhất miêu tả vẻ mặt của Hắc Hoàng giờ phút này.

Kiến liệt tâm hỉ: Nhìn thấy con mồi mà vui vẻ

Ai ngờ nữ tử kia chỉ nhẹ nhàng liếc nhìn Hắc Hoàng một cái, liền quay mặt đi, cái nhìn kia không nặng không nhẹ, giống như sa mỏng che mặt, có thể nói hoàn toàn kích khởi dục vọng của Hắc Kinh, hẳn bá đạo đưa tay nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nữ tử, cúi người liền hôn giống như một hồi thiên lôi hỏa địa, chẳng những khai mở phá thành xâm lược toàn bộ mật địa của nữ tử, đầu gối cũng cuồng vọng chen vào giữa hai chân nàng, suông sã càn quấy.

Thế gian bao nhiêu nữ nhân có thể kháng cự cướp đoạt phóng khoáng hữu lực, tác cầu nhiệt tình nóng bỏng cỡ này, không có. Vừa ngừng hôn, nữ tử đã xụi lơ trong vòng tay Hắc Hoàng, khuôn mặt trắng như tuyết ửng hồng, hai tay vô lực chống cự, trong mắt Hắc Hoàng xem ra càng giống khiêu khích.

“Trăm muốn người!” Hạ phúc căng trướng, dục vọng như dã thú phá ra, đôi môi khêu gợi nhẹ khiêu khích cọ xát khoe môi nữ tử, nụ cười xấu xa mỉa mai hoặc tâm nữ nhân. Hắn cũng không phải yêu cầu, mà là trực tiếp thi hành!

Tám gã thị vệ cường tráng cao lớn bước vào, trong phạm vi bảy bước quanh Hắc Hoàng kéo một hoàng trướng cao hơn nửa người lên, che đi toàn bộ cảnh sắc bên trong, ngoài trướng hơn trăm người nghe thanh âm Hoàng phu hoan duyệt, cùng tiếng kêu *** mỉa mai yêu kiều của đệ nữ, mặt đỏ tim đập, vừa đỏ kị vừa cảm giận, Tả tướng Hoắc Hối thì lại đắc ý đánh mắt hướng Hữu tướng thị uy, đối với người đồng sàng cộng chẩm ưu ái, là bệnh chung của đế vương xưa nay, đương kim Hắc Hoàng cũng sẽ không ngoại lệ.

18. Chương 17

Nữ nhân đó tên là Tô Nhuế, về sau được ban thưởng Hương Lâm điện, danh xưng Tô phi, tuy không có phẩm cấp chính thức, nhưng Hắc Hoàng liên tục một tuần, mỗi đêm đều ngủ lại Hương Lâm điện, thậm chí mang theo khắp nơi, một khắc cũng không rời, còn phá lệ cho phép nàng tiến vào ngự thư phòng, thương yêu cưng chiều rất rõ ràng, sau khi Thánh thượng cố ý lập Tô phi, đồn đãi ở Tây uyển lại bắt đầu ồn ào huyền ảo, nửa thật nửa giả, Đức Thực Hiện tam phi vốn cố tình quan vọng, nhưng xem đại thể tựa hồ thiên về Tô phi, đành bất chấp thân phận, tạm thời buông xuống điệu bộ cùng ý khinh thường liên tiếp bài phóng Hương Lâm điện, mưu cầu lợi ích về sau.

Mà Hàn ngự thê tại Quế Mộc viện thì nhanh chóng bị mọi người ném ra sau đầu, khôi phục không người dò hỏi như trong dĩ vãng.

“Công tử, Hắc Hoàng không tới, người sao một chút phản ứng cũng không có?” Tích Thu cùng Mặc Bắc hai người ngồi xổm trong hậu viện làm cỏ, nhân lúc rảnh rỗi tán gẫu một chút.

“Hắn nếu thật sự vĩnh viễn không đến, ta đại khái sẽ hưng phấn đến dẫn hàng cao ca* đi.” Mặc Bắc cười cười, trên tay động tác không ngừng, mũi rơm tự bện che đi hơn phân nửa ánh nắng gay gắt, nhưng làm việc dưới nhiệt độ cao vẫn khiến y mồ hôi như mưa.

Dẫn hàng cao ca: Cát cao tiếng hát

“Ý của người là Hắc Hoàng sẽ có thể lại đến? Chính là trong cung nghe đồn Hắc Hoàng thương yêu Tô phi đến vậy, như hình với bóng, còn nói Hắc Hoàng đã chuẩn bị lập Tô phi làm Hoàng hậu.” Tích Thu nghiêng đầu, nghĩ không ra đạo lý, công tử sao lại tự tin như thế.

“Chỉ là đồn đãi, người nọ không chính mồm nói ra thì sẽ không tính.” Tại hậu viện có một vườn rau y rất thích, ngự thiện phòng mất cửu khinh người, Hắc Kinh mỗi lần đến, đều cấp bọn y món ăn thực ngon, Hắc Kinh không đến, liền bỏ đá xuống giếng đổi thức ăn như ôi như thiu, ai.

“Công tử người như thế nào chắc chắn Hắc Hoàng còn có thể lại đến, hắn sẽ không lập Tô phi làm Hoàng hậu?” Tích Thu phỏng đoán Hắc Hoàng, giống như trong nước đục bắt cá, đừng nói bắt không trúng, ngay cả lướt qua đuôi cá cũng còn không được.

“Bởi vì giống nhau.” Đại công cáo thành, Mặc Bắc đứng dậy, lấy mũi rơm quạt mát, gió nhẹ hiu hiu, cả người khoan khoái.”Về mặt hắn trên yến hội nhìn nàng giống như nhìn ta mười ba năm về trước, phản ứng của Tô Nhuế... Cũng cùng trước kia không khác bao nhiêu, nhiều nhất hai năm, ngắn nhất một tháng, Hắc Hoàng sẽ chán thôi.” “Hàn ngự thê” đêm đó chính là tam sinh hữu hạnh, ngàn dặm chọn ra một người, có thể tham dự Bách hoa khánh hoà yến, bất quá địa vị thấp kém, đương nhiên là bồi ở vị trí thấp nhất, Hắc Kinh không nhìn thấy y, y trái lại đem hết thảy nhìn rõ ràng.

“Công tử là nói kỳ thật Hắc Hoàng cũng không phải thích Tô phi đến vậy?” Là thế này phải không?

“Không, hắn thích, phi thường thích, cho nên đối đãi với nàng mới đặc biệt như thế.” Mặc Bắc thu khí cụ, đi vào trong phòng. Tích Thu càng nghe càng mơ hồ, tò mò càng tăng lên, vội vàng đuổi theo Mặc Bắc tiếp tục hỏi: “Nếu thích, vì sao công tử vẫn cho rằng Hắc Hoàng sẽ chán Tô phi?”

Mặc Bắc đối với nghi vấn này chỉ vui đùa một câu: “Bởi vì hấn lạm tình.” Không cần giải thích thêm, Tích Thu nha đầu này thông minh nhạy bén, loáng thoáng cảm nhận được thái độ Mặc Bắc đối Hắc Hoàng tựa hồ có chút biến hoá, không phải loại hảo cảm gần gũi qua thời gian dài, cũng không phải loại ngôn ngữ cơ thể có thể biểu đạt được, mà là càng trầm ổn thấu triệt.

Nếu để nàng so sánh, lúc trước công tử coi Hắc Hoàng như hồng thuỷ mãnh thú, trốn tránh còn sợ không kịp, Hắc Hoàng uy hiếp không cho y trốn, y liền hoàn toàn đem sắp xếp của Hắc Hoàng vứt ra sau đầu, ngăn cách thành hai thân xác không thể câu thông. Hiện tại công tử lại bỏ đi một tầng tuyệt đối coi thường, ánh mắt thanh minh, dường như cho dù hầu hạ Hắc Hoàng, cũng là một hồi chiến tranh ngang sức ngang tài, không phải phụ cùng thiếp*, cũng không phải Hoàng cùng dân*, mà là nam tử cùng nam tử.

Phu cùng thiếp: Chồng và vợ; Hoàng cùng dân: Hoàng thượng và dân đen

“Công tử, lần trước Hắc Hoàng đến có phải phát sinh chuyện tốt hay không? Bằng không người gần đây sao lại có cảm giác không giống.” Tích Thu nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng này, ngày ấy nàng không có mặt, không có cách nào lên nhìn trộm, thật sự đáng tiếc.

“Không có chuyện gì tốt.” Chỉ là ngoài ý muốn biết được một chuyện thực sự đánh thức tâm tư mù quáng của y mà thôi.

Bất luận mười ba năm trước hay là mười ba năm sau, bất luận y có lý khai nơi này không, bất luận quan hệ của hai người là truy đuổi, xa cách hay là tương luyện, từ thời khắc nhập Hắc gia môn kia, y trong mắt Hắc Kinh đã không có cái gì gọi là công bằng, có lẽ lúc trước là bị phần bá đạo cùng nhiệt tình kia cuốn sạch đi tất cả suy nghĩ, chung tình với hấn, tin tưởng hấn, nghe theo an ủi cùng ngạo mạn của hấn, hai năm đánh mất bản thân, lại không nhớ rõ hai người trong lúc đó rốt cuộc là vì cái gì ràng buộc sâu đến thế.

Không có, từ đầu đến cuối đều không có, chính mình chưa cho, Hắc Kinh cũng vậy, bọn họ du sơn ngoạn thủy, phong hoa tuyết nguyệt, như hình với bóng, vân vũ vu sơn, có thân mật, có mặn nồng, thế nhưng lại yếu ớt không chịu nổi một kích.

Đặt tay lên ngực tự vấn lòng, hồi tưởng mười một năm trước, là đoạn thời gian Hắc Kinh dần dần xa cách, chính mình tha thiết chờ đợi cái gì? Là Hắc Kinh hồi tâm chuyển ý, sau đó thì sao? Tiếp tục dính tại một chỗ, cùng ăn, cùng ngủ, tình nhân thời thời khắc khắc quan tâm tới mình, trân trọng mình, đây thực là điều bản thân muốn hay sao?

Nếu là một năm trước, y sẽ nói phải, nhưng hiện tại xem ra lại có vẻ nông cạn đến cực điểm.

Mặc Bắc lắc đầu, đổi một thân y sam khô mát, ngồi trước bàn điêu khắc tượng gỗ.

“Công tử ” Tích Thu dậm chân, lòng tràn đầy hiếu kỳ chưa được thỏa mãn, ngứa ngáy khó nhịn, cổ tình y lại giống như không có việc gì, một bộ dạng nhàn nhã.

“Thu Nhi người chờ, trong vòng một tháng, nếu Hắc Kinh tới cửa mà một thân nồng nặc hương son phấn hoặc mùi rượu bụi bặm, người cứ nói ta đã ngủ, sau khi tắm rửa quay lại, mới để cho hấn tiến vào.” Không cam lòng phí thời gian mười năm kia, uống phí vô ích, dù làm xằng bậy cũng phải quay về vốn có, Mặc Bắc khóe miệng khẽ nhếch, hiềm thấy nổi lên tâm tính kẻ.

Ta xì poi a~ Chương sau ám áp hiềm thấy nhá, đi suốt nửa chặng đường mới có được 1 chương vợ chồng nhà này hoà nhã với nhau, haiz

19. Chương 18

Lại qua một tuần, hoàng hôn ngày hôm đó, Tích Thu tới ngự thiện phòng linh bữa tối trở về, xa xa liền thấy Hắc Hoàng đang muốn đi vào Quê Mộc viện, nhớ tới công đạo của Mặc Bắc, thầm kêu không xong, vội vàng ba bước biến thành hai bước, che trước mặt Hắc Kinh, cười cười che giấu.”Hoàng thượng cát tường.”

Tỳ nữ cũng dám cản trở cước bộ của hấn? Hắc Kinh có chút khó chịu, khóe mắt thoáng nhìn qua thứ nàng bưng trên tay, mi phong nhú lại, hừ nói: “Đây là cái thức ăn cho chó gì.” Bánh mì để qua đêm vừa cứng vừa lạnh, rau xanh đã bắt đầu phiếm vàng, khoai tây mọc mầm, còn có vài miếng thịt mỏng đến cơ hồ không thể nhìn ra.

“A? Đây... Ngự thiện phòng còn không phải đều như vậy, đồ tốt lưu cho cung phi cùng Hoàng thượng ăn, không tốt đương nhiên là...” Hắc Hoàng sắc mặt âm trầm làm cho thanh âm của Tích thu càng ngày càng thấp, đồng thời cũng tự thừa nhận hôm nay công tử hẳn là “còn tỉnh”.

“Người đi ngự thiện phòng truyền lời cho trẫm, kêu tên thích tự tiện chủ trương này làm việc sạch sẽ chút.” Hắc Kinh hừ lạnh, quay đầu nhập thất.

“Tuân chỉ.” Tích Thu gian xảo nheo mắt, cáo mượn oai hùm, rốt cục bắt được cơ hội giáo huấn tên thiện giam* công công đáng ghét này một chút, ha ha, xem nàng không chinh bọn họ kêu cha gọi mẹ mới là lạ! Nàng cực kỳ vui sướng quay ngược trở lại con đường vừa đi.

Thiện giam: Giám sát phân phối thức ăn

Trong phòng không ai, Hắc Kinh nghe thấy hậu viện có tiếng cười, tìm theo tiếng mà đến, liền thấy trong lòng Mặc Bắc có một tiểu cô nương, y vừa tắm tốt điều khắc, vừa kể chuyện, nữ hài phấn điều ngọc mài, khuôn mặt nhỏ hồng hồng vô cùng hoạt bát đáng yêu, bị Mặc Bắc chọc cho cười khanh khách.

“Tiểu quỷ ở đâu ra?” Bộ dáng hai người hoà thuận vui vẻ không biết tại sao thực không vừa mắt, Hắc Kinh ngữ khí trầm nặng, chất vấn.

“Đừng làm mặt hung dữ như vậy, người dọa sợ nàng.” Tiểu cô nương co rúm lại lùi sâu vào trong lòng, cánh tay nhỏ bé ôm mình gắt gao.

“Tiểu quỷ này là ai? Ai dám can đảm đem tiểu quỷ nhà mình đưa vào trong cung!” Run rẩy giống như tiểu bạch thỏ, Hắc Kinh chán ghét mím môi, vẻ mặt lại càng không tốt, khiến nữ hài ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hẳn.

“Tiểu quỷ nhà ai? Là tiểu quỷ nhà người đấy! Ngay cả nữ nhi của mình cũng nhận không ra, người này thân làm cha thật sự là...” Mặc Bắc liếc hẳn một cái, cúi đầu nhẹ hống tiểu cô nương bị chấn kinh, nàng trên cổ đeo một khối trường mệnh khoá, mặt trước có bốn chữ khắc phú quý bình an cùng hoàng gia đồ đẳng*, bên trên có con số mười bảy, mặt sau còn đề một cái tên, Đóa.

Đồ đẳng: Biểu tượng

“Nữ nhi của trẫm? Nó sao lại ở đây?” Hoàng thất quy định nữ nhi qua bảy tuổi sau sẽ rời khỏi mẫu phi, tập trung đến Từ Hữu viên tiếp nhận giáo dục, không cho phép thì không được rời khỏi.

“Tiểu hài tử mới vài tuổi đã phải rời mẹ, đương nhiên sẽ nhớ mong, chạy đến Tây uyển còn có thể làm gì a.” Y sáng sớm vậy nước quét nhà, nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ, trở mình đi đến phía sau giả sơn ngoài viện thì phát hiện thấy Tiểu Đóa, người bản hề hề, đầu gối bị ngã chảy máu, mang về bôi thuốc, lúc sau Tích Thu hỏi thăm mới biết được căn nguyên sự tình.

Quy định này thật là không có tình người, mới bảy tuổi, nhỏ như vậy hẳn là phải ở bên mẫu thân hưởng thụ tình cảm gia đình mới đúng, làm gì mà phải vội vã dạy dỗ.

“Mẫu phi nó ở cung nào? Tên gọi là gì?” Mặc Bắc nghe ngữ khí của hắn chỉ biết hắn đang nghĩ muốn sau này tính sổ, không khỏi chậm chạp nói: “Nữ nhân của người sinh hạ nữ nhi cho người, người chẳng những không nhận ra, ngay cả mẹ của nó cũng không biết, người còn có mặt mũi đi khỏi bình vẩn tội? Không cần, mẫu thân của nó sớm chết bệnh, một hài tử cô linh linh* ở Từ Hữu viên, huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ kia làm sao có thể để cho một đứa nhỏ cái gì cũng không có yên thân, người tìm quỷ phạt đi thôi.” Mặc Bắc ôm lấy tiểu hài tử, không thêm quan tâm tới tên hỗn đản kia.

Cô linh linh: Đơn độc một mình, không người quan tâm

“Đừng sinh khí với trẫm, trẫm khó lắm mới đến được một lúc, người không thể ôn thuận một chút được sao.” Hắc Kinh theo Mặc Bắc nhập thất, nhìn y đối tiểu quỷ vừa dỗ dành vừa chơi đùa, nhìn lại đối đãi với mình thật đúng là một trời một vực.

“Hắc Kinh, người không biết Tiểu Đóa miệng không thể nói sao? Năm Tiểu Đóa sáu tuổi, Thiên Ân viện Mẫn nương nương bệnh chết, không người hỏi tới, xác chết sau bảy ngày mới được phát hiện, Tiểu Đóa ngồi bên cạnh mẫu thân, khóc đến cổ họng nhiễm trùng chết ngất đi, từ đó dây thanh quản bị tổn thương, thành người câm, cho nên nó mới có thể bị huynh trưởng tỷ muội khi dễ xa lánh, cho nên nó mới không nhả nhin

nổi trộm chạy đến Tây uyển, muốn tìm người mẫu thân vĩnh viễn không thể tìm thấy của mình.” Mặc Bắc biểu tình nghiêm túc, vô lực thở dài.”Người đến chỗ ta, tình cờ gặp nữ nhi của mình, lại không có một câu quan tâm, chỉ cầu ta đối với người hoà nhã một chút... Hắc Kinh, lòng dạ người là làm bằng sắt đá sao!”

“Không phải là một hài tử nương đã chết lại bị câm thôi sao, có cái gì đặc biệt chứ, người nếu không hài lòng, trầm hạ chỉ người chuyên trách đến chiếu cố nàng, đừng để cho người khác khi dễ là được.” Hắc Kinh không cho là đúng, không biết vì sao lại chuyển thành cãi cọ rồi.

“Ta không hiểu... Ta quả thực không hiểu, người vì cái gì có thể lạnh lùng như vậy.” Nhắm mắt, giờ phút này y thực cảm thấy chính mình cho tới bây giờ chưa từng nhận thức Hắc Kinh.

Không biết là xúc động ở đâu ra, cũng có thể là khoảnh khắc, hần thấy trong mắt Mặc Bắc thất vọng thật sâu, Hắc Kinh mới làm ra một chuyện có thể cả đời cũng sẽ không làm qua ồm thân thể nhỏ nhỏ mềm mại kia, đặt lên đùi của mình, tuy là như vậy, tay chân hần lại đông cứng làm sao cũng đều không được tự nhiên.

Tiểu cô nương sợ người lạ, lại còn là ma vương hung ác vừa nãy, khiến nàng sợ hãi liều mình giãy dụa muốn trở về trong lòng ngực an toàn của đại ca ca.”Tiểu quý người đừng lộn xộn! Ngã xuống trầm sẽ mặc kệ!” Luống cuống tay chân bắt lấy thân hình sâu nhỏ nhúc nhích muốn bỏ chạy, Hắc Kinh cực kỳ buồn bực, lại không dám dụng lực, nếu không sợ xương cốt mềm nhũn kia sẽ bị hần làm nát mất.

Tư thế ngốc ngốc của Hắc Kinh đều bị Mặc Bắc thu vào đáy mắt, y lén lút trộm cười, vừa vặn đúng lúc Tích Thu trở về, còn bưng một mâm cơm ngon rượu ngọt, vừa đúng bữa tối.”Sách! Thịt cá.” Không nghĩ cũng biết là Hắc Kinh chỉ đạo.

Mắt liếc qua một cái, thấy Hắc Kinh không giữ nổi Tiểu Đoá, Mặc Bắc hảo tâm trợ giúp hần một tay, xuất ra một con rối gỗ thủ công nhỏ bằng lòng bàn tay, điêu khắc thập phần tinh xảo, cẩn thận nhìn lại, nơi góc có chút lỗi, một điểm hơi gồ lên, nhưng chính thể mà nói vẫn thực đẹp, một con búp bê nam lưng mang giỏ cá, sách theo một lưới vỏ sò, tay phải còn nắm tay một búp bê nữ ôm giỏ, trong giỏ cũng có một chút cá, búp bê nữ nhìn búp bê nam, búp bê nam nhìn búp bê nữ, khóe miệng mỉm cười hạnh phúc, là một đôi vợ chồng ấm áp.

“Tiểu Đoá ngoan, này cho người, đừng khóc.” Mặc Bắc sờ sờ đầu nàng, vừa mới đưa cho nàng, búp bê đã bị Hắc Kinh cướp mất.

“Người làm gì vậy?”

“Đây là người khác.” Hai tay bán tàn phé khắc ra đồ chơi tinh xảo bực này thật không dễ dàng, tất nhiên phải dụng kiên nhẫn thật lớn cùng thời gian dài, Hắc Kinh híp mắt không hiểu được đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên nói: “Ta muốn.” Dứt lời liền làm như không việc gì đem búp bê gỗ thu vào trong ngực.

“Người ăn cướp a, trả lại cho Tiểu Đoá, ta là cấp cho nàng.” Tiểu cô nương mếu máo, bị thương muốn khóc, chán ghét đại ma vương này, cướp đi món đồ chơi đáng yêu của mình.

“Trầm dùng cái này đổi là được.” Hắc Kinh đông đảo tây tìm, mới tìm được món đồ chơi nhỏ, hần thả một khối thanh ngọc xanh biếc trong suốt vào lòng bàn tay Tiểu Đoá. “Đây là tảng đá toả hương, còn có thể biến sắc.” Thấy tiểu quý dường như thiếu hứng thú, hần dứt khoát đưa đến trước mũi nàng, còn giơ lên dưới ánh sáng cho nàng xem, quả nhiên ánh sáng bị khúc xạ, khối ngọc xanh biếc bắt đầu đổi màu, biến thành u lam nhạt nhạt, mùi cũng theo đó chuyển hoá.

Tiểu cô nương tò mò mở to hai mắt, rốt cục an phận, ngoan ngoãn ngồi trên đùi Hắc Kinh, tất cả lực chú ý đều bị tảng đá xinh đẹp hấp dẫn, có lúc ngửi ngửi, lại có khi cầm lên soi soi, lộ ra lúm đồng tiền.

Mặc Bắc nhìn Tiểu Đoá vui vẻ, cũng không kiên trì, khối ngọc kia khẳng định có lai lịch lớn, cũng không hỏi rõ, dù sao hần tiền nhiều quyền lớn, quốc khổ là tài sản nhà hần, thiên hạ do hần làm chủ, có gì không thể.

“Gần đây trầm mấy ngày không tới, người có khỏe không?” Tự động nâng đĩa ăn cơm, không hy vọng xa vời Mặc Bắc sẽ để ý hần.

“Tốt lắm, người không đến rất tốt. Người sao? Hẳn là được Tô phi hầu hạ thực sướng khoái đi.” Mặc Bắc thuận miệng hỏi, ăn uống vô cùng tốt, giấy lát đã ăn hết một chén cơm, lại duỗi tay cầm lấy bánh bao nóng hằm hạp.

“Người ghen?” Thử.

“Thoạt nhìn giống sao.” Hắt cho hắn một bát nước lạnh, cộng thêm một cái xem thường.

Hắc Kinh đột nhiên cảm thấy Mặc Bắc có chút không giống, cư nhiên có hỏi có đáp, tâm tình rất tốt, cùng lúc trong lòng hắn có chút suy sụp, cho nên cố ý nói: “Trẫm sung hạnh Tô phi rất nhiều.”

“Ân.”

“Liên tục hai tuần giá lâm Hương Lâm điện, hàng đêm tiêu hồn.” Thừa thắng xông lên.

“Ân.”

“Trẫm ban cho Tô phi không ít lãng la tơ lụa, trân kỳ dị bảo.” Còn không có phản ứng?

“Ân.”

“Người không phải không muốn nói với trẫm sao? Tốt lắm, rốt cục cũng có điểm tự giác của thiếp phi.” Một kích cuối cùng.

Chỉ thấy Mặc Bắc ăn no vỗ bụng, khoái trá ợ vài tiếng, chậm rãi nói: “Kỳ thật ta cũng biết, rốt cuộc vẫn là nữ nhân tốt, thân thể mềm mại, lại có hương thơm, ôm vào trong ngực thật thoải mái, Tô phi kia ta cũng đã ở bữa tiệc gặp qua, nếu có cơ hội cầm sắt hoà minh* một phen, quả thật chuyện tốt hiếm có.” Ý một bộ dáng mơ màng, khiến Hắc Kinh giận đỏ mắt.

Cầm sắt hoà minh: Có duyên vợ chồng

“Người là thê tử của trẫm, còn dám nghĩ tới nữ nhân khác!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, thấy tiểu quỷ dường như lại bắt đầu cựa quậy, vội vàng đè âm lượng quá cao xuống.

“Ta nói rồi, ta đã không còn là Hàn ngự thê, là người cứng rắn muốn ta trở về, bắt buộc ta trở về, uy hiếp ta trở về, thời khắc ta bước ra khỏi Quê Mộc viện, đã báo đáp đủ ân tình, không còn là nam thê đáng thương của người nữa. Không cần một sương tình nguyện như vậy, người thích nữ nhân, ta đương nhiên cũng thích, nếu không gặp gỡ người sát tinh này, ta đã sớm con cháu đầy đàn.” Thu hồi bát đĩa, Mặc Bắc ôm lấy hải tử, lấy ra một khối gỗ chưa thành hình người, dưới ánh nến tiếp tục điêu khắc.

Hắc Kinh, thực sự bùng nổ.

20. Chương 19

Hắn tức giận, trong lòng lại thấy chua xót, nếu Mặc Bắc khẩu thị tâm phi*, vậy hẳn đắc ý còn không kịp, cố tình chính bản thân hắn cũng hiểu rõ, Mặc Bắc là nói thật, nhìn bộ dáng ầm ập của y lúc ôm tiểu hải tử, không phải là tư thái của nhất gia chi chủ thì là gì.

Khẩu thị tâm phi: Lời nói trái với suy nghĩ trong lòng

Hắc Kinh từ trước tới nay chưa có việc nào không thuận lợi, cuối cùng lại thua trong tay Mặc Bắc này, khiến hắn thật đúng là mất hết phong độ.

“Nếu trẫm... muốn người quay về làm Hàn ngự thê thì sao?” Hắn chưa chút hỏi, thanh âm lãnh ngạnh phẳng phất chứa đựng một tia khấn cầu chính hắn cũng không phát giác.

“Ta cự tuyệt.” Mặc Bắc thực dứt khoát chặt đứt vọng tưởng của hắn, y đã từng một hồi thác ái*, một khi quay đầu sẽ vĩnh viễn không hối hận, không muốn lại phải thương tâm một lần nữa.

Thác ái: Quá yêu

“Vì sao? Lúc trước đã bằng lòng gả cho Trầm làm vợ, vì sao hiện tại không được! Trầm có thể đối đãi với người so với trước kia càng tốt hơn.” Hắc Kinh tự tin nói lời hứa hẹn, ý đồ muốn thu hồi tâm Mặc Bắc thập phần rõ ràng.

“Thật tốt? Tốt như thế nào? Được bao lâu?” Liên tiếp hỏi lại ba câu, nồng đậm giấu cợt, Mặc Bắc ngừng khắc, ngẩng đầu, vô oán vô hận, vẻ mặt thản nhiên, nhẹ nhàng nói: “Một người nam nhân, vì sao bằng lòng bị một người nam nhân khác coi như nữ nhân mà đối đãi? Phượng loan hà bí, hoa kiều bạch mã, quá hoả tiến môn*, đối thân nam tử mà nói, là cảm giác gì người có hiểu không? Từ xưa nam tôn nữ ti*, thê coi phu là trời đã là luân thường đạo lý, mà thế nhân lại càng khinh bỉ nam thê nam thiếp, so với nữ thê nữ thiếp còn tệ hơn, Hắc Kinh, người lúc trước liều lĩnh phá bỏ lễ thường dám thú ta làm thê, nội tâm ta quả thực rất cảm động, thế nhưng...” Mặc Bắc dừng một chút, nhìn khuôn mặt âm tình bất định của Hắc Kinh, thở dài.

Phượng loan hà bí, hoa kiều bạch mã, quá hoả tiến môn: Hỉ sự thời xưa phải có hỉ phục khăn thêu phượng bay lượn giữa đám mây, tân lang cười bạch mã mang kiều hoa đi đón tân nương, trước khi vào cửa nhà tân lang, tân nương phải bước qua một chậu than đỏ

Tôn: Tôn quý, ti: Thấp hèn. Nam tôn nữ ti: Nam nhân thì được tôn quý còn nữ nhân thì bị coi là thấp kém

“Bắt đầu từ thời khắc ta tiến môn kia, người đã không còn coi ta là nam nhân nữa rồi, mà là thê, là nam thê, cho nên lại càng phải tôn kính vi phu hơn, ta nghe lời người, người nuông chiều ta, phu muốn tam thê tứ thiếp, thì liền thú thêm vài người, làm sao cần thê thiếp cho phép.” Mặc Bắc lắc đầu, đứng dậy nhìn thoáng qua trong phòng, không xác định lắm kéo ra một ngăn tủ cũ nát, trong đó tầng tầng lớp lớp đều là trang sức của nữ tử, tìm kiếm một hồi, rốt cục tìm thấy chiếc trâm cài tóc bằng bạc giản dị trông như sắp hỏng kia.

“Đây là vật định tình đem tân hôn của hai ta, tóc của nam tử, nhiều nhất cũng chỉ cần một dải băng buộc lên, người lại tặng một cái trâm nữ tử cài đầu cho ta, Hắc Kinh, người coi ta trở thành vật lệ thuộc, giống như thê lệ thuộc vào phu, hoặc thậm chí, người cho rằng dù sao ta cũng là nam nhân, sau khi bị hưu ta cũng có thể tự tìm đường mưu sinh, kì thực so với nữ thê còn thấp hèn hơn.” Y đem trâm bạc đặt trước mặt Hắc Kinh, lạnh lùng nói.”Trả lại cho người, ta từ bỏ. Nếu không yêu không thương, có ai muốn uỷ khuất đi đến bước đường này, lúc trước ta cho người một mảnh chân tâm, người lại coi đó là việc đương nhiên, tùy ý mang ra đùa giỡn, tự cho mình là phong lưu phóng khoáng, ta mệt mỗi mười năm, cuối cùng triệt để hiểu ra, người muốn ta trở về làm Hàn ngự thê là có ý gì, lại để người chà đạp thêm một hồi nữa sao!” Một lỗi phạm lần thứ hai? Nằm mộng!

“Hậu cung còn nhiều nữ nhân, luôn làm tròn bổn phận, hèn mọn chờ đợi một năm chỉ xa cầu người một lần giá lâm, sớm nói người đi tìm các nàng, không cần tái vọng tưởng những thứ người không thể có.” Y Hàn Mặc Bắc không có Hắc Kinh cũng có thể sống khoái hoạt, năm đó bị một phần si mê lưu luyến níu chân, y rõ ràng có bản lĩnh rời đi cũng không nhần tâm rời Quế Mộc viện, hiện giờ cho dù là tầng tầng lớp lớp xiềng xích tơ vàng, cũng trói buộc không được trái tim tự do của y.

Hắc Kinh không nói gì, một câu trách cứ cũng không đối mặt thốt ra được, hắn từng có được tình yêu của Mặc Bắc, hiện giờ lại mất đi, khi đó hắn cho dù chẳng quan tâm, cũng có một Hàn Mặc Bắc cam tâm tình nguyện chờ đợi, giờ phút này phải dùng thủ đoạn bức ép mới có thể giam y lại bên người, nhưng cũng không thay đổi được coi thường trong lòng y.

“Nguyên lai Trầm hiện tại chọc người chán ghét như vậy.” Kéo khóe môi, bất luận là đáng vẽ bề bề của đế vương hay nam nhân uy phong hiện tại toàn bộ đều hoàn toàn biến mất, Hắc Kinh cầm trâm bạc lên, hắn đã sớm quên sự tồn tại của vật này, lớp bạc theo năm tháng mài mòn tróc ra, bại lộ bản chất bên trong, kỳ thật chính là một chiếc trâm bằng sắt, quét lên mình một lớp sơn bạc, giả trang một vẻ ngoài mỹ lệ, nhưng thực ra bên trong đều đã gỉ sét.

“Người tới chỗ Tô phi cũng tốt, đi đám phi tần kia cũng được, người thích hưởng thụ quần tình ủng nguyệt* khoái hoạt, đi, không ai quản người, ta không muốn, cũng không nguyện ý, càng không tất yếu can dự vào làm gì, chính là kính nhờ đừng kéo ta vào trong trò chơi của người, ta chỉ thích cuộc sống đơn thuần.” Phát giác Tiểu Đoá đang gả gặt ngủ trong lòng, Mặc Bắc thật cẩn thận ôm nàng lên giường, bàn tay nhỏ bé gắt

gao nắm lấy góc áo y không buông, cực không có cảm giác an toàn, Mặc Bắc đành phải nằm theo xuồng, vỗ vỗ lưng nàng, hồng nàng ngủ.

Quần tinh ủng nguyệt: Trăng giữa đám sao trời, được sao tôn vinh lên

“Trẫm ghen tị tiểu quý này...” Chăm chú nhìn bộ dáng ôn nhu của Mặc Bắc, Hắc Kinh phá lệ lẩm bẩm, khi nào thì đường đường Hắc Hoàng cũng bắt đầu biết nổi máu ghen, đêm nay thật là có quá nhiều chuyện bất thường rồi.

Đêm dài, Hắc Kinh vốn định quay về Long cung, y tuyệt tình như vậy, không tiếc một đao đoạn tình, nhưng nghĩ vẫn thấy không cam lòng, muốn coi nhẹ lạnh nhạt kia lại thật sự không có biện pháp, giãy dụa không chịu thừa nhận chính mình đã bị đá văng, Hắc Kinh lo lắng kích động, chưa kịp suy nghĩ đã đột ngột đề khí quát: “Trẫm đêm nay phải ngủ ở đây!” Tiếp theo bá đạo chen lên giường, nhắm chặt hai mắt, giả bộ như đã ngủ.

Này sàng đan* cũ kỹ một người ngủ thì vừa vặn, nhét thêm một người nữa liền thành chen chúc, huống chi hiện tại còn thêm một tiểu cô nương, Mặc Bắc bị ép lui vào bên trong, lưng cọ lên vách tường, Hắc Kinh áo choàng cũng không cởi, một thân chính trang* giống như một dây núi chắn bên mép giường, đẩy không ra, cũng không cho Mặc Bắc rời giường, mười phần vô lại, nào có bộ dáng Hắc Hoàng oai phong kia.

Sàng đan: Đệm giường

Chính trang: Ăn mặc chỉnh tề

“Này tên lang quân phụ bạc đáng chết...” Mặc Bắc ở trong lòng mắng, khi nào thì việc hấn Hắc Hoàng lưu lại một đêm khó như lên trời lại trở nên dễ dàng như vậy, Mặc Bắc lăm lăm cười nhẹ, cười hấn sợ bị đuổi đi lại cố làm ra vẻ đúng lý hợp tình, trước kia như thế nào không biết Hắc Kinh cũng ngốc như vậy.

21. Chương 20

Ba người nằm quá giờ thìn, Tiểu Đoá đã ngủ say, thân thể nhỏ nhỏ chen giữa hai đại nam nhân không thoải mái, xoay đến cuối cùng gối lên cánh tay rắn chắc của Hắc Kinh, hai tay hai chân cũng đồng thời, nửa bám nửa đè lên, Mặc Bắc mặc dù hơi thở nhẹ nhàng, nhưng không ngủ, bên tai là tiếng hít thở có quy luật của Hắc Kinh, tần suất phi thường tiêu chuẩn, không hề có kẻ hở, nếu Mặc Bắc chưa từng nghe qua hô hấp ngày đó của Hắc Kinh, chắc chắn đã yên tâm nghỉ hấn ngủ say.

Ai, cảm giác có người nằm trên giường người cả đêm bảo trì cảnh giới thật là vi diệu, Mặc Bắc dứt khoát đứng dậy, thật cẩn thận leo qua hai thân hình một lớn một nhỏ xuống giường, quay đầu lại kéo cái chăn nhỏ đáng thương, mềm nhẹ đắp cho Tiểu Đoá, thuận đường cũng đắp luôn cho ngốc nam nhân đang giả bộ ngủ kia, hai người bọn họ dính nhanh như vậy, chăn bông cũng khó mà kéo cho tốt, Mặc Bắc nhay bén cảm nhận được trong nháy mắt đầu ngón tay chạm vào nam nhân, đối phương cảnh giác tăng vọt cùng sát khí cũng bắt đầu nổi lên.

Thật sự là một con báo tâm phòng vệ quá nặng! Mặc Bắc bắt tay vào gỡ lĩnh kết* của hấn, tháo đai lưng khoan* hắc viền vàng, cởi ngoại bào, sau đó dỡ kim quan trên đầu hấn, Đế vương gần trong gang tấc đến thế, Mặc Bắc mới phát hiện cho dù khi nghỉ ngơi, mi phong hấn vẫn sắc bén như vậy, một chút cũng không ôn hoà.

Lĩnh kết: Nút thắt trên cổ áo

Khoan: Rộng, ở đây là chỉ đai lưng rộng màu đen viền vàng

Nhớ tới hảo hữu trước kia của mình, trước nay chỉ xếp bằng nhập định mà ngủ, ngay cả nằm cũng không chịu nằm, chỉ cần gió thổi cỏ lay, cũng sẽ lập tức phản ứng, Hắc Kinh thể nhưng cũng y hệt như vậy, chắc hấn cũng có hoàn cảnh tương tự. Nhắc tới hảo hữu, Mặc Bắc nhất thời nổi lên tâm trắc ẩn, tay lướt qua má Hắc Kinh, ngón cái đặt sau tai, bốn ngón còn lại đè lên huyệt vị sau gáy, nhẹ nhàng vuốt ve, động tác

này quả thật có thể giúp thư giãn, nhưng nơi tay y chạm lên đều là những chỗ yếu hại trên cơ thể, mặc dù Mặc Bắc bán phé*, không thể dùng sức, Hắc Kinh lại sao có thể thật sự không lưu tâm, hần mặt ngoài giả vờ ngủ chưa sâu, kì thực đã run rẩy cả người, lông tóc dựng thẳng.

Bán phé: Tàn phé mất một nửa, ý nói một tay của Mặc Bắc đã bị phé đi

“Người người này thật đáng ghét, ta còn chưa nghĩ tới muốn giết người, huống hồ người nợ ta nhiều như vậy, cho dù đem sinh mệnh của mình đền cho ta cũng là chuyện đương nhiên.” Nhẹ giọng tự nói, cũng là nói cho Hắc Kinh nghe, Mặc Bắc tay phải tiếp tục ấn, tay trái vỗ vỗ lên trán hần, tựa như ám chỉ hần ngoan một chút, không cần nghĩ linh tinh.

Sau khi gặp lại, tâm tư hỗn loạn, kháng cự cùng né tránh, Mặc Bắc thật sự không có hảo hảo nhìn qua Hắc Kinh, hiện tại đêm khuya yên tĩnh, tâm tình bình ổn, mới nhàn rồi có cơ hội lên nhìn.

Lông mày bướng bỉnh kiêu ngạo nhếch cao, bên dưới là một đôi mắt hoa đào thâm thúy khó lường, khi thì ngoan độc, khi thì đầy tiểu ý, vừa phóng đảng lại vừa bá đạo, vừa bắt kham lại vừa phong lưu, khi vui đùa thì giống như một thi sĩ đa tình hiểu nhiều biết rộng, lúc đứng đắn thì lại là đế vương lãnh khốc tàn bạo vô tình, nhưng mà hơn mười năm qua, khuôn mặt tà mị tuần tú vẫn như năm đó câu dẫn vô số nữ nhân vô oán vô hối vì hần mà chết tâm.

“Đời này của ta từng gặp qua sóng gió lớn nhất chính là người, khiến ta lật thuyền, đánh mất tâm, chìm nổi bao nhiêu năm cũng chính là người, mà điều may mắn nhất vẫn là kết giao được một bằng hữu tốt, không sợ mưa gió, muốn cứu ta từ trong lao ra. Người quý quyết lại hay thay đổi, không thể nắm bắt, vừa vặn là loại hình người miền biển chúng ta ghét nhất.” Mặc Bắc lẩm bẩm, nhìn bên tai trái Hắc Kinh đeo một con thú đúc bằng vàng pha bạc, không khỏi bĩu môi, hai tai chính mình vẫn còn lưu hai lỗ chưa khép lại chứng minh cho sự ngu xuẩn lúc trước, hần thế nhưng tự đi bấm lỗ tai mình, hừ.

“Người nói phái danh y lương được cho Diễm, có làm hay không đó, Tử Liên hoa thật sự không thể cho sao? Vạn nhất Diễm chết... Ai... Còn có đừng đưa mấy thứ loạn thất bát tao gì đó lại đây nữa, người cho là gọi người mang đến bày đây ngoài viện thì ta sẽ nhận sao, ta không cần, người không chiếm được ta, cũng không cần phải giả đáng thương học tập mấy tên công tử ở kỹ viện tặng đồng tặng tây, hay là người coi ta bị ngu ngốc, thu mấy cuộn gấm vóc, sẽ lại vui mừng mà quay lại với người?” Nắm đến mỗi tay, nói đến khô miệng, tên bạc tình đáng chết này vẫn chưa ngủ, Mặc Bắc không muốn cố gắng vô ích nữa, thu tay.

“Thu liễm một chút, miệt mài quá độ, khoe mắt toàn là nếp nhăn, chưa đến bốn mươi mà nhìn như đã ngoài tứ tuần, Thu nhi vài lần đùa ta nói người mặt già đến không thể tin là người tầm tuổi ta.” Phốc, nói đến đây, Mặc Bắc cầm gương đồng tự soi, hình ảnh kia vẫn giống như năm mình mười bảy mười tám tuổi, y nhớ rõ cha dường như cũng có cùng thể chất như vậy, năm mươi tuổi mà nhiều người còn bảo giống với thiếu niên hai mươi, nương vẫn thường oán giận, nếu hai người đi xa, người lạ vừa thấy bọn họ tay nắm tay, đều sẽ dựng thẳng ngón tay cái khen ngợi: Đại nương thật có phúc, cùng nhi tử đi du lịch a. khiến nương tức giận một trận, cha phải chạy nhanh đi mua ít son phấn mới chịu nguôi.

Kỳ thật nương kém cha ba tuổi, trời sinh đoan trang đức hạnh, dịu dàng hiền thực, cho dù không phần không son, trong thôn cũng không có người nào xinh đẹp hơn, chỉ duy nhất khi đứng cạnh cha, mới bị người ta hiểu lầm, khuôn mặt cha có chút ngây thơ giống tiểu hài tử, dù ở trên biển phơi nắng đến phơi nắng đi, cũng không khác là bao, thế nhưng hần là một người cha rất vĩ đại, có dũng khí không ai sánh bằng, xả thân cứu người, vẫn luôn là kiêu ngạo trong lòng Mặc Bắc.

Dưới ánh nến lập lòe, từng đao từng đao khắc ra nhớ nhung trong lòng, búp bê nam là cha, búp bê nữ là nương, mấy ngày nữa là ngày giỗ cha nương y, y không thể quay về, chỉ có thể ở lại nơi cung điện xa xôi này.

Trên giường Hắc Kinh hơi mở mắt, nhìn ánh mắt chuyên chú của Mặc Bắc, nghĩ nghĩ, hai mắt nhẹ khép, thật sự ngủ.

Hôm sau.

“Hoàng thượng, nên vào triều.” Ngoài cửa Lý Tổ lên tiếng nhắc nhở.

Hắc Kinh chấn động, vừa tỉnh giấc liền phát giác trên ngực có gì đó đè lên, hai tay nhanh như chớp đưa lên muốn loại bỏ uy hiếp, lại bị tiếng cười thanh thúy ngăn lại chững phong, hoá ra là tiểu quỷ.

Hắc Đóa ngủ sớm dậy sớm, phát hiện đại ma vương hung ác đang nằm cạnh mình, vì sợ hãi mà thăm dò một chút, từ thăm dò lại càng ngày càng lớn mật, cuối cùng ngồi hẳn cả lên người Hoàng đế, chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Hắn thế nhưng ngủ say đến như vậy... Hắc Kinh nhíu mày, kéo tiểu quỷ đang ở trên người mình nhiều nước miếng xuống, trong phòng không có ai, hắn rất nhanh mặc lại y phục, nhìn thoáng qua gương đồng, không tự chủ được tiến lại soi một chút. “Nếp nhăn?” Nhìn kỹ thì, cũng chỉ như có như không...

“Khư, trầm đang làm gì thế này.” Tự giễu, ra lệnh cho thái giám đem tiểu quỷ đuổi về Từ Hữu viên, Hắc Kinh vội vàng rời đi.

Ta nghỉ cuối tuần về post 1 chương cho các nàng gặm cho đỡ thèm nè ^w^

22. Chương 21

Quế Mộc viện cũng không đặc biệt, trong tam cung lục điện thập lục viện của Tây uyển, tuy là điện các chính thức, nhưng lại là nơi hẻo lánh nhất, khi Hắc Kinh đăng cơ, toàn bộ thể quyền thuộc Bát vương phủ phải dời tới Hậu cung, an bài bố trí đều giao cho thái giám nội thị xử lý, Hàn Mặc Bắc là nam thân, lại bị Hắc Kinh vắng vẻ nhiều năm, đương nhiên liền phân tới nơi xa cung trung tâm nhất.

Từ Long cung tới đây, đi nhanh cũng phải tiêu tốn nửa canh giờ, Hắc Kinh lại cố tình mỗi ngày ghé qua, người ta đã tuyên bố xem thường Hắc Hoàng người, vì sao còn muốn tới, bản thân Hắc Kinh cũng không rõ, chính là cảm giác ở bên Mặc Bắc thập phần độc đáo, cho dù không được để ý, ngồi một bên lẳng lặng nhìn cũng có thể tự nhiên nảy sinh một cỗ an bình, như có gì đó khác thường trong lòng lặng lẽ phát sinh, khiến hắn hoang mang, giống như hút phải thuốc phiện mà hăm sâu, mặt khác lại cảm thấy nôn nóng vì Mặc Bắc ngoan cố cự tuyệt.

“Hoàng thượng.” Hắc Ly quỳ một gối, chấp tay ôm quyền hành lễ.

Trên võ tràng*, Hắc Kinh chỉ mặc một xà cạp võ khố, thân trên trần trụi, mái tóc đen dài buộc cao sau đầu, thuần thực điều khiển nhuần nhuyễn thương, đâm, chém, thu, đều là những động tác cơ bản, cho dù chỉ là một oa nhi mới học thương pháp cũng có thể làm được, nhưng liên tục hai canh giờ, tốc độ, kinh đạo cùng độ chuẩn xác càng ngày càng sắc bén, thật là hảo công phu.

Võ tràng: Nơi dùng để luyện võ, đấu tập

Xà cạp võ khố: Quần có dây bó ống ôm vào chân người luyện võ hay mặc

“Đến luyện cùng trẫm.” Hắn xoay trường thương đảo qua, chính xác câu lấy trường kiếm bên hông Hắc Ly, hất lên không trung.

“Thần tuân chỉ.” Một chiêu vừa ra, chỉ cần một chút sai lầm liền không thể thành, thiếu một thốn, sẽ không chạm được kiếm, nhiều hơn một thốn, nhất định máu tươi ba thước, Hắc Ly lại động cũng không động, một chút run rẩy hoảng sợ cũng không có, phi thân tiếp được trường kiếm, liền cùng Hoàng thượng triển đấu.

Thốn: Hay tắc đồng thân, là đơn vị đo chiều dài sinh học trên cơ thể con người của Trung Quốc.

Hắc Ly thân là đội trưởng đội Hắc vệ cấm quân tinh nhuệ, võ nghệ tự nhiên không thể đùa, khắp Huyền Vũ quốc ngay cả cao thủ như mây, ẩn giả* như núi, kẻ muốn dưới tay Hắc Ly chiếm được lợi, cũng đếm không được mấy người, nhưng cùng Hắc Kinh qua ba trăm chiêu, tình thế lại ngày càng chuyển xấu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, buộc phải ngưng tinh hội thần, mang sinh tử ra đánh cược, mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Ẩn giả: Cao thủ ngầm

Ngưng tinh hội thần: Tập trung toàn bộ sức lực và tinh thần

Hắc Kinh khi còn trẻ, các hoàng tử bị gọi vào võ trường luyện võ, ngoại trừ quyền cước, còn yêu cầu phải thành thực một loại binh khí, đa số hoàng tử đều chọn đao kiếm làm vũ khí, duy độc Hắc Kinh lấy thương, sư phụ lên hỏi hần vì sao chọn thương? Hần đáp: Thương là vua của mọi loại binh khí, binh khí khác gặp thương tất bại. Hoàng giả tuyển vương khí, đã mạnh lại càng thêm mạnh. sư phụ kinh hãi, không ngờ Bát hoàng tử tuổi còn nhỏ lại có tâm tư như thế, lại nhìn Thái tử hơn hần sáu tuổi mà quang lựa kiếm, tự cho mình có bản lĩnh hơn người, chọn một đôi kiếm hoa mỹ, sư phụ tức thì quả quyết tương lai người có thể chường quân giang sơn ngậm đậm, không phải Bát hoàng tử không được.

Ở đây ý câu nói của Hắc Kinh là thương là vua các loại binh khí, còn hần là vương giả mạnh nhất, đương nhiên chọn thương, mà chọn thương thì như hổ mọc thêm cánh, bất khả chiến bại, cũng ngầm hiểu có dã tâm thống trị tất cả, sau này tất trở thành vua. Từ bé đã bá đạo .=

Lời này tương lai quả nhiên ứng nghiệm. Còn nói thương pháp phân lục phẩm, nhất phẩm thần hóa, nhị phẩm thông vi, tam phẩm tinh thực, tứ phẩm thủ pháp, ngũ phẩm thiên trường, lục phẩm là thấp nhất, sư phụ dạy Hắc Hoàng thương pháp chỉ được ba năm, liền vứt thương rời đi, lúc đi trong miệng còn thì thào: “Kỳ tài, kỳ tài, lão phu giờ không còn gì để dạy, đúng là nhận lầm đệ tử rồi.” Tròn mười tuổi, Hắc Kinh đã gần kề nhị phẩm, hiện tại thương pháp lại càng thêm tinh diệu, dù là Hắc Ly cũng không thể chống đỡ.

Thương pháp có 6 phẩm, phẩm thứ nhất là đạt cảnh giới như thần, phẩm thứ sáu là thấp nhất, Hắc Kinh hiện tại đã đạt nhị phẩm

“Thần cam bá hạ phong.” Trường kiếm rời tay, kim thương ngay trước yết hầu, Hắc Ly tâm phục khẩu phục.

“Hành không thể có thể, thể chính là chết, tồn trong ngực, khiến tâm không linh biến. Ly, khuyết điểm cũ của ngươi vẫn chưa có trừ tận gốc.” Hắc Kinh nửa trách nửa cười, huy thương, thân thương vững vàng rơi lên giá, keng một tiếng vang dội lại, đủ thấy có bao nhiêu nặng.

“Thần hổ then.” Hắc Ly mắt đã đọc vạn quốc binh phổ, thông hiểu vô cùng, bất luận là võ công môn nào phái nào, cũng đều thành thạo, vậy mà hiện tại, tự vẽ ra giới hạn, trước mặt Hắc Kinh lại không chiêu không thức như võ giả, ngược lại trầy trật thất thường.

Giải thích một chút: Ở đoạn này Hắc Kinh chê Hắc Ly là đọc quá nhiều binh phổ, mang nặng tâm lý quân thần, không thể thắng vua, dù cố hết sức thì thân thủ vẫn không linh hoạt, nên mới thua

“Ta không phải toàn năng, kẻ địch lớn nhất của bản thân là chính mình, như nước sinh sóng, như lửa hoá lửa. Nói nhiều lần, ngươi vẫn không thể lĩnh ngộ. Trẫm thực nên truy nã Ngô Nghi, đem hần ngũ mã phân thân, cư nhiên bắt ngươi phải nhớ kỹ binh phổ, hừ.” Các hoàng tử thì có sư phụ, còn Hắc Ly là cấm vệ quân lại theo giáo đầu luyện, tránh quấy nhiễu lẫn nhau, đợi đến khi hần phát hiện mệnh lệnh ngu xuẩn của Ngô Nghi, thì đã muộn, những thứ vớ vẩn đáng chết kia đã bị Hắc Ly ghi tạc trong đầu, giống như bèn rề không thể xoá đi.

“Thần đương nhiên sẽ nỗ lực, không phụ hoàng ân.” Hần cũng lo lắng chính mình bản lĩnh không đủ, vạn nhất xuất hiện một thích khách đạt cảnh giới thần hoá, hần bảo hộ Hắc Hoàng không chu toàn, vậy phải làm thế nào!? Nghĩ vậy, chỉ cần có thời gian không phải công tác, hần liền hăng hái thao luyện, cả ngày lẫn đêm, đáng tiếc... Khi còn nhỏ đã tự xây nên một bức tường quá cao, khó có thể đột phá.

“Đừng nghĩ nữa, thương thể của ngươi còn chưa lành, nghỉ nhiều mấy ngày đi.” Hắc Kinh lấy khăn lớn khoác lên người, cơ bụng trắng kiện cùng cơ lưng hơi gồ lên biểu thị dương cương cực kỳ, da thịt màu đồng phiếm một tầng mồ hôi khỏe mạnh, nếu như có vài phi tần ở đây, khẳng định sẽ nhân cơ hội lau mồ hôi, đưa đẩy một phen.

“Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, thương thể của thần đã không còn đáng ngại.” Chuyện gì cũng không thể gạt được mắt Hắc Hoàng, sau lưng quả thực ngẫu nhiên vẫn thấy hơi đau.

“Đám người kia vẫn luôn để mắt tới đây, sắp tới nhất định sẽ có hành động, trẫm không muốn có gì ngoài ý muốn phát sinh, ngươi hiểu không?” Đuối tận giết tuyệt, diệt cỏ phải tận gốc, mềm lòng với người, chính là đối với mình tàn nhẫn.

“Thần hiểu được. Hoàng thượng muốn đi Quế Mộc viện?” Tây uyển gần đây phong ba không ngừng, chỉ vì nửa năm qua Hắc Hoàng ngoại trừ đi Mê lâu vài lần, cùng với tới chỗ Tô phi hai tuần một lần, cơ hồ mỗi ngày đều ghé thăm Hàn ngự thê kia, ngay cả lúc trước một tháng ít nhất một lần Đức phi mỗi mắt chờ mong cũng không được diện kiến Hắc Hoàng, Trịnh hữu tướng đau lòng nữ nhi, lén lút năn nỉ hấn đến thăm dò tâm ý của Hắc Hoàng.

“Ân, tắm rửa rồi đi.” Không biết đêm nay Mặc Mặc sẽ làm cái gì. Hắc Hoàng bản thân cũng không phát hiện, bộ dáng của hấn hiện tại có bao nhiêu dần dợn.

“Thần hộ tống Hoàng thượng.” Không cần hỏi nhiều, Hắc Hoàng còn nghiêm túc tưởng thật. Hắc Ly cúi đầu, trấn an cười, trung thành khẩn cầu người hữu tình cuối cùng sẽ thành thân thuộc*.

Ý nói Hắc Kinh cuối cùng cũng đã động được tâm Mặc Bắc, đạt thành sở nguyện, đúng là trung thành quá mà

23. Chương 22

Đối Hắc Kinh mà nói, tịnh thân sơ tẩy sau đó mới đến thăm, tựa hồ đã thành thói quen, mông mông lung lung trở thành một loại tôn trọng, có lẽ chỉ là không muốn không khí thanh lương kia bị lây dính dù chỉ một chút vị son phấn tục mị, phá hủy tâm tình.

Tịnh thân sơ tẩy: Tắm rửa sạch sẽ

Hậu viện mới dựng một cái lều, dùng gạch gác lên thành một cái bếp, Mặc Bắc, Tích Thu cùng Tiểu Đoá lại trộm chạy tới, ba người ngồi trên chiếu cỏ, nhặt rau chuẩn bị bữa tối, nói nói cười cười, vừa tán gẫu vừa làm việc tựa như người một nhà.

Hắc Kinh đứng ở một góc, bàn tay siết chặt, ngực giống như bị ai bóp chặt đau đớn, lan ra toàn thân, hấn nghĩ muốn cười trừ, nhưng cười không nổi, hấn nghĩ muốn bỏ qua không thấy, nhưng đáy mắt đáy lòng đều là sừng mặt trong sáng nghiêng nghiêng của người kia... Loại tâm tình này... Vì sao lại khó chịu đến vậy...

“Hoàng thượng, thần cáo lui.” Hắc Ly lên tiếng, cố tình nhắc nhở ba người hồn nhiên chưa phát hiện ra có người tới kia.

Tích Thu vội vàng hạ thấp người thỉnh an, Tiểu Đoá vẫn còn đang ngơ ngác nhìn đại ma vương, Mặc Bắc... chỉ liếc mắt một cái rồi cúi đầu tiếp tục nhặt rau...

Hắc Kinh cắn môi đến rướm máu, mới có thể khắc chế nội tâm tức giận như núi lửa sôi trào, mới không buột miệng đem nữ nhi của mình cùng nữ tỳ kia kéo đi xử trảm, hấn đột nhiên không báo trước bước tới, nắm lấy Hàn Mặc Bắc, dưới chân giẫm một cái, thi triển khinh công chưa bao giờ hiển lộ, nháy mắt người đã ở tại Long cung.

Đang muốn đem người thả xuống, lại luyến tiếc buông ra, ôm thật chặt, dường như nếu làm như vậy y sẽ không lại rời đi, Hắc Kinh lực tay lớn dọa người, ghì chặt làm Mặc Bắc đau, mới trào phúng nói: “Người tức giận ta, hạ thánh chỉ ban thưởng một chén độc rượu là được, vẫn tốt hơn ở trong ngực người hít thở không thông mà chết.”

“Mặc Mặc...” Hấn khẽ buông lỏng hai tay, vẫn không chịu thả người, mở miệng muốn nói, nhưng trong lòng tràn đầy những cảm xúc hỗn tạp, khiến hấn không biết nên nói thế nào.

Hắc Kinh là ngôi cửu ngũ chí tôn, là đế vương quyền khuynh thiên hạ, hiện giờ lại giống như bốn* tiểu tử miệng vụng tay ngọc, chỉ biết ôm lấy Mặc Bắc, lưỡi như bị mèo tha mất, ngốc lăng nhìn y. Nhưng này không gì không thể, bằng thân phận của hấn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cho dù không cần, cũng có người bệ đến trước mặt quỳ xuống cầu hấn nhận lấy, vàng bạc không thiếu, quyền thế bức người, nữ nhân của hấn giống như cá bơi dưới sông, thế gian ai dám cùng Hắc Hoàng sánh vai.

Bốn: Đàn dợn, ngốc nghếch

Vẫn là Hàn Mặc Bắc này, gọi lên tình ý chìm nơi sâu nhất trong lòng Hắc Kinh, Hàn Mặc Bắc của mười ba năm trước đây, nhiều nhất cũng chỉ là một trò chơi khiến Hắc Hoàng hao phí chút tâm sức, Hàn Mặc Bắc của mười ba năm sau, không muốn bởi Hắc Hoàng tiếp tục chơi, lại khiến Hắc Hoàng rốt cuộc phong lưu tiêu sái không nổi.

“Nếu không có việc gì, ta phải về, lần sau đừng tùy tiện bắt người, ta cũng không phải đồ vật.” Lời chưa dứt, còn chưa đứng dậy, một đạo mãnh lực đã đánh đến, đẩy y về phía ngược lại, Mặc Bắc bị áp chế trên huyền kim long sàng, mùi xạ hương nồng đậm tràn đến.

“Trẫm không muốn người đi, lưu lại, cùng trẫm.” Vô về hai má non mịn của y, ánh mắt trong suốt như thủy tinh tựa như muốn hút lấy toàn bộ tâm hồn Hắc Kinh, lần đầu tiên, hắn có khát vọng mãnh liệt như vậy, hy vọng người này bởi hắn, không phải bởi hắn buông thả hưởng lạc, mà là bởi hắn trên đường đời dài đằng đẵng, cùng nắm tay bầu bạn suốt đời.

“Ta đã nói rồi, ta không...” Rốt cuộc muốn y nói đi nói lại đến bao giờ a, hửn...

Lời Mặc Bắc chưa nói xong đã bị nuốt hết giữa khí tức nồng đậm của Hắc Kinh, đây chẳng qua chỉ như dùng môi khẽ dán lên cánh môi mà khẽ hôn, không phải kích cuồng như lửa, cũng không phải khiêu khích phiến tình, ngược lại, đó căn bản không giống nụ hôn người tung hoành giữa biển hoa, kinh nghiệm phong phú như Hắc Hoàng sẽ hôn bởi vì ngây ngô như thế, cẩn thận vô cùng, tựa như sợ sẽ khinh suất mạo phạm người trong lòng.

“Không cần cự tuyệt trẫm nhanh như vậy, cho trẫm một cơ hội nữa...” Trái tim áy náy, pháp phòng lo sợ, rất sợ lại một lần nữa bị cự tuyệt không lưu tình, Hắc Kinh dứt khoát nhắm mắt lại, không dám nhìn biểu tình của Mặc Bắc, trán tựa lên trán y, hai người gần như vậy, nhưng cũng xa đến thế, quả là tra tấn.

“... Ta vẫn còn nhớ rõ, khi ta khóc cầu người đừng đi, ngủ lại một đêm, cho ta một cơ hội hầu hạ người, người trả lời ta như thế nào...” Mặc Bắc trong lời nói băng lãnh lại ẩn ẩn run rẩy, y quá khứ đã từng vì sự bá đạo của Hắc Kinh mà đánh mất tâm, hiện tại mới biết, nguyên lai Hắc Kinh ôn nhu so với bá đạo uy lực càng sâu, khiến y cơ hồ khó có thể chống đỡ...

Mặc Bắc cự tuyệt, giống như dội nước lạnh vào lửa nhiệt tình của Hắc Kinh, tứ chi trăm hài dần giá lạnh, hắn khàn khàn thấp giọng nói: “Trẫm sẽ không vì những chuyện trước đây mà giải thích...” Bát nước đổ đi sao có thể thu lại, có phải chính là chỉ loại tình huống này hay không, chua xót cười, nhưng lại không muốn buông tha.

“Đứng lên.” Đã muốn vứt bỏ, thì không thể thu hồi.

Hắc Kinh nản lòng thoái chí, nhưng không như dĩ vãng cường bức Mặc Bắc, hắn mới đứng thẳng dậy, bốn phương đột nhiên vang lên một tiếng khách... rất nhỏ, Hắc Kinh nháy mắt cảnh giác tăng vọt, hai tay vươn ra, ôm Mặc Bắc hướng góc chết trong giường lui vào, giày tiếp theo, trên long sàng thể nhưng xuất hiện thêm mấy dao, thẳng tắp găm vào vị trí hai người vừa mới ở!

“Người ở đây đừng nhúc nhích.” Mắt báo khê đảo, dò xét trong phòng, hắn theo bản năng đẩy Mặc Bắc ra sau, ý muốn bảo hộ rõ ràng.

“Người trúng kiếm!” Mặc Bắc phát hiện sau vai trái Hắc Kinh cắm một con dao nhỏ dính máu, lại nhìn giường bị ba mặt dao găm, góc độ quái dị, rõ ràng là từ bốn phía bất đồng phóng tới, mà dao trên lưng này suy đoán vị trí phóng ra... thế nhưng lại từ phía trong long sàng!!!

Mặc Bắc nhanh chóng xé rách một mảnh tiết y muốn khẩn cấp xử lý vết thương, lại bị đẩy ra.”Không được đụng ta!” Hắc Kinh thô bạo đem Mặc Bắc đặt ở góc giường, quát.

“Thương thế kia phải lập tức băng bó, có khả năng cắt phải mạch máu chính!” Máu chảy như suối đỏ, giờ là lúc nào rồi, còn muốn đề phòng người như vậy! Mặc Bắc chán nản.

“Người câm miệng!” Hắc Kinh nhanh chóng điểm trọng huyệt toàn thân y, khiến y không thể động đậy, bắt chấp Mặc Bắc hoành mi thụ mục*, hắn chậm rãi giẫm lên long sàng, mới vừa chạm vào, phía trên lập tức đổ xuống một mặt nước màu xanh, Hắc Kinh ngã người né tránh, nhưng y bào vẫn bị vương vài giọt, toát ra khối trắng gay mũi, cháy sém đục thủng thành lỗ, đây nếu như rót trên đỉnh đầu... nhất định sẽ ăn mòn đến đầu lâu, não óc cũng chẳng còn.

Hoành mi thụ mục: Trùng lớn mắt

Hắn nhìn như thoải mái ung dung, nhưng một đôi mắt sắc bén đã tiết lộ tâm phòng bị của hắn, một chưởng chân vỡ đại ý* khắc hoa, mảnh vỡ bắn ra bốn phía, cơ hồ phá hỏng toàn bộ gia sức* bài trí, không thấy dị trạng, nhưng lại đẩy đổ một cái bình, chất lỏng trong như nước tràn ra, vô sắc vô vị, Hắc Kinh nhìn mà cười lạnh, đánh vỡ bộ ấm trà bằng sứ danh quý.

Đại ý: Ghế dựa lớn

Gia sức: Đồ trang trí trong nhà

“Hoàng thượng!” Hắc Ly cùng Hắc thị vệ trước tiên hoả tốc chạy tới, Hắc Ly còn chưa vào cửa, thấy bộ dáng Hắc Kinh nghiêm nghị lãnh đạm khoanh tay đứng, kinh hãi, quay đầu lại lập tức ra lệnh: “Các người thối lui ba mươi thước bên ngoài, đối lưng cảnh giới, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tới gần!”

Người vừa tiến vào, mới tới gần Hắc Kinh, liền thân thủ tiếp được thân hình suy sụp ngã xuống kia, miệng vết thương trên bả vai đã chảy ra máu xanh, Hắc Ly nhất thời hoảng hốt, nhanh chóng cởi bỏ y bào Hắc Kinh, lấy cầm bị dày dặn bao quanh thân, hắn thấy Mặc Bắc trên long sàng, lẳng, lập tức cởi bỏ huyết đạo cho y.

“Hắn hôn dẫn làm sao vậy!” Mặc Bắc được tự do, chửi ầm lên, chạy tới bên người Hắc Kinh, Hắc Kinh đã mất đi ý thức, sắc mặt xám như tro, khóe miệng lại càng chảy ra tinh huyết.

“Trước tới nơi an toàn rồi nói sau.” Hắc Ly công Hắc Hoàng, xoay người khai mở mật đạo, ba người liền biến mất.

Ngoài cửa Hắc vệ quân tận trung chức vụ, tuân thủ mệnh lệnh, tuyệt không quay đầu lại, cũng tuyệt không để cho ngoại nhân tới gần hay nhìn lên dù chỉ là một chút.

Ta về rồi các nàng ak, và hết chương này cũng là hết hàng tồn kho rồi, từ tuần sau sẽ cố làm nhanh, ta đang mơ ước hoàn bộ này trước 30-4 để mấy hôm nghỉ ở nhà làm word tặng mấy nàng đã ủng hộ ta:D.

24. Chương 23

Thông lộ tối tăm chật hẹp chỉ đủ một người lớn đi vừa, không khí ngưng trệ, tuyệt không hề thoải mái, hoàng cung trọng địa vì muốn an toàn, phòng ngừa vạn nhất, nhiều ít đều có một vài ám đạo cơ quan bí mật, điểm ấy Mặc Bắc biết, nhưng thể nào cũng không nghĩ tới, dẫn ra thể nhưng lại là nơi thể ngoại đào nguyên như vậy trăm hoa đua nở, cây cối um tùm, chim hót líu lo, dữ thế vô tranh.

“Quốc sư! Quốc sư!” Xa xa nổi bật lên một góc cổ thụ cao chọc trời, bên cạnh là một tiểu mộc ốc nhỏ nhỏ, Hắc Ly lo lắng hô to, hoàn toàn mất đi lãnh tĩnh trấn định lúc trước.

“Gia gia người đang ngủ, ầm ĩ cái gì.” Thanh âm từ trên cây truyền đến, Mặc Bắc ngửa đầu, ánh mắt trời lên lờ lững giữa những tán cây chiếu xuống, thấy không rõ gương mặt người kia.

“Hắc Hoàng trúng độc!” Hắc Ly nói ngắn gọn, đồng thời nhanh chạy vào bên trong, giống như vô cùng quen thuộc kéo chiếc giường trúc ra, đặt Hắc Kinh xuống sau đó hoả tốc ra phía sau mức nước.

“Tiểu tử lại bị ám toán?” Nặng nề đồng một tiếng, trên mặt đất nhất thời xuất hiện thêm vài dấu vết, hiển nhiên là từ chỗ cao trực tiếp nhảy xuống, một lão nhân gia mặt đầy nếp nhăn, đi guốc mộc của người Oa*, mặc hôi bào* rộng, một đầu tóc điểm bạc buộc thành một bó giống như ống pháo cao ngất hướng thẳng lên trời, xem ra có vài phần buồn cười.

Người Oa: Cách gọi người Nhật Bản của người Trung Quốc xưa

Hôi bào: Áo bào máu xám

Lão nhân gia liếc Mặc Bắc một cái, lắc đầu tự cố tự niệm: “Báo ứng, ứng với báo, cuối cùng cũng tới rồi.” Lập tức vào phòng, bạch mi giống như người thấy mùi vị khác thường mà kinh ngạc nhếch lên.”Tu La tang! Làm sao có thể, loại độc này đã duyệt tuyệt rồi mà.” Xốc cảm bị lên, nửa người bên trái Hắc Kinh đã biến xanh, hơi hơi sưng phù.

“Ta thật đáng chết, thế nhưng lại để cho tặc nhân ẩn bên giường mưu hại Hắc Hoàng, quốc sư kính nhờ người! Làm ơn nhất định phải cứu hần trở về!” Hắc Ly tự trách không thôi, tràn đầy hối hận.

“Nói nhiều như vậy để làm chi, trước lấy máu.” Lão nhân từ trên giá lấy xuống dây thừng cùng bao tay vút cho Mặc Bắc, ra lệnh nói: “Để hần nằm úp sấp, tay chân cột chặt vào trụ giường, còn người đeo bao tay vào, y phục phải che kín, miệng mũi cũng không được lộ ra, loại độc này tà ác vô cùng, độc huyết dính lên da dù chỉ một chút thôi cũng có thể bị lây nhiễm.” Mặc Bắc nghe nói ngẩn ra, Hắc Kinh lúc đó nói Không được đụng ta! ... Không phải là phòng bị... mà là.. Bảo hộ...?

“Ngốc lằng cái gì, nhanh lên.” Lão nhân đem cảm bị bị nhiễm đầy độc huyết kia cởi ra, tiểu tử mặc dù là uống đủ loại độc được mà lớn lên, nhưng cũng không có thể chống đỡ lâu a.

Mặc Bắc hoàn hồn vội vàng làm theo, xác định tứ chi đều đã bị trói chặt, khoe mắt thoáng nhìn thấy lão nhân đang cầm một đoản kiếm dài bằng nửa cánh tay, mũi kiếm lóe ngân quang, đột nhiên hướng bụng Hắc Kinh đâm tới! Một kiếm xuyên thủng thân mình, lưỡi dao găm vào giường trúc, nơi vết thương lộ ra, máu tươi tuôn như trút nước.

“Người làm cái gì!!!” Mặc Bắc hoảng hốt, vội vàng ngăn cản lão nhân.

“Độc huyết không mau thanh trừ, để lan tràn tới tứ chi trăm hài sẽ không thể cứu chữa, người không cần lo lắng, vị trí lão phu đâm rất tinh chuẩn.” Lão nhân chia chia, Mặc Bắc thuận hướng nhìn lại, dưới giường trúc không biết khi nào đã đặt vài bồn lớn nhỏ, đều dùng để hứng máu, Mặc Bắc đảo qua, ước chừng mười hai, mũi kiếm vừa mới đâm xuyên thân nằm thẳng chính giữa phía trên một bồn lớn nhất, chính là mới này còn xuất huyết dọa người, hiện giờ lại tí tách nhỏ giọt, một màu xanh thẫm uốn lượn trên thân kiếm, phẳng phát giống như tiếng cười của ác ma.

“Đề tiểu tử xuống, thân thể bị đâm cũng không phải là chuyện thoải mái gì.” Cầm lấy kiếm thứ hai, lão nhân gọn gàng đâm vào một điểm máu thịt lẫn lộn khác, Hắc Kinh mặc dù đang hôn mê, thân thể cũng không tự chủ được mà co rút run rẩy, chấn đến giường trúc cũng phát ra những tiếng khách khách rung động, Mặc Bắc áp chế bên phải, mắt thấy từng lưỡi từng lưỡi kiếm sắc bén lớn nhỏ dài rộng không đồng nhất chậm rãi cắm vào thân thể Hắc Kinh...

“Hắc Ly, cuốn khăn nhét vào miệng tiểu tử, hần sắp tỉnh, vẫn còn ba kiếm nữa.” Tiểu tử quật cường lên, chống đỡ a, Diêm vương có muốn cũng phải bước qua ta, người thế nhưng đừng ngây ngốc để hần lừa đi. Hơ lưỡi kiếm sắc bén trên lửa, bồi được, tái hơ, khoảnh khắc đâm vào thân thể, mùi da thịt bị đốt cháy, mùi tanh của sắt cùng mùi thối của độc được toả ra, tràn ngập gian phòng.

“Ngô !!!” Đau nhức mà tỉnh, Hắc Kinh mở to hai mắt, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, tay bị nắm tới trắng bệch, cổ tay cột vào giường cũng hiện hồng ngân, đủ thấy khổ sở.

“Ổn định lại! Chỉ cần lệch một chút cái mạng nhỏ liền đi tong a!” Lão nhân lời vừa dứt, lại một kiếm đâm xuống.

“A a a !!!” Tiếng kêu đau vừa ra khỏi miệng, hần giống như hao hết khí lực, hai mắt mất đi tiêu cự, hơi thở tiêu thất, đã gần kề cực hạn sinh tử.

“Không tốt.” Lão nhân thấp giọng kêu, xoay thân mở hộp gỗ ra, lấy một khối hắc phiến lớn hơn ngón cái một chút, đưa cho Mặc Bắc. “Mặc kệ người dùng biện pháp gì, cũng phải nhét xuống dưới lưỡi tiểu tử!” Tiếp theo ngồi xổm xuống, xem xét mười đoản kiếm kia.

Mặc Bắc hoảng sợ tiếp nhận phiến sâm kia, nhất thời tay run rẩy so với lúc mới bị thương còn lợi hại hơn, y thử rút khăn ra, nhưng bất đắc dĩ khớp hàm Hắc Kinh cắn quá chặt, đã sớm lâm vào mê man, phiến sâm này làm sao nhét vào miệng hần được bây giờ.

“Hắc Kinh người tên hỗn đản này! Hé miệng cho ta! Có nghe thấy không!” Gọi thế nào cũng không nghe, Mặc Bắc nóng nảy, một tát giáng xuống, tiếng vang to đến mức Hắc Ly cũng phải ghé mắt nhìn, dám cho

Hắc Hoàng một tát, này không khỏi rất... Hắc Ly đang muốn kêu y dừng tay, lại vui sướng thấy trong mắt Hắc Kinh dần dần có tiêu cự, khăn cũng nhả ra, nhưng ý thức tựa hồ lúc này giống như phù dung sớm nở tối tàn.

Nâng mặt hẳn lên, nôn nóng đem phiến sâm nhét vào, nhưng lại vẫn không được, cảm giác lạnh lẽo này không phải thứ Hắc Kinh nên có, nếu hẳn vẫn ích kỷ giống như trước kia, xem người như cám bã, thì cứ lấy mình chần ảm khí là tốt rồi, làm gì phải xuẩn thành như vậy! “Mau ngậm vào cho ta, tên bạc tình đáng chết kia!” Nổi giận rống to, quan tâm lo lắng vô cùng chân thật, Mặc Bắc có muốn cũng không phủ nhận được.

Vẫn vô ích, dứt khoát tự mình hàm ngụ phiến sâm, cúi người cạy mở miệng hẳn, Hắc Kinh sớm mất đi ý thức, miệng lưỡi vô lực, chỉ có thể mặc Mặc Bắc thao túng, đem phiến sâm đặt dưới lưỡi, rời đi, trong miệng Mặc Bắc trừ bỏ mùi sâm thơm ngát, còn có một loại rung động vừa quen thuộc vừa xa lạ...

Gần như cùng lúc, một kiếm cuối cùng cũng đâm vào gần xương quai xanh Hắc Kinh, tích táp... tích táp... Thanh âm quanh quẩn trong phòng nhỏ, phảng phất giống như bom hẹn giờ đếm ngược, không biết kết cục là phát nổ, hay là có thể bình yên dỡ bỏ.

“Người tới nhỏ đi.” Lão nhân kéo tay Mặc Bắc đặt lên mũi kiếm dính độc. “Trước dùng sức đâm đến để, tái một hơi rút ra, động tác phải nhanh, nếu thành công, thì sẽ không chảy ra dù chỉ một giọt máu, nếu thất bại... Huyền Vũ liền có tân quân đăng cơ.”

Mặc Bắc chăm chú nhìn Hắc Kinh một lúc lâu, chậm rãi gạt đầu, nắm chặt chuôi kiếm, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay, Hắc Hoàng thiên hạ vô song, hiện tại vận mệnh... nắm giữ trong tay y hai cánh tay từng bị Hắc Hoàng bẻ gãy.

25. Chương 24

“Không tồi, có can đảm, thương thế của hẳn đã ổn cả rồi.” Lão nhân đi tới phía sau Mặc Bắc, thường thức cười nói. Y xuống tay không chút do dự, quyết tuyệt lại linh hoạt, nếu không phải như vậy, tiểu tử nhất định sẽ chết.

“Còn chưa có thỉnh giáo?” Tầm mắt từ một mảnh giường nệm xanh thẫm quay trở về, y thuật của lão nhân giống như không phải nhân sĩ Trung thổ, hướng hồ người có thể gọi Hắc Kinh là ” tiểu tử”, thiên hạ tuyệt không có người thứ hai.

“Người có thể gọi lão phu là Ngô Ly Tử, nơi này ẩn mật, nhiều năm không có người khác đến thăm, quả thực là quá buồn chán, đi, bồi lão phu đến rừng cây kia hái chút hoa quả.” Lão không khỏi phân trần kéo người, chạy băng băng, hào hứng ngang nhiên, khả Mặc Bắc phía sau lại nghiêng ngả lão đảo, vất vả chạy theo, Ngô Ly Tử đang muốn kêu y người trẻ tuổi sao lại vô dụng như vậy, chợt thoáng nhìn cước bộ chậm chạp, ngồi xổm xuống tò mò kéo vạt áo Mặc Bắc.

“Xú tiểu tử! Trộm kim tàng ti của ta dùng cho nơi này!” Lão tức giận đến oa oa kêu to.

Đột ngột bị nắm không báo trước làm cho hoảng sợ, Mặc Bắc tốt xấu gì cũng là người có căn bản, công phu không kém, động tác của lão nhân cũng không nhanh, chính là không biết tại sao không cách nào đoán trước. Lại nghe tơ vàng này là của lão, Mặc Bắc vội vàng thăm dò: “Xin hỏi tiền bối có thể cởi bỏ không?”

Ngô Ly Tử đứng lên, chỉ nói: “Gỡ chuông cần có người buộc chuông, tiểu tử trói buộc người, cũng chỉ có hẳn mới có thể cởi.” Lão quay đầu đi, nhìn khoảng không màu lam phía xa, đột nhiên lại nói: “Tiểu tử tính tình phá hư, tính cách lãnh ngạnh, ích kỷ bá đạo, không coi ai ra gì, lại âm hiểm giả dối, có đôi khi thậm chí tàn nhẫn vô tình, nhưng hẳn cũng không phải không thể cứu chữa.”

“Vì sao lại nói điều này với ta.” Bất quá hình dung... vô cùng thích đáng.

Lão nhân không trực tiếp đáp lời, tự mình lẩm bẩm nói: “Người đừng trách tiểu tử từng vứt bỏ người, hắn người này nhìn như thiên tài, kì thực vô cùng ngu ngốc, ngang ngược đến nhìn không rõ chân tướng, ngốc nghếch đến không biết mình muốn cái gì, hắn hại người nửa đời người rơi lệ thống khổ, nửa đời sau sẽ vì người mà làm trâu làm ngựa, người cứ việc nô dịch hắn như thế nào cũng được, chỉ cần đóng cửa cài then, cam đoan sẽ để mặc người nặn tròn nặn méo.” Từng từ từng chữ lão nói ra như hiểu rõ tiền ân hậu oán giữa Mặc Bắc cùng Hắc Kinh.

“Lão tiên bói! Người đang nói cái gì a!” Mặc Bắc cười trừ, không biết thế nào lại kéo đến đây rồi.

“Cho nên... Người có thể chiếu cố hắn không?” Đề tài vừa chuyển, Ngô Ly Tử nghiêm nghị nói.

“Ngài nói quá lời, hắn là Hắc Hoàng, đứng trên vạn người, là đế vương chí tôn chí quý, hoàng cung mấy nghìn người hầu hạ đều tùy hắc sai bảo, không cần ta tới chiếu cố.” Mặc Bắc thoải thác tránh né, chính mình bắt quá chỉ là con chim hắc nhốt trong ***g, nào có bản lĩnh lớn như vậy.

“Dù có ngàn vạn người vây quanh hầu hạ hắc, thế nhưng lại không có một người hắc có thể tin, càng nhiều người muốn lấy lòng hắc, lại càng có nhiều kẻ mang tâm cơ muốn mạng hắc hơn, hài tử, người hắc đã biết tâm phòng người của hắc có bao nhiêu nặng.” Trừ bỏ Hắc Ly, cùng mình, người tiểu tử tin tưởng... cũng chỉ có nam tử mang dáng vẻ thiếu niên trước mắt này.

“Đó là bởi vì hắc rất thần kinh...”

“Tiểu tử từng bị người thân thiết nhất ám sát.” Ngô Ly Tử đánh gãy lời của y, nhìn thẳng Mặc Bắc gần từng tiếng nói: “Là nương hắc.”

“Cái gì?... Ngài là nói...” Y, y không nghe lầm chứ...

“Sung Dung phu nhân Mộ Dung thị Hắc Hoàng đời trước là sinh mẫu của tiểu tử, mang thai khó sinh, sau khi sinh hạ nam oa vẫn luôn tha thiết ước mơ thì bất hạnh qua đời, tiểu tử bởi vậy được Tu Nghi phu nhân lúc đó đang nhận vinh sủng đến cực điểm dưỡng dục.” Tiếng Ngô Ly Tử êm tai kể chuyện cũ, Mặc Bắc cũng nghe đến chuyên tâm. “Tu Nghi là nữ tử mỹ mạo trí tuệ, mặc dù được sủng ái, nhưng vẫn không thể hoài thai, sinh hạ long tử, cho nên thỉnh cầu Hắc Hoàng đem tiểu tử ký thác cho nàng, nửa đời sau còn có nơi để nương dựa, Hắc Hoàng đồng ý, mấy năm đầu, Tu Nghi đối xử với tiểu tử như thân sinh nhi tử, thập phần yêu thương, tiểu tử ban đêm luôn thích lôi kéo nương ở trên giường kể chuyện, hắc vốn nên hạnh phúc như vậy mà lớn lên...”

“Nhưng vào năm tiểu tử sáu tuổi, Tu Nghi mang thai, thuận lợi sinh hạ thập tứ hoàng tử Hắc Hạo, lòng người luôn thiên vị, một bên là thân sinh nhi tử, một bên là đứa con trai của ngoại nhân không chút liên quan, lúc ấy trong cung còn lan truyền tin đồn Sung Dung phu nhân có huyết thống Nam di*, Bát hoàng tử Hắc Kinh có man nhân huyết thống, trước kia nàng coi hắc là chỗ dựa, làm sao để ý những chuyện này, hiện giờ từng chuyện từng chuyện lại nổi lên, Hắc Hoàng thường đến Linh Hạc cung của Tu Nghi, tiểu tử thông minh lanh lợi, rất được phụ hoàng hắc yêu thích, mỗi lần Hắc Hoàng tới không bao lâu, tiểu tử liền cầu hắc mang mình đi săn chim ưng, nhìn lại thì, thời gian Hắc Hoàng chú ý tới thập tứ tử đương nhiên ít hơn... Thế nhưng nàng cũng không nên... Không nên a!”

Nam di: Cách gọi của người Trung Quốc xưa với các dân tộc phía Nam, mang ý nghĩa khinh bỉ

Ngô Ly Tử nói đến đây thì kích động vô cùng, khe suối bên chân cũng nổi sóng tung bọt trắng xoá, như là vì tức giận sôi trào. “Sau khi sinh hạ nhi tử, nàng đã lâu chưa bồi tiểu tử cùng ngủ, một đêm không trăng, ngày đó là sinh thần tiểu tử, chúc mừng qua đi, nàng đỡ tiểu tử lên giường, tiểu tử rất cao hứng, nương chiếu cố đệ đệ không rảnh bồi hắc, hắc rất hiểu chuyện, không sảo không nháo, cũng không bướng bỉnh, hôm nay rốt cục nương cũng tới kể chuyện cho hắc nghe, hắc phi thường cao hứng bò lên giường, nghe chuyện chìm vào giấc ngủ, gối đầu lên cánh tay nương thân, dựa vào ngực nương thân, kết cục lại là mộng đẹp chưa được bao lâu, đã bị một thanh chủy thủ đâm vào tim!”

Mặc Bắc hoảng sợ, kinh ngạc không nói lên lời, Ngô Ly Tử nhắm mắt thở dài nói: “Nàng cho rằng tiểu tử đã chết, toại nguyện đem hiện trường nguy trang giống như thích khách xâm nhập, những người trong cung kia cũng không có lương tâm, một đám đều nhìn tiểu tử lớn lên, lại giúp đỡ Tu Nghi bố trí, giúp đỡ Tu Nghi ám toán thân nhi, lúc tiểu tử được đưa tới chỗ lão phu, lão vốn tưởng rằng hắc đã tắt thở lâu rồi, sao còn biện pháp xoay chuyển trời đất, ai ngờ người tính không bằng trời tính, trái tim của tiểu tử...”

“Cũng là ý trời, tim của hắn lại nằm ở chính giữa.” Mặc Bắc từ từ tiếp lời.

“Đúng vậy, một kiếm kia mặc dù không đâm chết tiểu tử, lại chân chân chính chính đem tiểu tử toàn bộ giết chết, hắn tính cách đại biến, từ đó không bao giờ tin tưởng bất cứ ai, không biết hắn nói cái gì với phụ hoàng hắn, Hắc Hoàng ban thưởng cho hắn một tòa Bát vương phủ, hắn rời khỏi Linh Hạc cung, ta vẫn còn nhớ rõ biểu tình của Tu Nghi lúc nghe nói tiểu tử chưa chết, là cỡ nào không cam lòng, cỡ nào ác độc, cỡ nào xấu xí, Bát vương gia bảy tuổi, cô độc bên ngoài cung, người xung quanh thấy hắn tuổi còn nhỏ, ý đồ ác phó khi chủ, hắn niệm một chút tình cũ, không nói ra chân tướng, Tu Nghi cũng không, liên tiếp phải đi không biết bao nhiêu thích khách giết người diệt khẩu.”

Quỷ quái yêu ma nào có đáng sợ như lòng người, Ngộ Ly Tử buồn bã. “Thập tứ tử nếu đăng cơ, Tu Nghi sẽ là quốc mẫu, đến lúc đó sao có thể dung hạ cái gai trong mắt biết rõ nội tình, mà những hoàng tử khác mắt thấy tiểu tử mới bảy tuổi, đã được ban thưởng phủ đệ ngoài cung, thật sự rộng lượng lại có mấy người? Cung đình tranh đấu, ám đao ám thương, ngoài mặt thì làm như vô sự, bên trong lại chưa từng yên ả. Tiểu tử tâm cơ thâm trầm, giẫm lên máu thịt huynh đệ đăng cơ, người trong thiên hạ ngẫm nghĩ hắn tàn nhẫn vô đạo, nào có ai biết khổ sở trong đó.” Ngủ không an, ngồi không yên, lúc nào cũng có người muốn giết hắn, ngay cả nương thân hắn thân thiết nhất, kính yêu nhất cũng có thể cho hắn một đao xuyên tim, hắn có thể tin tưởng ai? Lại nên tin tưởng ai?

“Hắn là hoàng tử, là hoàng đế, hắn là nam nhân giãy dụa trong vô số lần xung đột cùng phản bội, tình cảm của hắn có thể dễ dàng cho đi, nhưng trong đó nếu không có tin cậy, thì trở thành phong lưu, hắn tạo Mê lâu, một đêm lại đổi một chỗ ngủ, là vì cái gì? Bởi vì hắn không tin, hắn quy định hoàng tử hoàng nữ bảy tuổi phải rời khỏi mẫu cung đến Từ Hữu viên huấn lệnh, là vì cái gì? Bởi vì hắn không tin, nói hắn sợ chết, không bằng nói hắn sợ lại bị phản bội, lão phu năm năm tháng tháng nhìn hắn như vậy, đau chỉ là đau lòng.” Ngộ Ly Tử quay đầu, lệ quang lóe lên, Hắc Kinh mỗi lần bị ám toán, sống chết cũng không chịu để người khác trị liệu, dù có ở xa cũng phải tìm đến chính mình, lão nhìn hắn từ nhỏ đến lớn, cảm tình thâm hậu đã sớm vượt qua huyết thống phụ tử, đó cũng là nguyên nhân lão rõ ràng lúc trước đã cáo lão hồi hương, muốn về Nhật Bản, lại thế nào cũng đi không nổi, cuối cùng chỉ đành vất óc suy tính, ẩn nấu an thân.

“Lão tiền bối...” Trong một lúc tiếp nhận quá nhiều kinh ngạc, Mặc Bắc có chút mờ mịt, Ngộ Ly Tử nói với y những điều này là muốn y tha thứ cho Hắc Kinh sao, là muốn y quên đi trước kia, một lần nữa đầu nhập ôm ấp của Hắc Kinh?

“Tiểu tử giống như cái hũ nút, lão phu không nói, hắn cả đời cũng sẽ không nói ra, Hắc Ly cùng hắn mấy chục năm, cũng là lão phu này kể cho mới biết, lão phu nói cho người nghe những chuyện này, chính là hy vọng người hiểu rõ tiểu tử hơn, hắn nội tâm tuy phá hư, nhưng nếu hắn tin người, yêu cũng sẽ là thực tâm, người không cần nhất thời vội vã vì những hành động trước đây mà phán xét hắn, quan sát nhiều thêm một chút, người lập tức có thể nắm được nhược điểm của hắn, ác, lão phu hôm nay cư nhiên nói tới mấy chuyện yêu đương buồn nôn thế này à.” Ngộ Ly Tử nổi da gà, bộ dáng mười phần ngoan đồng.

Mặc Bắc nhìn lão pha trò, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, nghĩ tới Hắc Kinh, tâm tình lại một phen biến chuyển.

26. Chương 25

Hắc Hoàng bị đâm trọng thương không phải là việc nhỏ, nếu để cho nhân sĩ hữu tâm, phản thần tặc tử biết được, thừa cơ tác loạn, nhất định thiên hạ rung chuyển, triều dân* bất an, Hắc Ly sau khi xác nhận Hắc Kinh không nguy hiểm tới tính mệnh, trước tiên liền hồi cung ổn định cục diện.

Triều dân: Triều đình cùng dân chúng

Cánh cửa khe mở, cháo nóng cùng được thang đưa tới trước mặt, đường đường Hắc Hoàng đại nhân thế nhưng chỉ xem thường lạnh lùng liếc một cái, làm bộ như không thấy.

“Ăn cháo, uống được.” Mặc Bắc cứng rắn nói, múc một muôi cháo, đưa tới bên miệng hắn. Hắc Kinh tay trái treo cổ định trước ngực, không thể động đậy, hơn nữa thân thể suy yếu, không thể tự mình ăn cơm, nói đúng hơn là, nếu tứ chi có thể sử dụng, hắn đã sớm trốn về cung, cũng tốt hơn nhằn nhó ở đây một ngày chịu sáu lần khổ được.

“Trẫm không ăn, mang đi.” Hắn cảm y ngọc thực đã thành quen, ăn đến nhàm, uống đến chán, kén ăn đã đạt đến trình độ không ai bằng, hiện giờ muốn hắn ăn uống thanh đạm, nuốt thứ cháo nhạt nhẽo, uống thứ được đắng chát cay nồng đủ vị này, còn không bằng kêu thương thể của hắn đừng khỏi nữa cho xong.

Vài lần như vậy, Mặc Bắc tức giận đến quay đầu bỏ đi, hắn lão Đại muốn tự ngược, y hà tất phải mở to mắt cầu xin, sau đó cuối cùng cũng tìm được bí quyết. Mặc Bắc rút muôi cháo kia về, từ từ thổi lạnh, đồng thời đôi môi phẩn nộ như có như không chạm lên muôi cháo, từ góc độ Hắc Kinh trộm nhìn, dường như có chạm, lại như không chạm...

“Nha, hoá ra người sợ nóng.” Câu này là nói cho Hắc Hoàng đại nhân có bậc thang bước xuống*, Mặc Bắc trong lòng trợn trắng mắt, lần thứ hai đưa muôi cháo tới, lúc này Hắc Kinh chỉ chần chờ một chút, trong mắt hiện lên chút chán ghét, lại cất giấu một tia khát vọng lóe ra, cuối cùng cũng ngoan ngoãn há mồm nuốt vào, cháo hoa trong miệng dường như có thêm chút vị ngọt.

Bậc thang bước xuống: Lấy cớ để hoá giải tình huống xấu hổ

Phảng phất giống như đang đút cho một con báo đen hoang dại hung mãnh ăn vậy tình cảnh này, Mặc Bắc trong đầu hiện lên so sánh tốt nhất. Hắc Kinh chính là loại cầm thú đứng đầu muôn loài này, lúc hắn coi người là kẻ địch, liền sẽ nhe nanh giương vuốt nhào tới, cắn xé không hề lưu tình, đến cả xương cốt cũng không chừa, mà khi hắn tin phục người, bất luận là sờ mó xoa nắn lông cổ hắn, hắn cũng sẽ vẫy đuôi vui mừng, ngoan ngoãn giống như một đại miêu. Chỉ ít trong nhận thức mấy ngày ở chung của Mặc Bắc, bỏ qua chuyện chế cuồng vọng kia, hình tượng Hắc Hoàng luôn tự coi mình là trung tâm, cao cao tại thượng đã muốn sụp đổ.

Ăn xong cháo, đưa được thang qua, hắn lại giận dữ, Mặc Bắc kiên nhẫn mười phần giờ tay chờ, chờ quá nửa khắc, cầm cự đến hai cổ tay đã run nhẹ mắt thường cũng có thể thấy được, được thang cơ hồ rớt ra ngoài. “Coi như ta cầu người, uống đi.” Lại cho hắn thêm cái bậc thang, Hắc Kinh mắt báo chớp chớp, bề ngoài làm như không có việc gì nuốt xuống thủy thang cay đắng đến cực điểm, từng ngụm từng ngụm, tốc độ uống thể nhưng lại mau đến thần kỳ, không bao lâu, hai chén to cũng đã nhìn thấy đáy

“Gia gia nhà hắn, lão phu lúc trước muốn hắn uống được, hắn làm cứ như là muốn mạng hắn ấy, vừa dõ vừa lừa còn không nghe lời, hiện giờ lại phối hợp như vậy, thực là không nói nổi tư vị gì.” Ngộ Ly Tử ồn ào bước vào, trên chọc bầu không khí ở chung vô hình hòa hợp giữa hai người.

“Xú lão đầu.” Không biết là ngược ngùng, hay muốn che dấu điều gì, Hắc Kinh mười phần cảnh cáo trừng mắt liếc Ngộ Ly Tử một cái, nếu là người khác, đã sớm tè ra quần quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhưng đối với người một bên nhìn tên nhóc này lớn lên một bên cứu hắn là vô dụng!

Huống hồ hắn bất quá phô trương thanh thế thôi, còn thật sự thế nào, tôn kính Hắc Kinh đối với Ngộ Ly Tử biểu hiện ở những việc dù là nhỏ nhất, chỉ cần cẩn thận quan sát, liền có thể sáng tỏ.

“Ha hã, bằng vải cổ định có thể bỏ đi được rồi, tay trái khoảng thời gian này đừng dụng lực mạnh.” Hai ba cái băng vải liền được tháo bỏ, vết thương do đao gây ra đã sắp lành lặn, dấu vết cũng không rõ ràng lắm, chính là mất máu quá nhiều, thể chất có chút kém, những nơi khác đều kiện toàn.” Còn có tiểu tử, chuyện Tu La tang này, người có dự định gì.”

Này nguyên là độc phẩm do độc thuật sư Huyền Vũ cung đình nuôi phối trộn với man di vu cổ cùng dị vực kỳ tài luyện chế thành, hào xưng kịch độc, ngay cả quỷ giới Tu La cũng phải chết, cho nên cổ tình lấy tên “Tu La tang”, hơn nữa chỉ cần tiếp xúc dù chỉ một chút với da thịt cũng sẽ bị nhiễm, người không biết chạm phải, bị thương một người, toàn gia tử, cho nên được liệt vào cấm dược, xưa nay hoàng gia đông kẻ địch, đã quen luôn chuẩn bị độc bên người, có độc vật là từ dân gian thu nạp tới, có vài cái là tự nghiên cứu, nhưng tiểu tử sau khi đăng cơ, từng tiêu hủy một ít kỳ độc, trong đó có Tu La tang! Đáng nhẽ phải diệt sạch độc vật rồi chứ, sao có thể lưu lạc bên ngoài, càng miễn bàn còn có thể quay lại mưu hại nhất quốc chi quân.

“Năm đó niệm tình, không đuổi tận giết tuyệt, hiện giờ tự nhận quả đắng, còn có gì để nói.” Hắc Kinh hoạt động một chút, vẫn cảm giác sau cánh tay có chút đau, ngừng lại đề tài, đứng dậy, trầm mặc nhắc chén bát lên, ngồi xồm bên ao cạnh căn nhà gỗ cọ rửa.

“Tiểu tử này tuổi tác đã lớn vậy rồi, một chút tiến bộ cũng không có.” Ngộ Ly Tử hô to gọi nhỏ, quái quái, ngày thường đùa giỡn phi tần không phải luôn là lời ngon tiếng ngọt, miệng lưỡi nở hoa, hào phóng phong lưu vô cùng mạnh dạn sao, thế nào gặp phải Mặc tiểu tử lại biến thành người câm rồi? Đối người ta xum xoe, nhiều lời vài câu thì sẽ chết a!

Mặc Bắc nhìn bóng lưng ngốc ngốc không quen việc ngoài cửa sổ, thực ngốc! Lực đạo không biết phóng nhẹ, chén trong tay hấn chà một cái liền phá mất một góc, tấy xong chắc cũng nát vụn mất thôi! Trong lòng y mắng mỏ quả trách, khéo miệng ý cười lại càng lúc càng lớn, tâm bất tri bất giác dần hóa thành xuân thủy, tản mát ra nhàn nhạt hương tình.

So với cuộn cuộn gắm vóc lụa là, kỳ trân dị bảo, một ngốc nam nhân đến rửa chén cũng có thể bị bắn nước đầy mặt so ra còn có thể đả động tâm y hơn, Mặc Bắc tự đáy lòng thầm cảm thán.

27. Chương 26

Hắc Kinh sau khi thương thế tốt hơn liền hồi cung, mật triệu Hắc Ly thương nghị đại sự, sau đó Hắc Ly lĩnh mệnh hoá tốc rời kinh, bên ngoài mang danh nghĩa thất trách, không hoàn thành nhiệm vụ, bị Hắc Hoàng trừng phạt nặng nề, bị biếm chức.

Bốn tiếng ‘Hoàng thượng giá lâm’ tại Quế Mộc viện đã không còn là ngạc nhiên, đám người Lý Tổ tuyên xong liền thức thời tự động lui ra.

Mặc Bắc đang chăm hoa cỏ, đột nhiên bị người ta từ phía sau ôm lấy, không cần nghĩ cũng biết là ai, không giãy dụa, vẫn tiếp tục xới đất. Hắc Kinh mê muội nhìn gương mặt phấn nộn nghiêng nghiêng của y, còn có mồ hôi trong suốt vì lao động mà đầm đìa kia. “Mặc Mặc... Người... Làm Hoàng hậu của trẫm được không?” Đại não chưa kịp suy nghĩ đã thốt lên, bản thân Hắc Kinh cũng giật mình, nhưng lời đã nói ra, nghĩ lại ngược lại thấy tốt hơn, Quế Mộc viện quá xa, hấn vì che dấu tai mắt kẻ khác, không thể tùy tiện thi triển khinh công, nếu Mặc Bắc chuyển tới Phụng Loan cung tại Bắc uyển, ngay tại đối diện Long cung, đi bộ không đến nửa khắc là tới, thân mật hơn.

“Không cần.” Ngự thê đã thực chịu không nổi, còn thăng cấp làm Hoàng hậu, cũng không phải ăn no dừng mỡ.

“Trẫm sẽ ban hồng trạng, ngươi chính là Hoàng hậu, không phải ngươi nói không cần là được.” Không cần! Không cần! Mặc Bắc luôn nói không cần! Mấy ngày nay Hắc Kinh thực hận thấu hai chữ này! Đưa y cái gì, không cần! Muốn đem ngủ lại đây, không cần! Hôn nhẹ một cái thế nào? Không cần! Điều là không cần!

“Tùy tiện ngươi.” Mặc Bắc ánh mắt lạnh lùng, tên Hắc Kinh đáng chết, chó không bỏ được thói ăn phân, vừa về tới cung liền nghĩ có thể muốn làm gì thì làm sao! Hừ! Ném mạnh hoa vào bình, quay đầu bỏ vào phòng.

“Không được đi! Bồi trẫm đến ngự hoa viên tản bộ.” Hấn mặc dù vẫn bá đạo, nhưng khẩu khí đã có chút hòa hoãn người bình thường nghe không ra, kéo Mặc Bắc, bắt chấp tất cả liền hướng Bắc uyển đi, nửa kéo nửa lôi, kỳ thật còn không phải sợ bị cự tuyệt, mới phải cường ngạnh như thế.

Mặc Bắc mặt lạnh bị bắt đi cùng hấn, ngự hoa viên toạ tại Bắc uyển, là lâm viên riêng của Hắc Hoàng, trừ phi có mở tiệc chiêu đãi triệu tới, đại thần phi tần đều không thể tiến vào, Hắc Hoàng lần này phá lệ, nếu đổi lại là đám người Đức phi, nhất định đã mừng rỡ như điên, làm sao lại giống như Mặc Bắc, Hắc Kinh suy sụp đến cực điểm.

Đi mệt, hai người ngồi trong đình nghỉ tạm, thưởng thức nước từ trên núi chảy xuống của lâm viên, Hắc Kinh còn ra lệnh cho nhạc sư ở phía sau giả sơn tấu âm đánh đàn, càng tăng thêm tình thú, ý đồ hoà hoãn bầu không khí, nhưng Mặc Bắc vẫn bất vi sở động.

Đang lúc Hắc Kinh thúc thủ vô sách, lại họa vô đơn bay đến một tai họa, khiến quan hệ của hai người thật vất vả vừa mới tăng thêm thân mật lại đột nhiên rút xuống đáy cốc.

“Hoàng thượng! Thiếp thân rất nhớ người a!” Một thân ảnh vàng nhạt thướt tha nhào vào ngực Hắc Hoàng, nâng khuôn mặt xinh đẹp khóc đến lệ hoa đái vũ lên, si ngốc nhìn Hoàng phu của nàng.

“Người dám cả gan xông vào ngự hoa viên!?” Hắc Kinh giận dữ, hộ vệ thất trách theo sau hoảng sợ liền quỳ xuống thỉnh tội, hai chân run rẩy giống như lá rụng, trong lòng không ngừng niệm Phật cầu khẩn ông trời có đức hiếu sinh. Nương nương thân thể đáng giá ngàn vàng, chạm một cái nàng nói phi lễ, không chạm nàng lại tiếp tục xông tới, hai bên đều khó bảo toàn nhất thời không cẩn thận để lộ sơ hở cho nàng lọt qua, chạy đến trước mặt Hắc Hoàng.

“Hoàng thượng đã lâu không đến, thiếp thân độc thủ khuê phòng tịch mịch vô cùng, hy vọng Hoàng thượng hạ cố thương xót, thiếp thân nhất định một lòng hầu hạ.” Người tới chính là Tô Phi được sủng ái một thời, giờ phút này nàng đâu còn thứ khí chất như u cốc tĩnh mịch sương giăng mấy tháng trước, cao ngạo đã thành khất sủng, tuyệt tục cũng thành mị thể, cam trì trinh tiết trở thành phóng đảng tham hoan, hết thấy tôn nghiêm của nàng đều đã bị nhiệt hỏa mãnh liệt của Hắc Hoàng đoạt đi.

Khất sủng: Cầu xin sủng ái; Tuyệt tục: Không một chút dung tục;

Mị thể: Quyến rũ nhân gian; Cam trì: Áo cổ cao thời xưa, ý chỉ sự đứng đắn

Một đêm kia, nàng rõ ràng oán hận để vương hại nàng phải rời xa gia viên, bị bán tới hoàng cung như thế, rõ ràng chán ghét nam tử đoạt đi tấm thân trong trắng của nàng đến vậy, lại tại từng lần từng lần *** nóng cháy mà bất giác bám chặt lấy hắn, trầm luân trong khoái nhạc điên cuồng của hắn, hai tuần tiếp theo, lại vô phương cứu chữa mà hãm quá sâu, say mê trong khiêu khích cùng trêu đùa của hắn, cuối cùng cam tâm tình nguyện thừa nhận mình là nữ nhân của Hắc Hoàng, rốt cuộc không thể không có hắn.

Tô Nhuế bày ra nụ cười nhu mì Hắc Hoàng vừa ý nhất, bàn tay mềm mại nhẹ ấn dưới thắt lưng Hắc Hoàng, cách một lớp y phục thuần thực chăm sóc.”Thiếp thân chưa bao giờ quên Hoàng thượng giáo huấn, nhớ rõ Hoàng thượng yêu nhất hương thụ ngọc phong* của thiếp thân hầu hạ.” Nàng trượt quỳ xuống bên chân Hắc Hoàng, ra sức dùng nhũ ba* cọ xát bắp đùi Hắc Hoàng, tư thái kia phiến tình đến cực điểm, đáng tiếc ở đây lại không một ai để tâm thưởng thức.

Ngọc phong hay nhũ ba đều là một, là đôi ‘gò bồng đào’ đó =.=’

“Hắc Hoàng bệ hạ nếu bận rộn, tại hạ liền không quấy rầy.” Giọng nói như gió thổi tới trong lòng Hắc Kinh, Mặc Bắc mặt không chút thay đổi, không sảo không nháo, cũng không có khốc lóc hờn giận, nhưng Hắc Kinh biết sự tình không ổn, nếu Mặc Bắc lúc trước còn đối hắn tồn một tia hảo cảm, lại tại đây chớp mắt một cái có thể phá hủy hầu như không còn chút nào.

Hắn vội vàng lần tới, Tô Nhuế lại quần lấy không tha, Hắc Kinh hoảng hốt, thô bạo đẩy nữ nhân ra, bước nhanh đuổi theo giữ chặt Mặc Bắc.

“Mặc Mặc người hãy nghe ta nói!” Hắn muốn nói gì!? Nói cái gì cho phải!? Hắc Kinh trong lòng đảo mấy vòng, vất óc suy nghĩ, nghĩ không ra từ ngữ, hắn, hắn cần phải nói gì!? Hắn chưa bao giờ cần phải giải thích, khải, chính là hiện tại...

“Không cần nói gì hết.” Tô Nhuế bị ngã sấp xuống phía sau, lại cuồng đại lê tới bên chân Hắc Kinh, cầu hoàng đế liếc mắt một cái, tóc tai tản ra, hoa y cũng ô ւế, bộ dáng nàng gọi lên đau đớn sâu sắc nhất trong lòng Mặc Bắc, Mặc Bắc không để ý tới Hắc Kinh, hạ người ngồi xuống đỡ Tô Nhuế, Tô Nhuế lại không để ý Mặc Bắc, trong mắt chỉ có Hắc Hoàng của nàng.

Từ xưa, chúng nữ hầu hạ phu quân, cuối cùng, chỉ có thương tâm một đời.

28. Chương 27

Tích Thu đếm đầu ngón tay tính Hắc Hoàng đã mười ba ngày bảy canh giờ không có giá lâm Quế Mộc viện, mà công tử cũng đã mười ba ngày bảy canh giờ bề ngoài làm như vô sự, kì thực lại lãnh liệt dị thường, hơn nữa rõ ràng là không yên lòng, bằng chứng chính là khắc cho Đóa công chúa búp bê thổ tử, từ tai thổ dài biến thành tai thổ ngắn, từ tai ngắn biến thành chỉ còn một tai, ai, còn tiếp tục khắc như vậy, thổ tử khả ái chắc phải đổi thành chuột tròn vo mất thôi.

“Công tử, người rốt cuộc cùng Hắc Hoàng nháo cái gì? Nói thật, Thu Nhi từng hầu hạ nhiều nương nương như vậy, thời gian ở trong cung không dài không ngắn, miễn cưỡng cũng có thể coi là cung nữ có thâm niên, mở to hai mắt, những thứ nên nhìn hay không nên nhìn cũng đã nhìn không ít, Hắc Hoàng đối với người thực sự phải nói là hao phí tâm tư, tam cung lục điện thập lục viện, hậu cung này là do lão tổ tông định ra, Mê lâu tuy là Hắc Hoàng ngự khẩu thân kiến, nhưng đừng nhất thời trách để vương diễm phúc sâu, liền chỉ nói đến quan điểm của Thu Nhi thôi, nam nhân trong thiên hạ có ai không phong lưu, niên thiếu thì gọi là phong lưu, niên lão thì bị kêu hạ lưu, chỉ cần có cơ hội, chỉ cần có nhiều tiền, có ai không muốn trái ôm phải ấp, dù có nam tử thuần khiết cả đời chỉ yêu một người, cũng bất quá chỉ như lân mao phượng giác*, Hắc Hoàng trước kia tuy lạm tình, nhưng về sau chuyên tình không phải không thể.”

Lân mao phượng giác: Thành ngữ, ý chỉ những thứ hiếm và trân quý

Tích Thu tận tình khuyên bảo phân tích lợi hại cho y, hy vọng Mặc Bắc khôi phục như trước, thái giám tổng quản đã nhiều ngày liên tiếp tìm nàng uống trà, ngàn nói vạn nói cùng một việc, công tử làm Hoàng thượng sinh khí, Hoàng thượng mất hứng, một đồng nô tài toàn bộ gặp tai ương, những ngày thế này không biết còn tiếp tục đến bao giờ.

“Đừng nói nữa, lòng ta thực phiền.” Y sao phải sinh khí chứ, những nữ tử Hắc Kinh phong lưu từng thượng qua, không phải ngàn thì cũng trăm, y nếu ăn dấm chua, đem dấm toàn bộ kinh thành này uống sạch còn không đủ, chuyện ngày đó bất quá chỉ là cảnh tỉnh, cảnh tỉnh chính mình cho dù hiện tại đối với Hắc Kinh vẫn còn chút tình cảm, cho dù bản thân đối mặt với hắc không hề hèn mọn, nhưng sự thật thì sao Hắc Kinh là đế vương, hắc có quyền thế, có địa vị tôn vinh, có một tòa hậu cung rộng lớn, còn có mấy nghìn nữ nhân... Tuy rằng cảm tình là một chuyện rất đơn thuần, nhưng cũng không thể không thấy nhân gian yên hoà... Nói đơn giản, y không tin tưởng có thể cùng Hắc Kinh trải qua một đời, chính là như vậy.

Tô phi đáng thương kia giống hệt chính y ngày trước, nếu có một ngày, Hắc Kinh chán ngán, để vương hắc một mối, chính mình thì thế nào? Lại giống như Tô phi đi cầu hắc?

Từ nhỏ nhìn tình cảm đơn thuần một đời của phụ mẫu mà lớn lên, trước kia từng một lần đào tâm đào phế đã là mạo hiểm lớn nhất rồi... Có lẽ... Người phức tạp như Hắc Kinh không thích hợp với mình, hắc hay thay đổi, ngổ ngược bất kham, chuyên chế, cuồng vọng, cách cuộc sống bình thường mình mong muốn quá xa.

Đào tâm đào phế: Tình cảm xuất phát từ đáy lòng

Mặc Bắc đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, ngoài cửa có người gọi to cũng không nghe thấy, đột nhiên có gì đó chạm vào, bị người ôm chặt lấy, thanh âm nam nhân lo lắng mười phần hưng phấn hô to: “Mạc Hàn!”

“Diễn!?” Người ngoài dự đoán xuất hiện khiến Mặc Bắc lảng một chút.

“Thấy người bình an vô sự, ta cuối cùng cũng có thể an tâm, trời biết bộ dáng tàn bạo lúc Hắc Hoàng mang người đi kia... Đúng rồi, tay, tay người có tốt không!” Bích Diễn vội vàng nâng tay Mặc Bắc lên xem xét.

“Đã không sao nữa rồi, người tại sao lại ở chỗ này? Không thể nào là trộm lên vào?” Nếu là tự tiện xông vào thì có thể phiền toái, Mặc Bắc có chút khẩn trương.

“Không, ta là lấy thân phận Bích thành thành chủ đường đường chính chính tới bái phỏng, cũng được cho phép tiến vào Tây uyển, bất quá ta chỉ có thể ở một lúc, dù sao cũng là hậu cung Hắc Hoàng, không thể ở lâu.” Bích Diễn vui mừng kéo y ngồi xuống, hảo hữu gặp lại, từng giây từng phút đều là trân quý.

“Àn, a? Diễn bệnh tim của người...” Vừa mới yên tâm ngồi xuống, lại nghĩ đến một chuyện, Bích Diễn thân thể không khỏe làm sao kham nổi đường đi xóc nảy, Bích thành đến đây quá xa, nhưng nhìn sắc mặt hắc...

Hồng nhuận khoẻ mạnh, không giống đang mang bệnh.

“Tốt lắm, đã khỏi hẳn!” Hãn mạnh mẽ vỗ ngực, giống như chứng minh. “Ta thực không biết phải nói thế nào, tâm tình thực phức tạp, một bên ghét Hắc Hoàng không phân tốt xấu bắt người đi, bẻ gãy hai tay của người, một bên lại cảm kích hãn phải y giả tới cứu ta, là ân nhân, cứu nhân hay địch nhân, đều phân không rõ.” Bích Diễn cười khổ nói, nếu một khắc trước hãn nhìn thấy Mặc Bắc suy sụp chật vật, vậy hãn nhất định sẽ càng căm ghét Hắc Hoàng, nhưng Mặc Bắc xem ra tuy rằng ánh mắt động chút ưu phiền, nhưng còn lại đều mạnh khỏe, hoàn cảnh mặc dù không thể nói là phú quý hoa lệ, nhưng nơi chốn u tĩnh, lại có thú vị riêng, có phần thích hợp với khí chất của Mặc Bắc.

“Người, người nói Hắc Kinh cho người Tử Liên hoa chế được?” Mặc Bắc kinh ngạc cao giọng hỏi, Tử Liên hoa là vật của đế vương, chỉ dùng để tế tổ, ngay cả lịch đại Hắc Hoàng đang lúc hấp hối, cũng không dám lấy ra kéo dài thọ mệnh, chỉ sợ bị tổ tiên trách phạt, quý trọng đến không thể giải thích, y mặc dù uy hiếp Hắc Kinh, thực sự cũng không ôm hy vọng, sinh tử có mệnh, chỉ còn nước còn tát mà thôi.

“Ta không biết Hắc Hoàng có đưa tới Tử Liên hoa không, hãn phải tới y giả y thuật cao minh, đại phu Bích thành chỉ có thể vọng bóng lưng mà thôi, thương thảo thương nghị cũng đừng nói đến, bởi vậy tất cả quá trình trị liệu, kể cả lựa được, nấu thuốc thành thang, hết thấy đều do y giả Hắc Hoàng xử lý, phỏng chừng đại phu Bích thành kiến thức nông cạn, cho dù thấy Tử Liên hoa cũng nhận không ra.” Điều này cũng khắc sâu khiến hãn cảm nhận được, phong bế mặc dù có thể an phận ở một góc, không chịu chiến hỏa quấy nhiễu, nhưng ngăn cách giao lưu, cũng tạo thành lạc hậu, lúc hành y giả của Hắc Hoàng lưu lại, đã trị khỏi rất nhiều bệnh nan y mà trước kia Bích thành tuyên cáo là không thể trị khỏi, toàn là những phương pháp trị liệu đại phu Bích thành cả đời chưa từng thấy qua, sau khi hãn lành bệnh, quyết định tiến đến Huyền Vũ vương triều, chính là hy vọng vì dân chúng Bích thành khoẻ mạnh, mưu tính một chút bảo đảm.

“Vậy sao... Diễn, thấy người không có việc gì thật tốt.” Có lẽ bệnh của Diễn cũng không nghiêm trọng đến vậy, chẳng qua đại phu khuyếch đại thôi, tóm lại, kết quả khỏi bệnh là tốt rồi. Mặc Bắc vui mừng.

“Bất quá ta có chút kinh ngạc, không nghĩ tới người thật sự là ngự thê của Hắc Hoàng, Mạc Hàn... Ác không, phải nói là Mặc Bắc, Hàn Mặc Bắc đúng không?” Không trách y dùng tên giả lừa gạt, bị người truy đuổi gắt gao, nơi nơi chốn chốn phải cẩn cẩn dực dực, huynh đệ hãn kết giao chính là người này, tên không trọng yếu.

“Đúng vậy, Hàn Mặc Bắc, ta chỉ là ngự thê hữu danh vô thực của hãn thôi, hãn không thả ta đi, ta cũng chỉ có thể đợi.” Lắc lắc tơ vàng trên mắt cá chân, đây là gông xiềng trời buộc y.

“Nguyên lai là thứ này, đừng lo lắng.” Bích Diễn cười thần bí, từ trong lòng lấy ra một thanh đoản kiếm hắc kim. “Hắc Hoàng đáp ứng, người có thể tự do đi lại, mấy ngày này người theo giúp ta ra ngoài thành tìm kiếm danh y, không được cự tuyệt.” Khom người gọn gàng soát một cái, kim thiên ti thẳng kiên cố không gì phá nổi nháy mắt cắt thành hai đoạn, Bích Diễn kinh hô, thanh đoản kiếm hoàng gia này thật đúng là vô cùng sắc bén.

“Hãn chính mồm nói?” Giật mình kinh ngạc, hai chân nhẹ nhàng linh hoạt, giống như trong mộng vậy. Nhưng Hắc Kinh thế nào lại...

“Ân, kỳ thật Hắc Hoàng ngoài ý muốn nói chuyện rất dễ dàng, khi ở Bích thành hãn đối với người lãnh khốc như vậy, quả thực cùng Tu La ma vương không hề khác biệt, khả ngày hôm qua ta gặp hãn tại ngự thư phòng, lúc yêu cầu người đi cùng, hãn chỉ do dự một chút liền đáp ứng, đúng rồi, thanh đoản kiếm này là hãn đưa cho người, nhận lấy đi.” Bích Diễn cũng không nói Hắc Hoàng sắc mặt tiêu tụy, viền mắt ẩn ẩn tơ máu, nhìn như lâu rồi chưa chớp mắt.

29. Chương 28

Đó là một thanh đoản kiếm thập phần tinh xảo, cán kiếm cùng lưỡi kiếm dài ngang nhau, trên thân lưỡi đao khắc bàn long văn mặc sắc, chuôi đao là một khối thép tinh khiết đúc thành, phía trên có một vòng

dây quấn quanh, nguyên tưởng chỉ là dây kiếm bình thường, sau khi nhìn kỹ, mới phát hiện kia đúng là kim thiên ti thăng ô hắc, cầm trên tay, mũi chủy lạnh lẽo cũng không mất đi tinh tế, so với chủy thủ bình thường còn nhẹ hơn, hai cổ tay từng bị thương của Mặc Bắc cũng có thể không chế tự nhiên.

Mặc Bắc tâm trạng giống như có thiên quân vạn mã phi tới, bụi đất đầy trời che đi ánh dương, Hắc Kinh hoá giải trời buộc cho y là có ý gì? Hắc Kinh tặng y đoán chủy lại là vì cái gì? Đoán không ra, nhìn không thấu, tâm tình thế nhưng không có mừng rỡ như điên giống như trong tưởng tượng, nếu hiện tại cao chạy xa bay, Mặc Bắc cơ hồ có thể lớn mật nghĩ Hắc Kinh sẽ không như hần lời nói khi trước, xử tử Thu Nhi, máu tươi Bích thành, thậm chí... Cũng sẽ không tái dây dưa truy đuổi y...

Loại cảm giác trong lòng như có khối đá đè nặng này là cái gì? Mặc Bắc buồn bực thu hồi chủy thủ, tựa như là muốn gạt bỏ tình tự không nên có, giả bộ vui vẻ nói với Bích Diễm: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, liền hôm nay đi, ta với Lạc Dương cũng coi như quen thuộc, có thể giới thiệu cho người một vài đại phu giỏi.”

Bích Diễm cũng là người tâm tư tinh tế, ánh mắt giãy dụa cùng do dự của Mặc Bắc sao lại nhìn không ra, chắc là vì Hắc Hoàng, ai, ngàn kết vạn kết, muốn kết khó kết, muốn giải nan giải.

Dẫn Thu Nhi trông cửa, Mặc Bắc liền cùng Bích Diễm xuất cung, Hắc Kinh cho y Hắc long lệnh bài để y có thể trong cung ngoài cung tùy tiện hành tẩu, tối muộn có thể ở lại chỗ hần, không trở về Quế Mộc viện cũng không sao, đây cũng không phải quyền lợi thiếp phi hậu cung có thể có, hơn nữa so với đại thần triều đình cao hơn không ít, Mặc Bắc tận lực xem nhẹ hàm ý sâu xa của việc này, hưng trí bừng bừng cùng Bích Diễm dạo thành Lạc Dương, liền bảy ngày bảy đêm không về.

Mặc Bắc sung sướng, không biết nam nhân bị y ném ra sau đầu kia, giờ phút này âm đạm thương tâm, tiều tụy hốc hác đến mức nào.

Bắc uyển thái miếu, một toà kiến trúc mái vòm vô cùng to lớn, nội thất rộng rãi, thờ phụng Hắc tộc tông gia lịch đại tiên tổ, trừ bỏ đại điển hiến tế mỗi năm một lần, Hắc Kinh rất ít bước chân vào nơi này, linh vị phía cuối cùng là của phụ hoàng hần mộ bài Hắc Hoàng tiền nhiệm Hắc Đãi. Tuy rằng Hắc Đãi tại vị tới cuối đời, ham mê tửu sắc, sử dụng gian thần, sai lầm trùng trùng, mất hết dân tâm, nhưng trong lòng Hắc Kinh, vẫn khó quên được đoạn thời gian hạnh phúc trước đây, phụ hoàng dẫn hần đi săn chim ưng, cánh tay hữu lực kéo căng dây cung, mũi tiễn như ánh chớp, bắn rơi chim ưng đang bay liệng trên bầu trời, trong mắt hần phụ hoàng cao lớn uy vũ, một đôi tay cường tráng thô ráp có thể ngăn cản hết thủy sóng to gió lớn đó là trước khi sự kiện kia phát sinh.

Hắc Kinh ngồi xếp bằng trên bờ *** suy nghĩ, một tay vô thức đặt lên bên trái trái tim, phẳng phất như giờ phút này còn có thể rõ ràng cảm nhận được đau đớn khi lưỡi đao sắc bén lạnh băng kia đâm vào. Hần mở mắt to nhìn “nương”, gian nan hỏi: Vì cái gì? đôi phiến môi tiên diễm như chu sa, dĩ vãng luôn ôn nhu hồng hần ngủ, hồng hần ăn cháo uống được, lại mang theo ác ý cùng sát ý âm lãnh nói: Người cản trở con ta kể vạ... Người, phải, chết.

Nước mắt tràn đầy hai gò má, hần còn nhớ rõ nội tâm khi đó gào thét nếu nương cho rằng hần cản trở đệ đệ, hần có thể ngoan ngoãn trốn ở một bên không lên tiếng, sẽ không tái nắn nỉ phụ hoàng dẫn hần đi du ngoạn, cũng sẽ không tái quần quít lấy phụ hoàng, nương muốn bồi đệ đệ, hần cũng sẽ không sảo không nháo, hần còn có thể hỗ trợ chiếu cố đệ đệ, hết thấy chỉ cầu nương đừng chán ghét hần, cầu nương... đừng giết hần.

Nhưng đáp lại hần chính là... vì muốn chắc chắn đưa hần vào chỗ chết mà tàn nhẫn xoay chuyển, chủy thủ cắm ngập ngực còn chưa đủ, cổ tay khê vụn, đem tim hần phá thành một cái động lớn, đưa linh hồn nhỏ bé khởi đại xé nát vụn...

Hắc Kinh nhắm mắt lại, kháng cự giống như bị nước lũ bao phủ.

Về sau hần ở trước quỷ môn quan được quốc sư đoạt về, Hắc Linh cung không dung hần, hần đi gặp phụ hoàng, đem chân tướng từ đầu chí cuối nói cho phụ hoàng nghe, hần nghĩ nương không phải là nương, cha tốt xấu gì cũng là cha, nhưng... Sai lầm rồi, so với đứa con thiếu chút nữa bị giết chết, an ổn của hậu cung dường như trọng yếu hơn, trật tự hoàng gia trọng yếu hơn, nữ nhân hiện tại Hoàng thượng yêu sủng trọng yếu hơn, cả cảnh thái bình giả tạo, tường an vô sự cũng trọng yếu hơn.

Kinh Nhi, trong đó nhất định có hiểu lầm, Tu Nghi nàng yêu thương người như vậy, làm sao có thể sát hại người, nhất định là người mơ mơ màng màng, coi ác mộng tưởng là thật, để thích khách lên vào là thị vệ thất trách, phụ hoàng lập tức đem thị vệ trưởng tru di cửu tộc, người an tâm quay về Hạc Linh cung đi.

Còn nhớ rõ ánh mắt dao động, thái độ lảng tránh của hắn, Hắc Kinh nhất thời cảm nhận được một điều hoàng gia vô tình, vô thê vô tử, vô phụ vô mẫu.

Hắn nửa uy hiếp nửa cầu xin thuyết phục phụ hoàng, ban thưởng cho hắn một tòa Bát vương phủ, từ nay về sau chặt đứt đi tâm vọng tưởng vô tranh tự tại, hoàng gia cung đình, mạnh sống yếu chết, người muốn sinh tồn, nếu không tranh đấu, thì chỉ có một kết cục chôn thân nơi hoang vắng mà thôi.

“Hoàng thượng, người đã mang đến.”

“Các người lui ra đi.”

Hắc Kinh chậm rãi xoay người, nhìn nữ tỳ lưng gù kia, nàng tóc tai toán loạn che đi nửa khuôn mặt, nửa mặt còn lại bị vết bỏng phá hủy, nhìn vào thật khiến người khác khiếp sợ. “Tiền Tu Nghi nương nương lá ngọc cành vàng, cúi mình trà trộn trong đám hạ nhân, cũng thuận buồm xuôi gió chứ.” Muốn tại Long cung lấp đặt cơ quan, cần có thời gian đầy đủ, góc độ của độc tiễn, vị trí đều nói lên, thích khách am hiểu sâu sắc cuộc sống thường ngày của Hắc Hoàng, nội thần ngoại quỷ, chính là đáp án.

“Hoàng Thượng đang nói gì, lão nô sợ hãi không hiểu.” Nàng kích động quỳ xuống, thanh âm thô ách sần sật phá họng thoát ra giống như tạp âm chói tai.

“Không cần giả bộ, trăm năm đó niệm tình cũ, cố ý nương tay một lần, không thật sự xử tử phu nhân cùng thập tứ đệ, chỉ giam cầm các người nơi thiên nhai hải giác, không nghĩ tới các người sát hại thủ vệ, tự tiện hồi kinh, còn lẫn vào cung.” Ấn tượng về Tu Nghi năm đó là nữ nhân ái mỹ, mỗi ngày vừa sáng là phải tiêu tốn một canh giờ búi một đầu tóc phiêu lượng như lưu vân, vì trả thù, cư nhiên không tiếc tự huỷ gương mặt, nàng thật sự hận hắn như vậy.

“Tập chúng, nếu đã biết bản nương nương là ai, chắc hẳn phải biết ba vạn tinh binh đã lặng lẽ tập hợp bốn phía Lạc Dương rồi đi! Ha ha ha ha, ngôi vị hoàng đế này của người cũng chỉ có thể ngồi thêm một lát nữa thôi, không quá được vài ngày, nó sẽ thuộc về hoàng nhi của ta!” Nàng giận dữ cười to, sợi tóc lay động hơi lộ ra nửa bên mặt vẫn còn mang dư âm xinh đẹp giờ khắc này lại xấu xí vô cùng.

30. Chương 29

Hắc Kinh không chút kích động, yên lặng như sói thảo nguyên dưới trăng, thản nhiên mà đứng, không phải đáng vẻ bề vệ kiêu ngạo của bậc vương giả quân lâm thiên hạ, cũng không mang dáng dấp nản lòng thoái chí của kẻ bị vây khốn, lại có loại không khí tĩnh mịch của ẩn sĩ lánh đời.

Tu Nghi không thấy hắn thất kinh, quỳ xuống cầu xin tha thứ, nghĩ hắn còn đang trông đợi cứu binh nước xa không cứu được lửa gần kia, không khỏi ác độc trào phúng nói: “Người đang đợi con chó trung thành của người trở về cứu giá sao! Vô dụng thôi! Hắc Ly bị vây khốn tại biên giới phía Bắc, Bạch Sa đế quốc quân giống cờ xuôi nam, hiện giờ đang chiến đấu kịch liệt, làm gì có ai có thể phân tâm điều binh hồi kinh, người đã là thú trong ***g rồi! Ha ha ha ha.” Tiếng cười bén nhọn chói tai càn rỡ cất lên, một tiếng so với một tiếng lại càng vang dội, phẳng phất như muốn áp chế bất an, thuyết phục chính mình tên tiện chủng kia tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

“Phu nhân sao không một lần nói cho xong, các người không chỉ cầu kết ngoại quốc, ngay cả thân tử của trăm cũng thu mua hơn phân nửa rồi đi.” Hắc Kinh lấy nước sạch, vẩy nhẹ lên bài vị lịch đại tổ tiên, thản nhiên nói. “Tả tướng Hoắc Hối, Hữu tướng Trịnh Đắc Phủ, hai người thường ngày thủy hỏa bất dung, lần này lại chia nhau âm thầm trợ giúp các người, hiện giờ Huyền cung này đã tựa như hòn đảo đơn độc giữa biển khơi, chỉ cần trăm bước ra một bước, lập tức sẽ có “trung thần” tiến đến “bồi giá”. ” Thủ vệ tướng quân Nhan Chiêu đóng tại ngoại thành Lạc Dương là một tên cỏ đầu tường, không dám dựa vào tả cũng

không dám nghiêng về hữu, lúc này hai người đồng thời tạo áp lực lên hần, hần mặc dù không đến mức lộ liễu trắng trợn phản bội, nhưng cũng sẽ không không màng sinh tử mà hộ giá, chưa đến thời điểm cuối cùng, khi thắng bại phân minh, hần chắc chắn sẽ không tỏ thái độ.

“Người ngay cả điều này cũng biết!? Ha ha, tiện chủng! Cuối cùng cũng biết người không được lòng người đi! Giang sơn tốt đẹp nhường này sao có thể là của người, thừa lúc còn có thể mau hạ chỉ, nhượng xuất ngôi vị hoàng đế, bản nương nương còn có thể vì người mà thuyết tình, tiết đi tứ chi, tha cho cái mạng thấp hèn của người!” Tu Nghi này trước đây từng tinh thông thi văn thư họa, rất có thiên phú, có thể nói là tài nữ, từ trong chúng phi tần bộc lộ tài năng, được Hắc Đãi yêu thích vô cùng, hiện giờ trong đầu chỉ còn giấc mộng mẫu nghi thiên hạ, hám lợi đen lòng, nào còn chút nào phong thái giai nhân.

“Trẫm đúng là không được lòng người, trẫm vẫn luôn không hiểu, Tả tướng Hữu tướng tại sao lại muốn đưa thập tứ đệ lên ngôi, hiện tại đã sáng tỏ.” Hắc Kinh giật giật khóe miệng, thương cảm nhìn vị mẫu thân điên từ lâu đã đánh mất trái tim kia. “Bởi vì thập tứ đệ là, một, tên, ngốc, tử, si ngốc cả đời chỉ nhận ra được mỗi nương, Hoắc Hối đã tâm bưng bưng, muốn thao túng triều chính đầu phải chuyện mới ngày một ngày hai, vậy thì còn gì tốt hơn một tên hoàng đế ngốc làm con rối cho hần đây? Hần thực tích cực giúp đỡ các người đi? Sử dụng nhân mạch các nơi, hoàng kim ngàn vạn cũng không chút tiếc rẻ quyền làm quân lương, người cho là hần thật sự khâm phục “uy đức” của thập tứ đệ sao?” Hừ lạnh, đâm thủng vọng tưởng tự cho là đúng của nàng.

Lại nói: “Trịnh Đắc Phủ là nhân vật gì, hần tự cho mình là thanh lưu, suốt đời lấy loại bỏ gian thần nịnh tử làm nhiệm vụ, đáng tiếc trẫm không theo ý hần, dùng Hoắc Hối, còn dùng một bè lũ tham quan ô lại, miệng hần không nói, nhưng bất mãn trong lòng sao có thể gạt được trẫm, người tìm tới cửa, hần ban đầu mặc dù không khách khí, nhưng nửa đêm suy nghĩ cũng âm thầm cân nhắc, ảo tưởng nếu đổi thập tứ đệ ngốc lên làm Hoàng thượng, hần có thể thi triển thủ đoạn như thế nào, loại bỏ những kẻ xấu xa, danh lưu sử sách, sau đó kinh qua vài lần thuyết phục, hần không phải cũng ngầm đồng ý sao. Ba vạn tinh binh vây quanh kinh thành, trẫm cái gì cũng không có, hần đương nhiên có thể trốn được ngay.” Người mang tư tâm, thêm một kẻ minh trợ, một kẻ ám lai, đều là muốn kéo mình này hoàng đế không nghe lời xuống ngựa.

Minh trợ, ám lai: Đều là trợ giúp nhưng kẻ trắng trợn, kẻ ngầm ngầm

“Câm mồm! Con ta mới không ngốc!!!” Bị đâm trúng chỗ đau, Tu Nghi cuồng loạn rống to, tâm can bảo bối khả ái của nàng mới không phải ngốc tử!!! Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, một đôi mắt sắc bén phảng phất như muốn đem Hắc Kinh băm thây vạn đoạn.

Tu Nghi năm đó mặc dù thu dưỡng Hắc Kinh, nhưng vẫn không buông tha hy vọng có được huyết mạch của chính mình, bởi vậy không tiếc sử dụng cấm dược phụ trợ mang thai, dược này mặc dù có thể khiến nữ tử thụ thai, nhưng đối mẫu thể cùng thai nhi có tác dụng phụ rất mạnh, chẳng những dễ dàng sinh non, cho dù miễn cưỡng sinh hạ tiểu hài tử, khả năng cao cũng mang thân thể khiếm khuyết hoặc chướng ngại trí tuệ.

Thập tứ đệ được hai tuổi rưỡi, không thể hành tẩu, nói chuyện linh linh lạc lạc, ý nghĩa lời nói không rõ, sau ngự y kiểm tra mới phát hiện dị trạng của hần, hần là ngốc tử, ngốc tử đầu tiên hoàng gia sinh hạ, ngày thơ không hiểu được người lừa ta gạt, cố tình lại có một mẫu hậu ham mê quyền thế mãnh liệt muốn đưa hần lên ngai vàng, đây là tội tình gì.

“Ngốc tử làm hoàng đế, bất quá cũng chỉ có thể mặc người sai khiến, Tả tướng Hữu tướng mặc dù mục đích bất đồng, nhưng đều có tâm cơ, đừng cho là bọn họ sẽ ngoan ngoãn nghe phu nhân sai sử.” Nữ tặc mà còn muốn buông rèm nhiếp chính? Hắc Kinh cười nhạo nàng vọng tưởng.

“Tiện chủng! Người cũng chỉ có thể ngông cuồng được bây giờ thôi! Con ta sẽ thành tân Hắc Hoàng! Người sẽ biến thành phạm nhân! Hần đăng cơ việc đầu tiên làm chính là đem người tên cầu đáng chết mang đi ngũ mã phân thây! Không! Ngũ mã phân thây còn tiện nghi! Ta muốn đem người cột vào quảng trường trước Huyền cung, làm trò trước mặt hết thảy dân chúng, từng đao từng đao đem người róc xương xả thịt!” Nàng bộ mặt dữ tợn, hai tay nắm chặt, hận không thể lập tức thực hiện cảnh tượng kia.

“Người đâu...” Hắc Kinh khẽ động, hai gã Hắc vệ quân lập tức hiện thân. “Đem nữ nhân điên này đưa tới nội thị phủ Túc bộ.” Nội thị phủ chuyên môn phụ trách chiếu cố cuộc sống hoàng gia ở trong cung, trong đó Túc bộ chuyên đối phó với địch nhân ý đồ bất lợi cho hoàng thất, bất đồng với Hình bộ là do triều thần

tham dự, quang minh chính đại thẩm lí phán quyết, mà toàn quyền thái giám bí mật xử quyết, sử dụng hình phạt, so với Hình bộ không biết tàn nhẫn hơn mấy trăm ngàn lần, nói rằng khiến cho người ta sống không bằng chết cũng không ngoa.

“Người dám đối bản nường nường như vậy!!! Đừng quên khi còn nhỏ là ai chăm sóc người! Người dám bắt kính với ta, con ta sẽ không bỏ qua cho người! Hiện tại đã không còn ai đứng về phía người, sớm đầu hàng may ra còn kịp!!! Buông!!!” Tu Nghi mới vừa rồi còn tâm cao khí ngạo, hiện tại lại chật vật không chịu nổi, tình thế có lợi khiến nàng đắc ý vênh váo, mà quên rằng nàng hiện tại vẫn đứng trên đất của Hắc Kinh, trên đầu là bầu trời của Hắc Kinh, sinh tử do Hắc Kinh nắm giữ.

Nữ nhân một đường kêu gào bị tha đi, Hắc Kinh chau mày, lãnh khốc nói thầm: “Trẫm vốn... không có bằng hữu.” Quanh người tràn ngập địch nhân, hoàng đế... Chính là như vậy.

31. Chương 30

Mặc Bắc cùng Bích Diễm xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, tìm kiếm lương y, Lạc Dương là kinh thành, có rất nhiều danh nhân cao thủ, nhưng họ tựa như khách bộ hành, cũng không giống như đang tìm kiếm. Trừ bỏ Lạc Dương bản thành, hai người bọn họ cũng tới thành phụ cận dò hỏi, Huyền Vũ nhiều người ái quốc, Bích Diễm tràn đầy thành ý, dụng hết công phu miệng lưỡi, tiêu phí vài ngày, mới thỉnh được ba bốn vị đại phu cùng hần trở về.

“Hô, uống chén trà lạnh đi, vất vả vất vả.” Nhiệm vụ viên mãn đạt thành, Bích Diễm cũng có vẻ tương đối vừa lòng, rốt cục có thể thoải mái một chút. Hai người tại trà quán thành Lạc Dương kêu trà bánh, nghỉ chân một chút.

“Nào có.” Ừng ực ừng ực ngậm to uống trà, không bị quản thúc, tự do tự tại, không chịu quy củ, hoàng cung sao có thể so sánh được.

Nói lại đã nửa tháng ở bên ngoài rồi, trong cung... Mặc Bắc lắc đầu, khắc chế chính mình không nên nghĩ đến những việc khó chịu.

“A? Mặc Bắc, người xem phía dưới.” Bích Diễm ăn điểm cao*, nghiêng đầu nói.

Điểm cao: Bánh ngọt

“Làm sao vậy?” Ngồi trên lầu hai lộ thiên của trà quán, nhìn xuống dưới, không phải là đường phố sao?

“Người không chú ý tới sao?” Bích Diễm nhíu mày, biểu tình nhất thời có chút ngưng trọng. “Quân gia trang phục võ trang kia có vẻ hơi khác, người coi, ta nhớ rõ mấy ngày trước lúc rời Lạc Dương, tuần tra đều là nha sai, tần suất cũng không cao, nhưng vừa rồi từ lúc ngồi xuống tới giờ, ngăn ngừa một khắc, ít nhất đã có ba đội quân nhân đi qua.” Quân đội đóng ở ngoại ô, không có mệnh lệnh không được tự tiện nhập kinh.

Bích Diễm vừa nói, Mặc Bắc cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp, trên đường vẫn có bán hàng như bình thường, nhưng giờ phút này xem ra, đã có chút hương vị gió thổi mây giông trước cơn bão, những người này là từ đâu tới?

Đang định suy tư, trên đường cái đột nhiên một trận vó ngựa rối loạn, rất nhiều binh lính tay cầm đao kiếm, đằng đằng sát khí như nước chảy tràn tới, không hề phân trần dọn đường đuổi dân, một chữ không nói, thật sự là ngang ngược chiếm lấy đường lớn. Tiểu thương trở tay không kịp, hàng hoá rơi rụng đầy đất, những binh lính này còn lấy vó đao quét qua, đem hàng hoá người ta hất về một bên, hoa quả dập nát, nước chảy giàn giụa, vãi vốc hoa mỹ, thủ công mỹ nghệ tinh xảo cũng không lưu tình. Tiểu lão bản buồn bán sao kham nổi hàng hoá của mình bị đập hư như vậy, vài người quỳ xuống cầu quân gia cho bọn họ thời gian thu thập, lại chịu đánh đập tàn nhẫn, thủ lĩnh thậm chí còn rút đao quát: “Còn cản trở, giết không tha!”

“Ai ác bá đến vậy?” Bích Diễm nghi hoặc, dưới chân thiên tử không có vương pháp sao? Hần mặc dù đến Lạc Dương không lâu, nhưng trị an nơi này luôn duy trì rất tốt, dù là đại quan đi qua, cũng không được

quấy nhiễu dân chúng.

Không bao lâu sau, đại kiêu kim trưởng viên đánh xa hoa mười sáu người khiêng chậm rãi tiến nhập trung tâm quảng trường, hoàng sa tầng tầng che phủ, dường như có thể nhìn thấy một bóng người chính khâm đoan tọa*, trên đầu còn đội kim long châu quan. Mọi người kinh hãi, có thể nào là Hoàng Thượng giá lâm???

Chính khâm đoan tọa: Ngồi thẳng lưng ngay ngắn

Chỉ thấy trước kiệu một gã trung niên nam tử gian trá, trang mô tác dạng* nâng cao hoàng trục*, chậm rãi mở ra đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tiên hoàng Đãi đế trước khi quy tiên đã hạ chỉ thập tứ Hoàng tử kế vị, tặc nhân Hắc Kinh làm giả thánh ý, mưu đồ đại vị, giết người diệt khẩu, tàn sát huynh đệ, thượng thiên có mắt, chính thống chi quân vạn hạnh nghiêu tồn*, mà bạo quân tất phục tru*, thiên đạo nhất định chương hiển*, trẫm hiện tại là thiên chi tử, chiếu lệnh quân dân bách tính một lòng, tái phục Huyền Vũ vương triều quang vinh thịnh thế.” Lời vừa dứt, ngàn vạn quân nhân đồng thanh giờ kiếm hô to: “Bạo quân phục tru, thiên đạo chương hiển!” Thanh thế to lớn, lay động toàn bộ thành Lạc Dương.

Trang mô tác dạng: Giả vờ giả vịt

Hoàng trục: Đạo thánh chỉ, được viết trên lụa vàng, có thể cuộn lại giống như một cái trục

Vạn hạnh nghiêu tồn: Gặp nhiều nguy hiểm nhưng vẫn bình an vô sự

Phục tru: Bị tiêu diệt; Chương hiển: Hiện lộ rõ ràng

“Không tốt, đây là phản loạn a.” Bích Diễn kêu lên, kinh thành bị khống chế, còn không thấy Hoàng quân hộ giá, tình thế này thật sự là vô cùng hiểm ác.

“Ta lập tức hồi cung.” Mặc Bắc bỏ lại câu này, đã không thấy bóng dáng đâu. Y bay trên mái nhà, tránh né phản quân thẩm tra, vì cái gì phải trở về? Không biết, thật sự không biết, y cùng Hắc Kinh cảm tình hỗn loạn, yêu cũng được, hận cũng tốt, hoà cũng được, phân cũng đành, nhưng có một điều thuỷ chung rõ ràng y không muốn Hắc Kinh chết.

Đó là cổ chấp nhỏ bé nhất của y.

Trước cổng Chính cung phản quân lục tục kéo đến, cùng Hắc vệ quân trấn thủ Huyền cung đối đầu, Mặc Bắc dễ dàng tiếp cận, quanh quần thiên môn, nơi còn chưa bị phong tỏa, nhưng rõ ràng đã tăng nhiều Hắc vệ, không khó nhìn ra khẩn trương trước chiến tranh.

“Đứng lại! Người nào tới!” Thị vệ ngăn trở Mặc Bắc.

“Ta có lệnh bài.” Y lấy Hắc long lệnh ra, thị vệ tiểu đội trưởng cả kinh, liền hỏi: “Ngài là Hàn Mặc Bắc công tử?” Xưng hô này khiến y có chút kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu xưng phải.

“Xin lỗi, nửa tháng trước Hoàng thượng đã hạ lệnh, đem tên ngài trong Hồng sách xoá bỏ, cũng thu hồi Quế Mộc viện, ngài đã không còn là người Tây uyển, Hắc long lệnh Hoàng thượng vẫn để ngài giữ, nhưng chỉ có thể xuất cung không thể lại nhập cung, thừa dịp hiện tại phản quân còn chưa khống chế Lạc Bắc môn, ngài mau từ bên kia đào tẩu đi, chỉ cần xuất lệnh bài, quan phòng sẽ không khó xử ngài.”

“Người nói cái gì?” Mặc Bắc cao giọng kinh ngạc nói, không thể tin, Hắc Kinh đây là có ý gì!

“Mặc Bắc công tử đi nhanh đi, nếu không sẽ muộn mất, phản quân nguy cấp, Hoàng thượng căn dặn, để phi tần tự do lựa chọn, đi hay ở tùy ý, cây đuốc bấy khi tan, Tây uyển hiện giờ đã không một bóng người, toàn bộ hoàng tử công chúa đã dời tới nơi an toàn, nơi này cũng sắp trở thành nơi huyết tinh giết chóc.” Tiểu đội trưởng hảo ý khuyên bảo, trở lại tiếp tục giữ vững cương vị.

Phản bội thì nhiều, ngẫu nhiên có vài người trung tâm ngu ngốc cũng không phải tốt. Hắc vệ quân thề sống chết bảo hộ Hắc Hoàng, không chiến tới khi người cuối cùng ngã xuống, tuyệt không bỏ qua.

Lạc Dương phồn hoa, thuỷ chung cũng có lúc tàn.

Đang thi đó, nhưng sao giờ, lỡ ham hố quá rồi. Bởi vì càng về cuối càng thấy hay, đến cao trào rồi đó, tuy hơi chậm T_T. Mấy chương sau nói về Hắc Kinh là chính, thương ảnh lắm á >.

32. Chương 31

Ngự thư phòng

Mặt bàn tấu chương vẫn trùng trùng điệp điệp, chính là đã không cần phải đọc nữa rồi.

Nói cũng kỳ quái, Hắc Kinh mỗi ngày xem tấu chương, không thành ngàn thì cũng thành trăm, số lượng này tại các chư quốc, đã là kinh người, nhưng người đời chỉ nhớ hắc đêm đêm xuân tiêu, rượu say mỹ nhân, lại không ai tán dương hắc chăm chỉ chính sự, đem một đại quốc phức tạp sắp đặt đầu vào đấy, nếu nói đúng ra, Hắc Kinh tại vị, người khổ sở chỉ có quan lại, vì thượng cấp hỉ nộ vô thường mà lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, còn dân chúng lại đều an cư lạc nghiệp, so với phụ hoàng hắc Hắc Đãi nhiều năm trị vì còn an ổn hơn.

Nhưng ai sẽ để tâm nỗ lực của hắc? Không có. Mà ngay cả Hắc Kinh, cũng không tự cho mình là minh quân trong mắt dân chúng. Hắc từ trong tranh đấu hỗn loạn mà đăng cơ, chỉ cầu sinh tồn, không hơn.

Hắc Kinh nhìn phía ngoài cửa sổ, hoàng cung địa thế cao, phong cảnh kinh sư có thể nhìn không sót gì, trong thành vài nơi huyền ảo có khói đặc bốc lên, không khí tràn đầy hoảng loạn cùng bất an, phản quân đang làm gì? Phóng hỏa đốt nhà dân, cướp đoạt tài vật? Hay là uy hiếp thanh toán quan lại không tổ thái độ tương trợ? Khẳng định cả hai đều có.

Hắc vệ quân nhân mã chỉ có ba ngàn, phản quân trắng trợn vây quanh Huyền cung lại có hơn vạn người, ngoài thành Lạc Dương còn có hai vạn, gần nhất có thể gấp rút tiếp viện chỉ có Thủ vệ tướng quân Nhan Chiêu, nhưng hai vạn binh lính của hắc sẽ không động. Còn lại nhanh nhất cũng phải mất bảy ngày mới có thể đuổi tới, mà chưa chắc bọn họ sẽ tận trung cứu giá.

Về phần Ly... Tu Nghi tính toán rất chính xác, phương Bắc đã thành một đoàn hỗn chiến, Bạch Sa cùng Huyền Vũ chiến đấu kịch liệt, sao còn có thể xuất binh mã, huống hồ hắc vẫn chưa kịp đem tướng lãnh biên cương thay đổi, đây đều là những lão tướng phụ hoàng uỷ nhiệm, tâm cao khí ngạo, không ai bì nổi, tại nơi trời cao hoàng đế xa, tiêu điều tự tại, đã quen làm mưa làm gió, Hắc Ly sao có thể nói động bọn họ, cho dù có thể, cũng tất mượng cố kéo dài.

Nhiệm vụ của Ly thất bại, nhưng thực ra cũng có chút thành công, ít nhất hắc sẽ không ngây ngốc đi theo mình...

“Trẫm đã cùng đường mặt lộ rồi sao?” Hắc Kinh khẽ cười.

Hắc chậm rãi đi tới trước bức tường cao rộng chạm khắc một tủ gỗ ẩn, kéo ra một ngăn tủ ngầm, bên trong đặt hai đồ vật khác biệt, một cái dùng giấy bao lấy, cái còn lại chính là búp bê hắc cướp từ chỗ Mặc Bắc.

Mở ra bọc giấy, nằm giữa tờ giấy thoảng hương hoa mai, là một bó tóc đen thật dài, đầu đuôi dùng dây hồng buộc chỉnh tề, an tĩnh nằm đó, xúc cảm sờ lên vẫn là trơn bóng thuận tay như vậy, phẳng phất giống như có sinh mệnh.

“Mặc Mặc...” Đầu ngón tay lưu luyến phía trên, Hắc Kinh thì thào.

Ngày đó hắc đang làm gì? Hình như là tại Mộc Chiêu lâu uống rượu thưởng nhạc, đột nhiên nhớ tới Hàn ngự thê từng khiêu một điệu nghề thường vũ tuyệt đẹp, nhất thời hứng khởi, liền sai người gọi Mặc Mặc đến, tiểu thái giám hồi báo nói Quê Mộc viện trống rỗng, giống như quỷ thành, hắc không tin, tự mình tới, chỉ thấy mảnh vỡ đầy đất, vết máu loang lổ, bên trong chỉ có một bó tóc tú lệ, bị người chỉnh tề đặt giữa máu tươi cùng mảnh vỡ, tựa như than khóc, tựa như cáo biệt, hắc đầu tiên là khiếp sợ, sau lại phẫn nộ, lúc đó thực cũng không nghĩ nhiều, chính là theo bản năng muốn bắt thê tử chạy trốn quay về, không muốn buông tha y, thậm chí không tiếc phái người đến Bạch Sa để quốc ly gián bách bức... Thực xuân...

“Chết tâm thật sự thống khổ như vậy sao? Nhìn người tóc bạc... Trẫm là ngu ngốc, trẫm là ngu ngốc...” Chưa từng tổn thương, sao biết được cái gì gọi là đau thất tâm can, nếu mất đi có thể khiến bản thân khổ sở như vậy, vậy vĩnh biệt... có lẽ chính là hai từ khó nói nhất...

“Mặc Mặc, trăm sẽ không giải thích, nên trả lại người, trăm bồi cho người.” Hắc đưa tay tháo kim quan, tay trái khẽ kéo, dây buộc rơi xuống, tóc dài xõa vai, tựa như một thác nước đen ba động.

Thân thể da tóc chịu ơn cha mẹ, vốn không thể gây tổn hại. Người hồng trần đoạn tình, một đao cạo đầu, lúc trước có thể thấy được bao nhiêu thương tâm...

Nâng dao nhỏ, ánh dao loáng lên, một đầu tóc dài bị cắt đứt, hắc đặt hai bó tóc đen cùng một chỗ, còn giác không đủ, im lặng quấn lại thành một nút kết tinh tế, kết tóc... kết tóc... Hắc Kinh đột nhiên vì hành động của mình mà mỉm cười to. “Ha ha ha ha trăm bổn, còn ngốc! Thế nhưng làm loại chuyện ngây thơ này!”

Hắc ngửa đầu cuồng tiếu, một tay che khuất ánh mắt, từ khe hở có thể nhìn ra ầm ầm lệ quang.

Sinh tử sắp tới, mong đợi kiếp sau sao?

Hắc muốn sống a... Cho tới bây giờ cũng chỉ là như thế...

Mặc Mặc kiếp này còn oán hận hắc, kiếp sau sẽ tha thứ cho hắc sao...?

“Hoàng thượng!” Lý Tổ hoang mang rối loạn chạy tới, lại bị bộ dáng Hắc Hoàng tóc tai bù xù như kẻ điên dọa sợ, nhưng trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn, lão run rẩy quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, Đông môn phản quân tiểu đội trưởng nguyên ý phản chiến đầu hàng, thừa dịp nguyệt hắc phong cao, bảo hộ Hoàng thượng an tâm rời kinh, thỉnh Hoàng thượng nhậm nhục nhất thời, chạy tới ven biển phía Đông, ngày khác trở lại mưu đồ phục vị.”

Hắc Kinh buông tay, quay đầu lại nhìn lão, đáy mắt lộ vẻ lãnh khốc, thương tâm vừa rồi phảng phất tựa như mộng. “Lý Tổ, trăm sẽ không ly khai Huyền cung, người tìm bao nhiêu vàng thu mua tên tiểu đội trưởng kia?” Hắc Kinh ghé tai lão nhẹ nhàng nói nhỏ: “Hay là nên nói... Hắc tìm bao nhiêu tiền thu mua người?”

Lý Tổ sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh, vội vàng dập mạnh đầu kêu oan: “Tuyệt không có việc này! Tuyệt không có việc này! Lão nô đối Hoàng thượng trung thành tận tâm, nhật nguyệt chứng giám a!!!”

“Đùa người một chút, không cần cho là thật, người cùng trăm cũng không còn là thiếu niên, còn không tin được người sao?” Hắc Kinh cười tà, trở về bên cạnh bàn, đem búp bê gỗ kia thật cẩn thận thu vào trong ngực.

“Hoàng thượng! Lão nô liều chết khuyên ngài, đi thôi, phản quân này tuyệt đối sẽ không buông tha Hoàng thượng, ngài xử tử tội nhân Tu Nghi, bọn họ đang ở ngoài cung kêu gào muốn dùng thủ đoạn đồng dạng đối phó ngài.”

“Đừng nói nữa, trăm đang cơ tước thiên hạ vì chủ, trăm một ngày còn tại Huyền cung, những cây cỏ đầu cầu kia sẽ không dám lớn mật, trăm chỉ cần vừa ly khai, thiên hạ gió nổi mây phun, thập tứ đệ không hề có hoàng uy, kiềm chế không được tướng lĩnh bốn phương đã tâm bưng bưng, đến lúc đó khắp nơi tranh đoạt, tạo cơ hội cho các nước chư hầu ôm mộng, liền chỉ còn một kết cục không thể vãn hồi.” Thập tứ đệ chỉ là con rối không hơn, dù là người nào nắm quyền, cũng khó bảo toàn sẽ không mang ý đồ khóa hoàng bào, thay đổi triều đại, đến lúc đó Hắc gia nhân khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng lưu lại đây bất quá cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi... Lý Tổ cũng chỉ dám ở trong lòng nói những lời này, xem ra Hắc Hoàng đã hạ quyết tâm dĩ thân tận quốc.

Dĩ thân tận quốc: Ý muốn nói triều đại sụp đổ thì cũng nguyện chết cùng

33. Chương 32

Ngoài cửa cung vang ầm ầm như tiếng sấm, một tiếng so với một tiếng càng mãnh liệt hơn, phản quân rõ ràng nhân số chiếm ưu thế, lại không lập tức tiến công, có lẽ là muốn tra tấn Hắc Hoàng nhiều thêm chút,

để hấn ném thử tư vị lửa cháy đến chân, dày vò khi gặp nguy cấp.

Vài tướng lãnh phản quân cầm đầu thậm chí còn tụ tập tại Chính Nam môn, kêu gào, mở mồm là tuôn toàn những lời chua ngoa, lại đổi trắng thay đen, đem mình nhào nặn thành nghĩa quân giải cứu thiên hạ, mà Hắc Hoàng là bạo quân ngày ngày chỉ biết trốn trong cung, không hiểu nỗi khổ dân gian, hoang *** vô độ, phản tặc vô đạo gõ xuống đất, để tăng quân uy, tiếng đao kiếm va vào nhau vang lên không dứt bên tai, vô luận là nơi nào trong thành Lạc Dương, cho dù xa xôi tĩnh mịch nhất, cũng không thể không nghe thấy.

“Hoàng thượng?” Lý Tổ sợ tới mức ba hồn bảy vía bay mất, nếu không phải trước mặt Hắc Hoàng còn giữ được một tia lý trí, đã sớm thất thanh sợ hãi, kêu ầm cả phòng.

“Cũng nên áp chế nhuệ khí của loạn thần tặc tử thôi.” Hắc Kinh nhượng mảy nói nhỏ, không hề sợ hãi, thần thái thoải mái giống như đi săn, mà không phải lấy một đầu trăm, bị vây khốn trong thành.

Hắn nắm hàn thiết trường thương, đi tới trước cửa cung, Hắc vệ quân nhìn thấy Hắc Hoàng, đều chấp tay khụy một gối, trong mắt thấy chết không sờn.

“Trẫm quân thần không nghiêm, hôm nay liên lụy các người vì trẫm tẩm máu kẻ thù, quân địch ba vạn ta ba ngàn, đối với những tinh anh chi sĩ trẫm tự tay chọn lựa mà nói, một người chém bay đầu mười phản tặc dễ dàng như trở bàn tay, trẫm nói cho các người biết, Huyền cung không có viện quân, nếu trận nội đấu này, còn một tia hy vọng thắng lợi, thì chính là dựa vào ta người tả hữu huynh đệ, sống chết có nhau.”

“Trẫm sẽ không lệnh cho các người đi tìm chết, trẫm cũng sẽ không nhận lời các người, nếu ai quang vinh hi sinh vì xã tắc, thê quyến sẽ nhận được trợ cấp chiếu cố. Kẻ chiến bại không có đặc quyền này, đây là thế giới thắng làm vua, Huyền cung nếu phá, loạn thế trước mắt, khói lửa chiến hỏa, sẽ như lửa cháy lan đồng cỏ theo khắp Thần Châu đại địa* nơi nơi nổi lên, đập đổ thái bình, bất cứ ai cũng không thể bảo toàn.”

Thần Châu đại địa: Trung Quốc đại lục

“Các người phải nhớ kỹ hai điều.” Hắc Kinh dừng một lát, nghiêm túc nói: “Nhất, phải chiến; nhị, phải sinh*. Trẫm cùng các người.” Hắc Kinh nói xong, trong Huyền cung đột nhiên tràn ra một tiếng rống mạnh mẽ, phản quân kinh ngạc vô cùng, nghiêng tai nghe, trận trận tiếng hô vạn tuế đồng loạt truyền tới, còn đang cảm thấy quái dị, chợt thấy Nam môn chậm rãi mở ra, một người đơn độc bước tới, chính là Hắc Hoàng!

Sinh ở đây có nghĩa là sống.

“Đều là lũ súc sinh chưa từng thấy mặt, trẫm hôm nay tỉnh dậy, còn tưởng tên nô tài nào lớn gan dám ở trong cung trộm nuôi chó chứ.” Hắc Hoàng mĩa mai châm chọc, chỉ cây dâu mắng cây hòe, hấn từng bước hướng phản quân từ từ đi tới, trước ngực là hoàng gia đồ đẳng ngũ trảo hắc long quy hạc, tôn quý đẹp đẽ, không dám nhìn gần, rõ ràng chỉ nắm một thanh trường thương, không khôi giáp, vì sao lại có cảm giác áp bách đến vậy!? Phản quân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Không trả lời? Thật sự là làm càn, bằng vào điểm ấy, trẫm đã có thể trị người tội bất kính.” Hắc Kinh dưới chân vừa động, hất một tảng đá nhỏ bay lên, không báo trước mạnh xoay người, đầu chuỗi trường thương giống như một cây bông tử*, đánh bay tảng đá kia về hướng phản quân, tựa như mũi tên phá không, khí thế dọa người, chủ tướng thấy khó mà tránh được, hoảng hốt túm lấy phó tướng bên cạnh làm kẻ chết thay, ba một tiếng vang thật lớn, mọi người đều chứng kiến, giữa mũ giáp tên phó tướng kia khảm vào một khối đá trí mạng, máu tươi từ hai cánh mũi chảy xuống, hấn oán giận không nhắm mắt, hai mắt đục ngầu không nhìn Hắc Kinh, mà là nhìn thượng cấp phía sau, tựa như đang hỏi: Vì cái gì... .

Bổng tử: Gậy

“Hô...” Chủ tướng phản quân Triệu Thất, buông lỏng tay, mặc cấp dưới của mình ngã ngựa, kêu một tiếng thật nguy hiểm. “Xem ra tội quân không giống như đồn thổi trên phố là con gà vô lực, còn biết chút kỹ năng vớ vẩn.” Triệu Thất ngoài miệng phô trương, che giấu khiếp sợ trong lòng, lập tức nhắc tay hạ lệnh: “Cung thủ chuẩn bị.”

Hắc Hoàng lợi hại đến mấy thì cũng chỉ là người có máu thịt, hấn dám lĩnh quân tạo phản, đương nhiên phải có chút mưu tính trước, Hắc vệ quân uy danh Huyền Vũ quốc như sấm bên tai, người nào cũng tính nhuệ thiện vô, hai quân giao tranh, đánh giáp lá cà nhất định sẽ yếu thế, cho nên lấy khoảng cách xa dùng

cung bắn là chính, phát huy ưu thế người đông tới cực hạn, tiền như mưa, tạo thành một tấm lưới tử vong, cho dù võ công cao cường, cũng vô pháp lòng tóc vô thương, toàn thân trở ra!

Hắc Kinh âm ngoan trừng mắt nhìn bè lũ phản tặc, lúc bọn chúng giương cung chuẩn bị bắn, tức thì lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nhảy vào trận địa địch, trường thương thu phóng, đã đâm chết năm sáu bảy tám người, tặc nhân không ngờ Hắc Hoàng khinh công cao đến vậy, lại không nề hà đơn độc xông pha nguy hiểm, liền không kịp đề phòng, cung đội lộ ra chỗ hở, có chút hỗn loạn, cơ hồ đồng thời, bốn đại môn mở rộng, Hắc vệ quân ẩn núp trong Huyền cung dốc toàn bộ lực lượng, toàn thân cương giáp hắc sắc, đầu đội mũ giáp ô giác, lộ ra khuôn mặt hung ác dữ tợn như quỷ, sâu trong đáy mắt phảng phất ẩn giấu sát khí của tà nhân dị vực giết người vô số, đây là Hắc vệ quân vô trang đầy đủ, võ công cao cường nổi danh.

Lộ ra gương mặt như thiết, không hề mang chút tâm trắc ẩn, tấm máu tươi ấm nóng của địch nhân, gợi lên sợ hãi nguyên thủy nhất của nhân loại đối với quỷ thần, giống như ám thị thôi miên chính mình quỷ giả vô địch.

Trống trận mãnh liệt, không trung xẹt qua trăm ngàn mũi tên, mặt đất nổ rộ đóa đóa huyết hoa diễm lệ, Hắc vệ quân bất khuất, cho dù giữa mưa tên, cũng không nguyện ngoan ngoãn nằm xuống, vẫn kéo lê thân thể về phía trước, lòng tràn đầy suy nghĩ cho dù chiến cùng sinh không thể có cả hai, ít nhất cũng muốn chém chết mười tên địch, mưa tên tưới xuống không dập tắt được lửa ý chí của bọn họ, làn sóng hắc sắc rớt cực cùng phản quân binh đao va chạm, kích khởi tàn sát.

34. Chương 33

Trắng lên trắng xuống vài lần, từng đợt sóng tấn công, chém giết, chống cự, cùng tạm đình chiến, ngày đêm không ngớt, ngoài Huyền cung thì thể rải rác, Hắc vệ quân năm phần đã mất đi bốn, mà phản quân chết càng nhiều, nhà dân xung quanh địa thế thấp bị máu đen tràn vào, dân chúng sợ tới mức không dám ở lại, phản quân đơn giản chiếm lấy, tạm thời sung quân làm y xá.

“Cẩn thận!” Lại một trận mưa tên, Hắc Kinh một tay túm Hắc vệ quân trẻ tuổi đang gặp nguy hiểm, dùng sức kéo, khớp xương liền phát tiếng khách khách, một mối đã đến cực hạn, quân địch số lượng đông, nhưng từng nhóm luân chiến*, bên ta nhân đơn thể bạc, không còn cách nào khác, chỉ đành đem không nhắm mắt, dụng tấn khí lực.

Luân chiến: Thay phiên nhau tấn công

“Ồ...” Hắc vệ quân vô trang nặng nề, Hắc Kinh mặc dù như chỉ mảnh treo chuông vẫn cố gắng kéo quân binh ra sau lấy khiên che đi, chính mình lại chậm một bước, hung khí sắc nhọn đâm vào cơ thể, bắp đùi hai nhất, tay trái một nhất, bụng cũng một vết. Hắc Kinh cắn răng nhịn đau, chặt gãy một đám tên, Long bào bị mồ hôi cùng máu tươi nhuộm màu, nhìn không ra đồ đằng tôn quý nguyên bản, nhưng trong lòng binh lính, Hắc Kinh lúc này so với bất cứ lúc nào cũng đều cao quý hơn, khiến người sùng kính.

“Hoàng thượng, người nhập điện nghỉ tạm đi, nơi này đã có huynh đệ chúng ta trấn thủ.” Giết nhiều như vậy, vẫn còn nhiều đến thế, phản quân lại có tiếp viện! Chẳng lẽ trời thật sự muốn Huyền Vũ ta vong? Các chiến sĩ thất vọng, lại càng muốn phấn chấn chiến đấu không ngừng, đời người xưa nay ai mà không chết, mười tám năm sau lại là một hảo hán!

“Tội quân mau tới lĩnh tử! Bản đại tướng quân tâm địa Bồ Tát, có thể ban cho người thống khoái!” Không hèn mà tới Triệu Thất nắm quyền trục, mấy ngày trốn ở hậu phương lại tới tiền tuyến sửa bảy, hẳn đắc ý Hắc vệ quân chỉ còn hơn trăm người, mà hơn phân nửa là bị thương, đã không thể chống cự, lại đã quên phản quân chính mình suất lĩnh, tử thương quá vạn, Hắc vệ quân vô dũng, còn từng dọa hấn sợ tè ra quần trốn biệt ra ngoài thành, hiện giờ một hấn còn vác mặt ra tự phong đại tướng quân, tại đây diễn võ dương oai.

“Đây tên cầu kia, trăm không giết người, sao có thể cam tâm!” Hắc Kinh ghen một hơi chân khí cuối cùng, chậm rãi đứng thẳng dậy, phản tặc thấy Hắc Hoàng một mình từ sau tấm khiên bước ra, nghĩ hấn rất cực

khuyết phục, ngày Triệu thị không chế thiên hạ không còn xa, vinh hoa phú quý sắp tới, mỗi người đều giấu không nổi tham lam vui mừng.

“Tội quân...” Triệu Thất còn định nhọc nhằn hắt một phen, phát tiết mối hận trong lòng, lập uy danh cho bản thân, lại thoáng thấy Hắc Hoàng làm một động tác kỳ quái, năm ngón mở ra, hướng về phía mình. Triệu Thất còn đang thấy kỳ quái, đã nghe thấy tiếng người khác kinh hô, chỉ vào không trung, lấp bắp: “Tuồng... thương...”

Triệu Thất nghi hoặc ngẩng đầu, ánh sáng loé lên, chói lóa mờ mắt, nhìn không rõ ràng, lại mơ hồ thấy một cái bóng dài mảnh bay tới, rất nhanh đã tiếp cận... Là.. Hàn thiết hoàng thương...!?

Chiếc bóng hình tròn như ma quỷ chiếu xuống mi tâm, tựa bàn tay tử thần vẫy gọi, nguy ngập ngay trước mắt, Triệu Thất lại giở trò cũ, chộp hữu phó tướng tới chết thay, vững vàng che trước mặt, vui mừng chính mình lại tránh được một kiếp, đại nạn không chết, thế nhưng trong khoảnh khắc, sau gáy hữu phó tướng phả ra một cái lỗ lớn, dịch não cùng máu toàn bộ bắn lên mặt, mũi thương bạc từ trong thoát ra, giống như linh xà thè lưỡi, tinh chuẩn ngọam lấy con mồi.

Triệu Thất, đương trường bỏ mình.

“Hừ... Thương của trăm... Giết loại người như ngươi... Lãng phí...” Phảng phất khí lực toàn thân tựa như theo thương này phóng ra mà tan biến, Hắc Kinh cười lạnh, thân hình lung lay sắp đổ.

Tả hữu phó tướng đều đã chết, chủ soái bỏ mình, phản quân như rấn mất đầu, nhưng mắt thấy thiên tử phía trước, ngôi vị hoàng đế trong tầm tay, đương nhiên không có khả năng chim thú toán loạn, đều nổi tư tâm, ai có thể lấy thủ cấp Hắc Hoàng, liền đủ tư cách trở thành đại tướng quân! Một đám người như chó dại sói dữ hướng Huyền cung vọt tới, kết cấu chiến thuật đều không quan tâm, cung thủ cũng không bắn tên, rút trường đao, gia nhập cận chiến.

“Các huynh đệ! Bảo hộ Hắc Hoàng!!!” Hắc vệ tiểu đội trưởng biết đây là hồi cuối cùng, không sống, thì chết.

Hắc Kinh tỉnh mắt nhìn đao quang kiếm ảnh, không chút lưu tình tước đoạt đi sinh mệnh, phảng phất như hiện tại cùng đêm trước ngày hấn đăng cơ chồng chéo lên nhau, đồng dạng máu chảy đầy đất, đồng dạng thi thể khắp nơi, hấn thật sự cảm thấy... mệt mỏi... Mệt mỏi...

Hấn run rẩy trở lại Huyền cung, thanh âm bốn phía cách hấn xa dần, thế giới tĩnh mịch vô âm, tựa như chỉ còn lại một mình hấn, Hắc Kinh bước vào Chân Vũ điện trống rỗng, đây vẫn luôn là nơi hấn cùng triều thần ngẫm đầu đá, hiện giờ lại chỉ có Hoàng, không có thần, ai nói thiên tử thánh nhân sáng như gương không gì có thể giấu diếm, thời điểm người tin tưởng những lời này, người đã bị che mắt.

Hắc Kinh đi lại tập tễnh, tại bậc thang dưới chân long ỷ, dựa vào kim trụ hoạt mà ngồi, tam cung lục điện thập lục viện nhất Mê lâu, hậu cung mỹ nữ như mây, thiếp phi như nước, hiện giờ còn không phải vẫn một mình một bóng sao...

Hấn cố hết sức giơ tay tìm kiếm trong ngực, cánh tay nặng nề, tựa như đeo chì, mới qua một hồi, Hắc Kinh đã thở hổn hển, mặt trắng như tuyết, hiển nhiên là mất máu quá nhiều, đe dọa tính mạng.

Lấy ra búp bê gỗ cẩn thận giấu trong túi ngầm, vừa lấy ra, giữa búp bê nam cùng búp bê nữ nứt ra một vết thật lớn, vô cùng mỏng manh, ba một tiếng đứt thành hai đoạn, búp bê nam lộ cộc lằn xa, hai con búp bê đã không còn thấy được màu sắc ôn nhuận ban đầu, đều bị máu nhuộm thành một màu đen tanh tưởi, chắc là mũi tên ở phần bụng kia vừa vụn bắn trúng búp bê.

Hắc Kinh muốn đi nhặt búp bê nam bên chân, nhưng không nổi, hấn cố gắng nhào thân thể ra trước, cố sức vươn dài cánh tay, búp bê nam kia lại càng lặn càng xa, tựa như khi hai người cùng một chỗ, hấn lấy vẩy bản Mặc Mặc, khiến y thương tâm, tự đoạn tình duyên, hiện tại muốn bắt người quay về, mặc kệ có cố gắng thế nào, vẫn là quá muộn...

“Trẫm không giải thích... Trẫm mới không giải thích... Người trở về... Người trở về...” Trong lời nói ầm ầm run rẩy, hấn vẫn cố chấp vươn tay, giường năm ngón tay, thế nào cũng không lấy lại được búp bê tâm ái, Hắc Kinh nóng nảy, nước mắt tí tách rơi trên người búp bê nữ hấn nắm chặt bên tay trái, trong mắt vẫn chỉ nhìn búp bê nam đã lặn rất xa kia.

Dụng lực nghiêng về phía trước quá mức, thân thể mất đi cân bằng, Hắc Kinh ngã xuống đất, đầu đập vào đá cẩm thạch cứng rắn, tầm mắt lập tức biến thành màu đỏ, mông lung mơ hồ, ý thức dần dần tan rã, đúng lúc đó phản quân công phá Huyền cung, trước mắt năm sáu bóng người lao tới vung đao, Hắc Kinh lúc này khóe miệng lại khẽ giương lên mỉm cười một nụ cười tuyệt vọng.

“Mặc Mặc... Kiếp sau... Ngươi sẽ... Tha thứ cho trăm chứ...”

Lòng bàn tay chỉ cô đơn còn lại một con búp bê, là Hắc Hoàng quyền khuyên thiên hạ, lúc lâm chung, duy nhất vật bồi táng.

35. Chương 34

Mặc Bắc xông vào đại điện, chứng kiến tình trạng bên trong, tim tưởng như muốn ngừng đập, Hắc Ly theo sát đằng sau cũng hoảng hốt, không khỏi khẩn cấp phóng phi đao đoạt mệnh, đem mấy tên nghịch tặc kia đá tới điện Diêm Vương.

Nhìn hấn cả người chặt vật, hơi thở mong manh, Mặc Bắc nội tâm run rẩy, cảm thấy ngực như bị ai nhéo rất đau, y vội vàng kéo vạt áo xuống khấn cấp bằng bó, đột nhiên thoáng nhìn thấy Hắc Kinh đã mất đi ý thức còn nắm chặt một khối bản thủ, nhìn kỹ một chút, thế nhưng lại chính là búp bê gỗ mình khắc lúc trước, khuôn mặt tươi cười dịu dàng kia đều biến mất hết cả rồi...

“Ta đi cần quét phản quân, Hắc Hoàng giao cho ngươi.” Hắc Ly nổi giận dùm dùm vội chạy đi, thề tuyệt không bỏ qua cho bọn người ngu xuẩn vong ân phụ nghĩa kia, phản bội, giết không tha!

“Ân.” Mặc Bắc thuận miệng trả lời, ánh mắt không hề rời khỏi Hắc Kinh.

Nơi đây hỗn loạn, không nên ở lâu, Mặc Bắc dứt khoát nâng Hắc Kinh, tìm chỗ cho hắn chữa thương, Long cung mục tiêu quá lớn, Quê Mộc viện lại quá xa, nghĩ tới nghĩ lui, liền thấy ngự thư phòng là thích hợp nhất.

Trở tay đóng kỹ cửa, ghé đệm đều bị đá lăn lóc trên mặt đất, dọn dẹp một cái sàng ***, linh hoạt cởi bỏ ô bào trên người Hắc Kinh, rịt thuốc chữa thương, lại uy cho hắn vài viên tiên đan bảo mệnh, bận rộn một hồi, thở phào, Mặc Bắc mới ngồi xuống một bên, vỗ về khuôn mặt tuần tú của Hắc Kinh, ngực như một mảnh chăn đệm mềm mại bị người lăn lộn nhàu nhĩ, người này bá đạo lại không thành thật, thích tự chủ trương, lộng quyền độc tài, hoàn toàn không đếm xỉa đến suy nghĩ của người khác, tùy tiện tiện nói thả người tự do, chính mình lại hiện ngang lắm liệt đi chịu chết, thật đáng ghét!

Mặc Bắc nghiêng răng nghiêng lợi, suy nghĩ trong đầu toàn bộ đều là quả trách Hắc Kinh.

Ngày ấy y bị ngăn lại ngoài Huyền cung, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lưỡng trước được chính mình cho dù vào cung, cũng không thay đổi được cục diện, đầu vừa chuyển, tức tốc rời kinh, y không đi theo đường lộ, tìm con đường thẳng tắp ngắn nhất chạy thẳng đến phương Bắc, đường đi núi cao hẻm dốc, rừng sâu nước độc, một đôi chân như cưỡi rồng lên trời xuống đất, không hề gặp trở ngại, nhưng tình hình phương Bắc chiến đấu giằng co, không chỉ có hai nước tranh đấu, ngay cả bốn quốc bên trong cũng có mâu thuẫn.

Tức là Mặc Bắc không đi theo đường chuột chạy mà bay như chim ấy =))) lo cho chồng quá mà ^3^

Về phía ngoại tộc, y phái người cấp Sa tướng một phong mật hàm, thuyết minh quan hệ lợi hại, có lẽ tiểu tử kia cũng biết thời mà đứng ngoài, bán chút mặt mũi cho “Hàn ca” của hắn, quân đội địch quốc rất nhanh lui về biên giới.

Còn về phía bên này...

“Ngươi tại sao gì cũng không nói mà lại đưa chủ thủ cho ta!” Mặc Bắc khắc chế không được tức giận, đối với người bị thương vẫn đang hôn mê rống to.

Thanh hoàng gia đoản chủy này, là vật gia truyền của dòng họ Hắc thị, truyền thuyết tổ tiên Hắc gia từng trên đỉnh Vân Chiếu, tình cờ gặp ác long phun lửa giết người, tổ tiên vũ dũng, huyết chiến bảy ngày bảy đêm, mới thu phục được ác long, mổ bụng xem, thì thấy trong bụng ác long cất giấu một thanh chủy thủ hiếm thấy có thể chém sắt như chém bùn, liền đặt tên là Đoạn Long chủy.

Khi Đoạn Long chủy truyền tới tay Huyền Vũ khai quốc quân vương, để quân ánh mắt thấu triệt tầm nhìn sâu xa, để duy trì thịnh thế, liền giao cho đương triều minh tướng, nói: “Trăm hôn quân, khanh có thể giết trăm.” Quốc sử ghi lại, minh tướng một đời, từng dùng Đoạn Long chủy ba lần đâm để quân, sau khi tận thọ mệnh, liền trả lại Đoạn Long chủy.

Cho nên đoản chủy thực sự so với thượng phương bảo kiếm còn uy quyền hơn, thượng phương bảo kiếm mặc dù được xưng là trên trăm hôn quân, dưới trăm gian thần, nhưng chưa từng thấy ghi chép lại có người lĩnh kiếm từng trăm hôn quân, còn Đoạn Long chủy trong lịch sử Huyền Vũ quốc, ít nhất từng có ba vị Hắc Hoàng đem đoản chủy giao cho người khác, để họ đánh giá đúng sai của bản thân.

Đoạn Long chủy trong tay, có thể hiệu lệnh văn quan võ tướng trong thiên hạ, kẻ không theo, trăm không cần tấu. Đơn giản mà nói, ngay cả Hắc Hoàng cũng có thể đâm, còn có việc gì là không được. Biên cương một đồng tướng lãnh bằng mặt không bằng lòng, cứ đâm vài nhát, toàn bộ liền thành ngoan, y mới có thể cùng Hắc Ly cấp tốc chạy về cứu giá.

Mặc Bắc phiền toái cào loạn tóc, tặng Đoạn Long chủy là có ý gì, y biết rõ lại như không rõ, y sắp bị Hắc Kinh làm cho điên rồi!

Trên bàn hai bó tóc đen buộc lại với nhau nhất thời hấp dẫn ánh mắt y, Mặc Bắc nhú mày, đây là cái gì... Linh quang chợt lóe, thân hình chấn động, vội vàng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Hắc Kinh mái tóc đã đứt đoạn...

“Người, người...” Mặc Bắc mở to hai mắt, suy sụp rũ vai.

Người vì sao không thể buông tha ta, vì sao...

Khóe mắt ầm ầm lệ quang, Mặc Bắc có thể nêu ra trăm ngàn khuyết điểm của tên bạc tình đáng chết này, nhưng cho dù đem những khuyết điểm liệt kê ra, biên soạn thành sách, đọc to trăm lần vạn lần... Vẫn là không thuyết phục được trái tim ngốc nghếch đã bị lay động kia...

“Mặc Mặc... Người đang khóc sao... Đừng khóc... Ta đã khiến người... khóc rất nhiều lần... Về sau... sẽ không... sẽ không... lại... Về sau... sẽ không...” Hắc Kinh đang mê man, tựa như nghe thấy tiếng khóc, hé mắt nhìn thấy Mặc Bắc khóc đến thương tâm, hẩn lòng đau như kim châm, còn tưởng mình tại dương thế bạc đãi Mặc Mặc, đến âm phủ còn tiếp tục khiến y bị thương, không khỏi áy náy nói.

“Người hỗn đản, người là đáng ghét nhất...” Mặc Bắc nước mắt vốn đã thu lại, hiện giờ lại ào ào rơi còn lợi hại hơn, y chưa từng thấy qua dáng vẻ như vậy của Hắc Kinh, một cổ oán hận dồn nén trong lòng toàn bộ phát tiết ra.

“Ta hỗn đản... Người đừng khóc... Người muốn phạt ta như thế nào cũng được... Đừng khóc... Chỉ cần người đừng khóc...” Hắc Kinh tự biết kiếp trước hẩn nợ Mặc Bắc nhiều lắm, kiếp sau nguyện ý dùng hết thân bồi thường, những lời khi trước nói không nên lời, hiện tại nghĩ mình đã chết, tất cả đều tuôn ra, cũng không dùng danh xưng trăm cao cao tại thượng, trong đầu chỉ nghĩ phải ngừng được lệ của người trong lòng.

“Người luôn khi dễ ta! Hắc Hoàng thì sao chứ, Hắc Hoàng là có thể bẻ gãy tay ta, Hắc Hoàng là có thể nhốt ta, Hắc Hoàng là có thể đùa bỡn ta sao! Có quyền có thế có gì đặc biệt hơn người, tam cung lục điện thì thế nào! Ta hận người chết đi được!” Nguyên lai y vẫn là có oán hận, chính là dĩ vãng giấu quá sâu, y từng oán hận nói hết ra một lần, nhưng lần đó là nói với hảo hữu, hiện giờ đối mặt đầu số gây chuyện, lại có một loại tâm tình bất đồng.

“Thực xin lỗi... Ta... Ta sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi tay người... không nhốt người... cũng không đùa bỡn người... Kiếp sau không làm hoàng đế... sẽ không quyền... không thế... cũng sẽ không có tam cung lục điện...” Hẩn cổ hết sức muốn nắm lấy tay Mặc Bắc, lại bị không lưu tình gạt ra.

“Ít gạt người! Người trời sinh phong lưu, sẽ bỏ được mỹ nữ sao!? Ngựa đực bạc tình đáng chết! Không tín nhiệm người thì thôi đi, đừng đụng vào các nàng không phải là được rồi sao, người đầu óc *** dục, cho dù

là nữ nhân không tín nhiệm, cũng muốn làm việc hạ lưu kia, làm xong một người lại đổi một người, ghê tởm muốn chết! Không được đụng ta!” Mặc Bắc mặc sức phát tiết bất mãn, mắng! Mắng! Mắng! Đem Hắc Kinh mắng đến cầu huyết lâm đầu.

“Thực xin lỗi... Sẽ không... Về sau sẽ không... Chỉ có người... Về sau chỉ có người...” Hắc Kinh hoang mang lo sợ thê, chỉ cần có thể khiến Mặc Mặc lại có thể một lần nữa nở nụ cười, hắc cái gì cũng đáp ứng.

“Người muốn ta, ta sẽ phải cho người chắc!? Người coi ta là cái gì vậy! Nam xướng* thấp hèn sao!” Mặc Bắc phần nộ khóa ngồi trước mặt Hắc Kinh, giơ tay hung ác cho hắc một bạt tai, cắn môi dưới, lệ rơi đầy mặt, hình dáng Hắc Kinh trước mắt cũng mơ hồ.

Nam xướng: Là kỹ nam đó =.=’

“Không... Mới không phải... Mặc Mặc mới không phải nam xướng...” Nam nhân bị thương cho một cái tát tai đương nhiên là sẽ thấy sỉ nhục vô cùng, nhưng Hắc Kinh nào có để ý, ý chí sắt đá toàn bộ đều bị nước mắt của Mặc Bắc làm mềm nhũn, tựa như sắp vỡ òa.

“Ta không cần... Ta không cần lại làm thê tử của người, tuyệt không cần! Ta không cần cô linh linh ở lại trong cung điện, chờ người rảnh rồi sẽ giá lâm sung hạnh! Ta không cần đáng thương như vậy, ta không cần mất đi tự do, không cần làm vật phụ thuộc mà người có thể có cũng có thể không!” Bóp chặt cánh tay Hắc Kinh, y tê tâm liệt phề kêu gào.

“Được được được... Không cần liền không cần... Cũng không muốn...” Hắc Kinh cố gắng nâng đầu, thương tiếc hôn đi nước mắt ẩm ướt trên mặt Mặc Bắc, nhìn y thương tâm, lòng hắc cũng nát.

“Người không thể lại gạt ta! Người nghe thấy không! Hàn Nhật*! Nếu người tái lừa gạt ta, ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!” Mặc Bắc nghẹn ngào nói, hai tay gắt gao bám lấy cổ Hắc Kinh, qua hơn mười năm, kết quả vẫn là trở về ôm ấp này, ôm ấp từng khiến y đau thấu tâm can.

Không hiểu sao đoạn này Mặc Bắc lại gọi Kinh ca là Hàn Nhật nữa =.=’ ai biết xin chỉ giúp với

“Hảo... Đáp ứng người... Luôn đáp ứng người... Mặc Mặc...” Tuyệt đối... Tuyệt đối... Không lại phụ người...

Chương ngọt nhất truyện a~ Cũng edit dễ nhưt truyện lun~ Sau chương này là sóng yên gió lặng rồi nhé ^^

Ps: Càng về cuối truyện càng ít comt ít like, thiệt chán, giờ muốn bỏ mà cũng ứ nỡ bỏ nữa T_T~

36. Chương 35

Huyền Vũ phản loạn được thu thập, dân chúng khôi phục cuộc sống thường ngày, nhà cửa bị binh lính phá hoại được giúp đỡ xây lại, tang thất của những người dân vô tội cũng được triều đình trợ cấp an ủi, đường phố Lạc Dương lại phục hồi sinh cơ, mặc dù vẫn còn thấy được dấu vết tàn phá của chiến hỏa, nhưng ít ra đã không còn chém giết điên cuồng khiến người sợ hãi.

Ngự thư phòng, một nam nhân không được tự nhiên vùi đầu vào đồng tấu chương, rõ ràng đều là những việc đã quá hạn, hắc vẫn có thể một quyển lại một quyển phê, thật ra là bởi vì... ngưng ngưng, đúng vậy, chính là ngưng ngưng, Hắc Hoàng đại nhân sau khi thần trí thanh minh, một bên kinh ngạc mình mạng lớn phúc lớn, đại nạn không chết, một bên lại nhớ rõ bản thân khi kề bên bờ sinh tử, có nói một chút... Khụ... Nhân thoại...

Chống tay nâng cằm, che đi nửa khuôn mặt, Hắc Kinh chỉ cần nghĩ đến chuyện kia, cả khuôn mặt sẽ nóng bừng lên, luống cuống không biết nên đối mặt thế nào với Mặc Bắc, đành phải lấy cớ công vụ bận rộn, như rùa rút đầu ở đây.

“Hoàng thượng, Hữu tướng cùng Đức phi cầu kiến.” Hắc Ly nhẹ giọng thông báo, tay nắm chặt chuôi kiếm, hận không thể ngay lập tức chém chết đôi cầu phụ nữ* này, lại còn dám tới đây diện thánh!

Phụ nữ: Cha và con gái

“Tuyên.” Hắc Kinh ngược lại không bắt ngờ, Trịnh Đắc Phủ vốn là hạng người dối trá, so với Hoắc Hối cũng chẳng khác bao nhiêu.

Trịnh hữu tướng dẫn nữ nhi vào cửa trước hết làm một cái đại lễ ngũ thể địa đầu*, lão lệ tung hoành, khóc lóc nức nở, già mồm nói: “Trời xanh có mắt, vạn tuế vạn phúc, tà không thể thắng chính, tặc nhân đã bị trừng trị, cừu thần phản gia thăm viếng, đột nhiên nghe tin nghịch tặc tác loạn, lòng nóng như lửa đốt, suốt đêm khoái mã hồi kinh, một lòng khẩn cầu hoàng thượng an khang, gặp dữ hóa lành, quả là trời cao thương xót, Thánh thượng vô sự, cừu thần vui mừng khôn xiết.” Đức phi cũng là đáng vẻ lo lắng vui mừng, thậm chí tự ý chạy tới dựa vào bên người Hắc Hoàng.

Ngũ thể địa đầu: Một kiểu quỳ mà đầu, 2 đầu gối và 2 khuỷu tay đều chạm đất; hình minh họa bên dưới

“Trịnh Đắc Phủ, trẫm thấy đầu óc ngươi bị bốn chữ lưu danh sử sách làm hồ đồ rồi, trẫm dễ lừa gạt như vậy sao!” Một tay âm ngoan chế trụ cổ tay nhỏ nhắn của Đức phi, đem nàng kéo ra khỏi người mình, nàng đau đến rơi lệ kêu than, Hắc Kinh vẫn bất vi sở động.

“Hoàng, Hoàng thượng... Cừu thần ngu muội, không rõ thánh ý...” Trịnh Đắc Phủ nội tâm hiện tại như thuyền nhỏ trôi giạt giữa sóng nước cuộn cuộn, còn Hắc Hoàng chính là cuồng phong bão táp kia, thật nan nguy.

“Nếu là trước đây, trẫm đã mở một mắt nhắm một mắt không tính toán với ngươi, đừng tự cho mình là thanh cao là bất đồng với Hoắc Hối, ở trong mắt trẫm, các ngươi đều cùng một giuộc, một kẻ vì quyền lực tiền tài, một kẻ vì danh vì lợi, lần này ngươi đùa hơi quá rồi.” Đảo mắt một cái, thị vệ hai bên bước tới kéo Trịnh Đắc Phủ dậy, lão nhân kinh hoảng, luôn miệng xin tha kêu oan, Hắc Hoàng chỉ lạnh lùng ra lệnh: “Tru di cừu tộc.” Đôi phụ nữ này liền bị kéo ra ngoài.

“Sổ còn lại có bắt được không?” Hắc trước kia dựa vào thế lực cánh Hữu đẳng cơ, mặc dù bằng quyền mưu, bồi dưỡng Tả tướng, kiềm chế bọn họ, nhưng chung quy cũng không phải kẻ sách lâu dài, nhân lúc đang rối ren này một lưới bắt hết, đem các thế lực trong triều đình một lần nữa bài bố lại.

“Toàn bộ nghi phạm liên quan đã bị bắt giữ, bao gồm Hoắc thị hơn một ngàn người, Trịnh thị hơn một ngàn người, cùng với hơn trăm người bị tình nghi làm trung gian quyền góp tiền của ủng hộ, ngoài ra còn có vài kẻ đang lẩn trốn, đã thông cáo treo thưởng toàn quốc, đang nghiêm mật truy bắt.” Bọn cánh tả hữu cây cỏ đầu tường kia đã sửa trị một phen, lão tướng biên cảnh cũng bị cưỡng chế cáo lão hồi hương, cũng không còn chuyện được tự nắm binh quyền, không làm tròn chức trách bỏ mặc sống chết của hoàng thất nữa. “A... Còn một chuyện, Hoàng thượng, thập tứ hoàng tử Hắc Lục... phải xử trí như thế nào?” Hắc Ly hiếm thấy cau mày, bày ra bộ dáng phức tạp.

“Thập tứ đệ?” Hắc Kinh ngẫm lại, đang muốn xử lý, bỗng có một mặt nhân ảnh chưa được tuyên mà vào, thị vệ tướng thích khách, đều cảnh giới rút đao, thế nhưng lại nghe thấy một tiếng khóc thảm thương, nơi phát ra đúng là... vật thể bất minh bên người Hắc Ly...

“Ô ô... Ly... Thật nhiều người hung hung... Thật khủng khiếp... Không muốn ở đây... Muốn về nhà...” Một người thấy thế nào cũng là một đại nam nhân hai ba mươi tuổi lại giống như nai con nước mắt lưng tròng rúc vào trong ngực thị vệ trưởng, còn liềm mình đem nước mắt nước mũi cọ cọ lên khô giáp, cọ đến mức mũi đỏ bừng.

“Không có chuyện gì, lui ra đi.” Hắc Kinh thở dài, đuổi thuộc hạ, nhiều năm không gặp, thập tứ đệ vẫn là bộ dạng ấy.

“Ngô...” Nai con hiện tại mới chú ý trong phòng còn có người xa lạ, khiếp sợ hé một con mắt chọc người yêu thương nhìn trộm, nhìn nhìn, đột nhiên kinh hãi kêu to: “Ca ca!” Dùng sức hút một cái, để nước mũi không rơi xuống, hoa chân múa tay vui sướng chạy về phía Hắc Kinh, nhưng nước mũi đang lác lác trên khuôn mặt kia vẫn vô cùng bắt mắt.

“Nói người nhiều lần rồi, không cần loạn ôm người.” Hắc Ly trở tay kéo, đem nai con bắt về, Long bào là cỡ nào tôn quý, dính bẩn còn ra thể thống gì, chính là đại tội bất kính!

Ghen thì nói thẳng ra anh ơi =]]]

“Ác, Ly Ly, là ca ca nha.” Y ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, ngây thơ khờ dại, lay lay tay Hắc Ly, nghĩ muốn giới thiệu ca ca cho hắn.

“Ân.” Hắc Ly không biết sao lại gặp phải đại phiền toái này, hắn tiêu diệt phản quân, một đường giết đến đại bản doanh, bấy giờ mọi người đã sớm bỏ trốn mất dạng, không thấy tung tích, duy độc chủ tử của mình là bọn chúng vớt lại, một đại nam nhân ngồi xổm trong đình viện đắp cát, nhìn thấy mình đến còn hỏi: Xin chào, tìm ai vậy? Thúc thúc bọn họ đều ra ngoài rồi. Hại hắn giận không được, cười cũng không xong, một đội quân nhân đằng đằng sát khí lúc đó về mặt cứng ngắc như bị rút gân, giống như lũ ngốc với nhau.

“Ly, y liền giao cho ngươi là được.” Hắc Kinh quan sát một hồi, thực âm hiểm đem người ném cho Hắc Ly phụ trách, nói lại hắn chưa từng thấy Hắc Ly kiên nhẫn với ai như vậy bao giờ, còn mặc y đem nước miếng trát lên Hắc giáp mà bản thân xem là thần thánh. Thập tứ đệ ngốc, cái gì cũng không hiểu, trừng trị vô dụng, xử tử lại càng không nhất định, nhưng nếu thả ra không quản, khó bảo toàn ngày sau sẽ không bị nhân sĩ hữu tâm lợi dụng, rõ ràng để Ly trông nom, vẫn là kế sách vẹn toàn nhất.

“Cái gì!?” Hắc Ly thanh âm cao quang tám.

“Ngươi dám kháng chỉ?” Một cái liếc mắt uy nghiêm phóng tới, Hắc Ly đành phải cắn răng, ngoan ngoãn tạ chủ long ân, sau đó đầu đầu bị một đại tiểu hài sôi nổi lôi đi, la hét ầm ĩ muốn ăn mứt quả.

“Ha ha ha ha ha ” đội bọn họ đi xa, Hắc Kinh thất thố vỗ bàn ôm bụng cười to, có thể được nhìn thấy khuôn mặt khổ qua của Ly a!

“Có chuyện gì mà cao hứng vậy?”

“Xem ra Ly cùng trầm là một dạng, trầm đương nhiên cao hứng!” Chính là cái gọi là chết phải chết trùm mới vui...

Ý là anh ở trước mặt Mặc Bắc thất thố, nên cũng phải hại Hắc Ly chết chung mới vui:)))

Từ từ, vừa rồi là ai nói chuyện? Hắc Kinh bỗng ngẩn ra, hoàn hồn, há mồm ngạc nhiên, phát hiện người mình tận lực tránh né mấy ngày nay đang đứng ngay cửa.

Ngũ thể địa đầu

Ngũ thể địa đầu

37. Chương 36

Hai người mắt đối mắt, giằng co tựa hồ có đứt cũng không ra, nhất thời, ngự thư phòng yên tĩnh không tiếng động, ai cũng không mở miệng, chỉ nhìn chằm chằm đối phương, cảm thụ này giống như dòng tình ý liên miên lan tỏa ra bốn phía, còn có tâm tình phức tạp cay đắng ngọt bùi.

Mặc Bắc là người cử động trước, y đi tới bên án, đặt khay ngọc thiện cùng được thang xuống, ngừng lại một chút, rồi nhìn Hắc Kinh, Hắc Kinh len lén nhìn y, vài hình ảnh nào đó lại hiện lên trong đầu, cổ một trận phiếm hồng, luống cuống tay chân nhắc bút duyệt tấu chương, giả bộ bận rộn che giấu, không biết hành động này sứt sọc đến cực điểm, người ngốc cũng có thể nhìn ra hắn cố ý.

Vài tiếng thở dài nhẹ đến không thể nghe thấy quanh quẩn bên thư hương. “Ngươi không muốn gặp ta thì nói ra, ta sẽ không đến phiền ngươi, lời nói ngày ấy coi như ta và ngươi hồ ngôn loạn ngữ không suy nghĩ, đều bỏ qua đi.” Mặc Bắc quay người, dứt lời liền đi, y còn chưa đi được một bước, người đã như bị gió cuốn mây tan ôm vào trong ngực, thanh âm nam nhân lấp bấp từ sau đầu truyền tới: “... Quân, quân vô hí ngôn... Trầm, trầm nếu đã nói ra, liền, sẽ không đổi ý...” Hắc Kinh nói xong, tự cảm thấy khuôn mặt mình hiện tại có thể nói là hồng như bị thiêu, bốc lên hơi nước, cho nên sống chết ôm chặt Mặc Bắc, mặt úp vào lưng y, thế nào cũng không để Mặc Bắc quay đầu lại nhìn được bộ dáng ngu ngốc của bản thân hiện giờ.

Nói cũng kỳ quái, chính như Ngô Ly lão nhân từng nói, Hắc Kinh phong lưu phóng khoáng, mỹ nhân vô số, lời ngon tiếng ngọt nói ra như nước chảy hoa khai vô cùng dễ dàng, hắc không nói, nữ nhân đã như thủy triều tràn tới, hắc nếu mở miệng, liền sẽ thêm một đám người vì hắc như say như mê, sinh tử không màng, nhưng nói thật, những lời này trong quá khứ bất quá cũng chỉ là mị hoặc trống rỗng, không hề có chân tâm, không mang tình cảm, hiện tại đem những lời tận đáy lòng thổ lộ hết ra, đối với Hắc Kinh không kinh nghiệm mà nói chính là lần đầu tiên, phô bày hoàn toàn tình cảm của tên tiểu tử trẻ tuổi này.

“Thật vậy chẳng? ... Hàn Nhật?” Mặc Bắc khẽ cười, cảm giác thân thể đang ôm lấy mình chấn động, mái đầu đang dán sau gáy kia có điểm hoảng hốt, xem như thừa nhận.

Như đã nói ở chương trước “Hàn Nhật” là gọi Kinh ca, nhưng ta cũng không biết vì sao Mặc Bắc lại gọi như vậy --

“Chính là ta vừa mới nghe Lý công công nói, phi tần hậu cung sau khi nghe phong phanh phản loạn được dẹp yên, Hắc Hoàng vô sự, đều đã trở lại Tây uyển, các nàng năn nỉ Lý công công thuật lại, nói muốn vì Hắc Hoàng đại nhân mà lo liệu một cái hoa yển nhỏ, thật đúng là phong lưu nha.” Nói đúng ra, Tây uyển hiện tại loạn vô cùng, một vài điện các bị phản quân phá hủy, các nương nương được nâng niu từ nhỏ trút giận lên đầu hạ nhân, chỉ cần tu sửa chưa hoàn thành, tới tấp vẫn còn phải mệt mỏi.

“Trẫm đối với các nàng không có hứng thú.” Người kia trong ngực, toàn bộ tâm Hắc Kinh cũng kiên định lên, sau khi khuôn mặt giảm bớt nhiệt độ, Hắc Kinh cuối cùng cũng có chút bình thường trở lại, chỉ là tim vẫn đập thình thịch lợi hại, trong mũi ngửi được hương cỏ cây thanh mát trên người Mặc Bắc, khiến hắc không thể khắc chế *** kích động, cột cờ lập tức dựng thẳng đâm vào sau mông Mặc Bắc, dục vọng đốt người, lại không dám như trước trực tiếp làm càn. “Mặc Mặc, trẫm... không... Ta có thể muốn người không...?” Thanh âm trầm thấp khàn khàn. Hắc vốn là hạng người dục vọng tràn đầy, nhưng thân lâm hoạn nạn, làm gì còn lòng dạ hưởng lạc, hiện giờ mây tan mưa tạnh, lại đối mặt với người trong lòng, đương nhiên dục niệm càng không thể khống chế.

“Nếu ta nói không muốn?” Mặc Bắc đối với việc Hắc Kinh cuối cùng cũng học được cách tôn trọng cảm thấy vô cùng vui mừng. “Người muốn đi Mê lâu tùy tiện chọn một nữ tử? Yên tâm, theo quan sát của ta, cho dù không có hứng thú, chỉ thuần túy phát tiết dục vọng, người vẫn có thể thượng đi.” Mặc Bắc cố ý lãnh đạm nói.

“Trẫm không cần các nàng.” Hắc Kinh rầu rĩ trả lời.

“Người trước kia cũng không muốn ta a, hiện tại lại muốn, người đi nhìn nhìn các nàng một chút, không muốn làm thì làm nhiều rồi sẽ cảm thấy không tồi.” Nói tóm lại, Mặc Bắc vẫn thực để ý Hắc Kinh làm tình, trước kia muốn cự tuyệt hắc, lười vì những chuyện này mà ghen, hiện tại trong lòng chấp nhận hắc, rốt cuộc vẫn phải chịu chút tư vị ăn giấm.

“Trẫm... không thể giải tán Tây uyển, các nàng có người là mẫu thân hoàng tử, có người là ngoại quốc hiến lễ cầu hoà, còn có nữ nhi của thần tử... Trẫm...” Hắc Kinh cẩn thận lựa những từ ngữ ít có tính kích thích*, hắc thân là đế vương, vẫn có chỗ khó xử của đế vương, có đôi khi chính mình cũng không thể lựa chọn.

Khụ khụ, là nói giảm nói tránh đấy ạ =]]]

“Hàn Nhật...” Mặc Bắc khẽ gọi. “Ta thực chán ghét người có nhiều nữ nhân như vậy.”

“Ân.” Hắc Kinh run rẩy, nghe ra Mặc Bắc tựa hồ muốn nói gì, trong lòng bất ổn, giống như phạm nhân chờ đợi quan gia phán quyết, đứng ngồi không yên.

“Ta sẽ không làm hoàng hậu của người, hoặc trở thành một cái tên nào đó trong Hồng sách.” Mặc Bắc tiếp tục trầm giọng nói. Hắc Kinh ôm y càng chặt hơn.

“Ta không muốn ở Tây uyển, nhìn một đồng nữ nhân cả ngày vì lấy lòng người mà ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cũng không muốn ở lại trong cung, động một tí là phạm lỗi, một đồng quy củ phiền phức...” Hắc Kinh tựa hồ đã đoán được Mặc Bắc tiếp theo muốn nói gì, khớp hàm cắn chặt phát ra thanh âm ken két, ngăn cản bản thân thốt ra những lời không lý trí.

Một tay đặt lên cánh tay Hắc Kinh đang ôm lấy thắt lưng mình, Mặc Bắc chậm rãi nói: “Ta muốn rời đi.”

Trái tim phốc một tiếng tựa như rơi xuống biển sâu không đáy, Hắc Kinh cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương, tứ chi mất đi tri giác, phẳng phất toàn bộ thể gian một khắc sụp đổ, mất đi khả năng suy nghĩ, một lúc lâu sau mới khô khốc gian nan mở miệng hỏi: “Người... vẫn hận ta...?”

Mặc Bắc không lập tức trả lời, chỉ cứng rắn giãy ra khỏi vòng tay đang ôm chặt lấy mình của Hắc Kinh, đứng lên, xoay người lại nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Ta vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho người.” Đã dây dưa lâu lắm rồi, giữa y cùng Hàn Nhật, đã không chỉ còn là vấn đề của hai người, Mặc Bắc nhìn trời xanh bao la bên ngoài cửa sổ. “Ta không muốn bị một nam nhân từng ôm qua vô số nữ nhân ôm.” Y quanh co, đột nhiên thốt ra một câu.

Hắc Kinh còn đang ngây ngốc trong tuyệt vọng, không phản ứng, sau lại nghe y nói: “Ta muốn tới phương Bắc tìm hảo hữu, cũng muốn quay về cố hương Đông hải bái tế cha mẹ, hoặc giả đi khắp nơi dạo một vòng, ngao du một chút, nếu khi ta trở về, trên người người không có mùi của nữ nhân, chúng ta... lại một lần nữa bắt đầu.” Mặc Bắc quay đầu lại mỉm cười, đây chính là điều kiện của y.

Hai lỗ tai dựng thẳng nghe được hứa hẹn sẽ quay về của Mặc Bắc, Hắc Kinh bá một tiếng nhảy dựng, trái tim tựa như chìm sâu ngàn dặm dưới đáy theo dòng nước nổi lên, kích động vô cùng. “Người nói! Người sẽ trở về!?” Hắn nói năng lộn xộn, vội vàng xác nhận tưởng mình nghe lầm.

“Ân, nhưng nếu trên người người có mùi của nữ nhân, ta cam đoan quay đầu bước đi, không tới gặp người.” Y cường điệu điều kiện tiên quyết.

Hắc Kinh mới mặc kệ cái điều kiện tiên quyết kia, hắn nhào tới ôm lấy Mặc Bắc, mừng rỡ như điên, chính mình không cần chờ đến kiếp sau, kiếp này liền có cơ hội rồi! “Đúng rồi Mặc Bắc, người muốn đi bao lâu? Không thể để ta chờ tới tận hết kiếp được.” Còn có vấn đề kỳ hạn, hắn không muốn Mặc Bắc rời đi quá lâu.

“Không biết, có lẽ một năm ba năm năm năm, cũng có thể mười năm hai mươi ba mươi năm, nếu nói cho người biết khi nào ta trở về, khó đảm bảo người sẽ không cố ý giả bộ, ăn vụng trăm ngàn nữ nhân, rồi xoá bỏ chứng cứ phạm tội.” Gây khó dễ, liền gây khó dễ đi, thấy Hắc Kinh muốn biện giải, Mặc Bắc bổ sung một kích cuối cùng. “Người trước kia thời điểm ném ta ra sau đầu bước đi, còn không phải hại ta si ngốc chờ đợi, cũng không nói cho ta biết khi nào sẽ lại đến.” Xoay người đòi nợ cũ thật quá tốt, không ép hắn đến chết đi sống lại thì không cam tâm.

Hắc Kinh rụt vai, đành phải nhận mệnh nhận chịu đựng tra tấn vô thời hạn này, hắn mắt thấy không còn nhiều thời gian, ôm người kia, cảm thụ nhiệt độ cơ thể say lòng người của y, đưa ra yêu cầu nhỏ bé. “Ít nhất... Để ta hôn một chút đi.” An ủi người sắp bước vào tháng ngày tương tư dài đằng đẵng một chút đi.

“Ta có thể “ăn chuẩn” người khinh bạc nơi này một chút.” Mặc Bắc học ngữ khí đế vương cao ngạo của Hắc Kinh, chỉ vào má trái của mình, ngon ngọt sao dễ dàng cho người ném như vậy, tên bạc tình đáng chết.

Hắc Kinh nhếch miệng, một con hắc báo khổng lồ, không ăn được thịt, đành miễn cưỡng dùng tạm rau vậy. Hắn ôn nhu liếm hôn món rau ưa thích, luyện tiếu một hơi nuốt trọn, hắn còn phải dựa vào tư vị ngon lành này, sống qua ngày ngày đêm đêm tịch mịch khó nhịn a.

38. Chương 37

Lá phong xào xạc, cây cối tiêu điều, một thân ảnh cao lớn lặng im đứng bên bờ, trên vai khoác áo choàng lông hổ, đem thức ăn trên tay từng chút từng chút vẩy xuống, cá chép vảy vàng lộng lẫy bơi xung quanh bờ hồ nhao nhao giành ăn, vẩy đuôi mạnh mẽ thỉnh thoảng vể lên vài bông hoa nước trên không trung.

“Hoàng thượng, Hoa tướng cầu kiến, đang đợi ở ngự thư phòng.” Lý Tổ vẫn hầu hạ Hắc Hoàng nề nếp như vậy.

“Đã biết.” Cổ tay nhẹ đảo, đem thức ăn còn thừa đổ hết xuống, đàn cá chép vui mừng, nhưng nếu bọn chúng nghe hiểu tiếng người, chỉ sợ vui không nổi. “Bữa tối trẫm muốn ăn lẩu cá chép.” Lấy khăn lau tay, Hắc Kinh nhàn nhạt cười nói, trở lại ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, năm nay hình như chưa tổ chức Bách Hoa yến, các nương nương đều đang hỏi.” Lý Tổ biết Hắc Hoàng tâm đặt nơi nào, đến mức tính tình đại biến, mấy năm nay không chỉ hủy Mê lâu, số thiếp phi cũng nhanh chóng giảm bớt, hơn phân nửa thả về dân gian, một ít tặng cho công thần, hiện tại Tây uyển chỉ còn hơn trăm người, cảnh tượng Bách Hoa yến ngàn người so bì sắc đẹp đã sớm không còn, Hắc Hoàng cũng đã lâu không triệu người tới thị tẩm, vẫn thanh tâm quả dục như vậy qua ngày.

“Vậy sao, xuân đã qua, làm gì còn hoa để thưởng, sửa thành thưởng phong, ngày mai sau giờ Ngọ bãi yến, không cần chọn lựa, tất cả đều tham gia đi.” Dứt lời, liền cùng Hoa tướng đàm luận công sự.

“Tuân chỉ.” Lý Tổ khom người lĩnh mệnh, các nương nương hàng năm chờ mong nhất chính là Hoa yến, tuy nói Hắc Hoàng không gần nữ sắc, chỉ tọa tại thượng vị, cùng thiếp phi các cung các viện nói chuyện phiếm, không như trước kia cùng thân tử *** thanh nhạc sắc, nhưng các nương nương tựa hồ cũng không có gì bất mãn, hàng năm đều trang điểm đẹp tới tham dự, rồi vui mừng ra về.

Kỳ thật lão tuy là thái giám, nhưng cũng ít nhiều hiểu được tâm tư nữ nhân, thâm cung tịch liêu, rời xa cổ hương, lại phải cùng những nữ nhân khác hầu hạ một phu quân, Hoàng thượng chỉ có một, sao có thể thời thời khắc khắc độc chiếm bồi bạn, nội tâm mong manh yếu đuối có thể hiểu được, hơn nữa cung phi vì giành sủng ái, cho nên công kích cản trở nhau, bốn phía đều là địch nhân, lại càng thêm tịch mịch.

Nhưng từ sau khi Hàn công tử rời đi, Hắc Hoàng mỗi ngày nếu không trắng đêm tại ngự thư phòng, thì cũng trở lại Long cung nghỉ ngơi, đêm đêm như vậy, ngày ngày bất biến, Hoàng thượng không có ý, các nương nương tranh đoạt cái gì, bất tri bất giác cảm tình đối với nhau liền hòa hợp lên, mỗi năm một lần Hoa yến, Hắc Hoàng thân thiết hỏi thăm cuộc sống các nàng ra sao, thích cái gì, có yêu cầu gì cùng một ít chuyện lông gà vỏ tỏi, chẳng phân biệt cung phi cao thấp, đều quan tâm đối xử bình đẳng như nhau, điều này đủ khiến các nàng thụ sủng nhược kinh.

Các nương nương ngày thường tụ tập một chỗ đánh mã cầu*, uống trà ăn điểm tâm, tâm sự một chút chuyện nữ nhân, hoá được trong Tây uyển liền biến thành tiếng nói cười, đến bọn thái giám nô bộc trong Tây uyển cũng được hưởng những ngày tháng tốt đẹp này.

Mã cầu: Cưỡi ngựa đánh bóng

Bất quá... chỉ còn mình Hoàng thượng cô đơn... Không biết Hàn công tử khi nào mới chịu trở về.

Lý Tổ ủ rũ đang muốn đi chuẩn bị yến hội, một chút không để ý, liền bị vồ ếch hụt, bên cạnh lập tức truyền đến một trận tiếng cười ngây ngô, chết tiệt! Ai gan lớn như vậy, cư nhiên dám giễu cợt nội thị phủ thái giám tổng quản lão, Lý Tổ vùng nắm đấm đằng đằng sát khí đứng lên, tầm mắt lại đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt đen sì lạnh lùng.

“Tay giờ cao như vậy... Muốn làm gì...” Hắn phun một ngụm khí như băng, trong ngực vẫn ôm một tiểu nhân nhi đang khảnh khách cười không ngừng.

“Khụ khụ, không, không có việc gì.” Nắm tay lập tức rút xuống cầm, giả bộ cổ họng bị ngứa mà khụ một tiếng, Lý Tổ thuận miệng nói hai câu, chạy trốn chết, nói giỡn đi, thập tứ hoàng tử thân phận tôn quý, mà thập tứ hoàng tử có Hắc thị vệ trưởng làm chỗ dựa lại càng không thể đắc tội, lão nào dám làm gì y a.

Nói năm trước trảng sự kiện Hắc Ly thị vệ trưởng ngênh thú nam thê, là huyền náo âm ỉ nhất, hoàn hảo mọi người đều không biết nam thê kia chính là đương triều thập tứ hoàng tử, bằng không thành Lạc Dương chắc không giữ nổi yên ổn.

Lý Tổ lắc đầu, dừng nghĩ tới chuyện này, mau nhanh nhanh đi lo liệu tốt Hoa yến là được rồi.

Cách ngày, Hắc Kinh và các vị phi tần cùng trò chuyện thật vui, lá phong cũng thực nể tình đốt hồng như lửa, rực rỡ chói mắt, Hắc Hoàng uống không ít rượu, sau khi tan yến liền căn dặn thái giám đỡ các nương nương trở về, chính mình cũng trở lại Long cung.

Bính một tiếng, Hắc Kinh hài còn chưa cỗi, cả người đã dính lên giường, ý thức mơ màng, đột nhiên nhớ tới, lại nâng tay áo lên mũi ngửi ngửi, ân, ở trên không có vị phấn son. “Mặc Mặc... Ba năm... vẫn chưa trở lại a...” Hắc Kinh lẩm bẩm oán giận, lời nói ra đều hàm lại trong miệng. “Nếu không trở lại... Nếu không trở lại... Trẫm sẽ đi chơi nữ nhân... Tức chết người... Tạo một trăm cái Mê lâu... Tức chết người... Một hơi thưởng một trăm lễ tám nữ nhân... Tức chết người...” Hắc Kinh mỗi lần uống rượu sẽ lẩm nhảm những lời

như hài tử, Lý Tổ từng có một lần không cẩn thận nghe thấy, buồn cười không thôi, Hắc Hoàng ai oán ba năm, ba năm còn không phải sống như hoà thượng sao. Về sau Hắc Hoàng cũng tự biết mình say rượu sẽ loạn ngữ, mới không cho phép có người tùy thị bên cạnh.

Hắn mí mắt càng ngày càng nặng, lằm bằm vài câu, liền ngủ thật say, không phát hiện trong bóng đêm có người nhảy cửa sổ vào, đi tới mép giường, nhìn hắn khõe miệng liền gọi lên nét cười ôn nhuận. “Tên bạc tình đáng chết, ta đã trở về.”

Sáng sớm, Hắc Kinh hiềm thấy ngủ dậy muộn, nắng mùa thu đã chiếu tới hun nóng cả chăn, sợ là đã chính Ngọ, sao lại không có ai tới đánh thức hắn, hắn mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, xốc lên chăn bông, liền thấy nghi hoặc, mình tối hôm qua có tháo hài cỡi y phục sao? Đột nhiên cảnh giác bên cạnh có người, hắn phản xạ hoả tốc rút kiếm, trở tay liền chém xuống chém trật.

“Mặc, Mặc Mặc!?” Hắc Kinh kinh ngạc kêu to, người hắn mong nhớ ngày đêm không báo trước mà xuất hiện trước mắt, hắn đầu tiên là ngốc lảng, tiếp theo toàn thân cao thấp đều bị vui mừng bao phủ.

“Ngô... Ôn ào cái gì... Ta hôm qua mãi khuya mới ngủ...” Kéo chăn bông, cọ cọ tìm vị trí thoải mái, tiếp tục cùng Chu công đánh cờ.

Hắc Kinh buồn ngủ toàn bộ tiêu thất, ngay cả tế bào cũng muốn hô to vạn tuế, lại thoáng thấy Mặc Bắc trở mình, hình như đè lên cái gì đó, là sách, bên trên để sáng tỏ còn ghi hai chữ Hồng sách, tức ghi chép quá trình phong lưu của hoàng đế, bản thân Hắc Kinh cũng chưa từng thấy qua, tò mò mở ra xem, phần đầu chỉ chút tên nữ nhân mình từng sung hạnh, bao gồm thời gian, địa điểm, nữ tử có đúng thời gian mang thai hay không, hành phòng* thời gian bao lâu, hành phòng bao nhiêu lần, toàn bộ rõ ràng rành mạch, Hắc Kinh tuy biết chính mình nhất cử nhất động đều có người chuyên trách ghi chép, thế nhưng không nghĩ tới lại cụ thể chi tiết như vậy, hơn nữa Hồng sách tại đây, Mặc Bắc khẳng định đã xem qua, hắn trong lòng tựa như bị dội nước lạnh, hoảng loạn, vui mừng vừa nhen nhóm đều bị dập tắt, thẳng tới cuối cùng, là một hàng ghi chép về Tô phi ba năm rưỡi trước, ngoài ra còn có năm chữ mực đỏ phê lên miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn ...

Hành phòng: Chỉ việc ấy ấy đó ^3^

“Hàn Nhật.” Mặc Bắc không biết tỉnh lại lúc nào, đầu dán lên gối, liếc mắt nhìn hắn, hai mắt tràn đầy ôn nhu tình ý, không bao giờ giữ lại nữa.

Hắc Kinh mím môi cười, trong mắt cũng tràn đầy thâm tình, thiên ngôn vạn ngữ không sao nói hết, đành lấy hành động biểu đạt, hắn cúi người chiếm cứ đôi môi của ái nhân, khát khao khẩn thiết, muốn bù lại ba năm đau khổ tưởng niệm này, vượt ve thương tổn đã từng gây ra trong quá khứ, đồng thời bàn tay không an phận đã muốn tháo ra nút buộc trên thắt lưng Mặc Bắc.

“Từ từ Hàn Nhật, đã tới chính Ngọ...” Mặc Bắc thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng, cố gắng chống đỡ đã thú quá nhiều, thân thể nóng hừng hực của Hắc Kinh áp lên người, dục vọng sôi sục tình trường truyền qua, vận sức chờ phát động.

“Ta mặc kệ, chính là muốn ngươi, không được cự tuyệt, ba năm, hàng đêm mộng xuân không biết bao lần, tỉnh mộng liền lại một hồi thất vọng, ta đã ghen sắp chết rồi.” Hắn nóng nảy tự xả y phục, cổ áo vạt áo gì cũng đều xé rách, nội bào nhu thành một đoàn vút trên mặt đất, lộ ra đường cong màu đồng đầy ưu mỹ, đây làm sao lại là khí lực nam tử ngoài bốn mươi sẽ có chứ.

“Ngươi...” Mặc Bắc không nói được gì, một mặt ngăn không nổi cường thế của Hắc Kinh, một mặt lại bị mị lực vô hình của giống đực toả ra mê hoặc, phát hiện chính mình ần ần dâng lên một cổ khô nóng... chờ mong...

“Mặc Mặc, ta vì chờ ngươi quay về mà có khả năng... Sẽ có chút... Không biết tiết chế...” Nhẹ nhàng gặm cắn đôi môi phẩn nộn của Mặc Bắc, động tác Hắc Kinh cởi bỏ y vật trên người Mặc Bắc nhẹ như lông chim, cùng thái độ vừa mới đối đãi với xiêm y của mình thật cách biệt một trời một vực.

“Không sao...” Mặc Bắc khẽ cười, ôm lại Hắc Kinh, y biết tên bạc tình đáng chết này sẽ không lại thương tổn y, về sau... vĩnh viễn sẽ không.

Tư vị của hạnh phúc, lan tràn tới vô tận, mùa xuân trong Huyền cung, cuối cùng cũng tới.

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-hanh-lang>